

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/43 • 6 Kasım 2009 • 1 TL

- ✓ İnanç ve vicdan özgürlüğü!
- ✓ Din ve devlet işleri tam olarak ayrılsın!
- ✓ Diyanet dağıtılsın!
- ✓ Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilsin!
- ✓ Gericilik yuvası tarikat ve cemaatler dağıtılsın!
- ✓ Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son!

Özgürlük ve eşitlik
sosyalizmde!

İÇİNDEKİLER

İşbirlikçi iktidar	
“aktif taşeron”luğa hazırlanıyor.....	3
“Açılım süreci”nin tasfiyeci	
karakteri netleşiyor!	4
“Kağıt parçaları”ndan yansıyan	
kokuşmuş düzen gerçeği	5
Aleviler 8 Kasım’da	
alana çıkıyor!..	6
Toplumsal muhalefete dönük hukuk	
terörü artarak sürüyor...	7
Sermaye hükümeti yönetmelikle genetiği	
değiştirilmiş tarım üretimini yasal bir	
statüye kavuşturdu.....	8
Asgari ücrete sefalet zammı!.....	9
6 milyonla işsizler ordusu büyüyor.....	10
Metal İşçileri Kurultayı 22 Kasım’da	
Su Gösteri Sanatları Sahnesi’nde!... ..	11
25 Kasım uyarı grevi hazırlıkları.....	12
25 Kasım uyarı greviyle ilgili kamu	
emekçileriyle konuştuk.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Büyük devrimin aynasında	
parti davası - H. Fırat	16-19
Kapitalist üretim	
tarzının doğası - Volkan Yaraşır ...	20-22
Sağlıkta ticaret ölüm demektir...!.....	23
Gençlikten.....	24
Hillary Clinton ırkçı-siyonistlere kalkan	
oluyor!...	25
Pentagon’un savaş baronlarının	
yıllık bütçesi 680 milyar dolar!..	26
Dünyanın dört bir yanında grevler.....	27
Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve	
Şehir Plancıları Kurultayı.	28
“Demokratik Türkiye ulusu” hakkında	
birkaç söz -2- M. Can Yüce-.....	29
Sincan F Fipi	
Cezaevi’nden mektup...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/43 ● 06 Kasım 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net / kizilbayraknet@gmail.com

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Emperyalist-kapitalist sistem insanlığı bir yokoluşa doğru sürüklüyor. Kriz içinde debelenen kapitalist sistem geleceksizlikle, savaş ve işgallerle, açlık ve sefaletle, doğanın tahribatıyla gün geçtikçe yıkımını daha fazla hissettirmektedir. İnsanlık ve doğa geri dönülemez bir biçimde felaketlere itilmektedir. Dünyanın dört bir yanında yaşanan acı ve katliamlar, insanlığa “Ya barbarlık içinde yokoluş ya sosyalizm!” ikilemini her zamankinden daha fazla dayatmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin milyonlar tarafından lanetlendiği, sosyalizmin yeniden umut olmaya başladığı bir süreçte şanlı Ekim Devrimi’nin 92. yıldönümünü karşılamaya hazırlanıyoruz. İnsanlığa gelecek, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik vaadeden büyük Ekim Devrimi insanlığa umut olmaya devam ediyor.

Sosyalizm her zamankinden çok günceldir. Çünkü dünyanın her yanında işçiler, emekçiler ve ezilen halklar Ekim Devrimi’nin açtığı yoldan ilerleyerek emperyalist-kapitalist sistemin dayatmalarına boyun eğmeyeceğini, geleceklerini ellerine alacaklarını haykırıyordu.

Tutarlı tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı, iktidarı ele geçirince ilk işi işsizlik ve yoksulluğu bir kader olmaktan çıkarmak, emperyalist savaşın yıkıntılarından yeni bir ülke inşa etmek, o zamana kadar halklar hapisanesi olan Sovyetleri özgürleştirmek oldu. Ulusal baskı ve kölelik altında ezilen halkları özgürlüklerine kavuşturdu.

Emperyalist-kapitalist sistemin korucuları, Ekim Devrimi’nin kazanımları ve basıncı altında kendi işçi ve emekçilerindeki özlemi yatıştırmak için bir dizi sosyal ve siyasal hakkı tanımak zorunda kaldılar. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, ezilen halklar, Ekim Devrimi’nden aldıkları umut ve inançla mücadelelerini büyüttüler.

İnsanlık bugün her zamankinden daha fazla sosyalizme ihtiyaç duymaktadır. Kapitalizme karşı duyduğu öfkeyi biriktirmekte ve geleceğini kazanmanın mücadeleden geçtiğini giderek daha açık bir biçimde görmektedir.

Sosyalizm insanlık için bugün yeniden güncel ve yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiştir. Özgürlük ve eşitlik için, insanca koşullarda yaşamak için insanlığın yeni

Ekimler’e ihtiyacı vardır. Yeni Ekimler’i yaratmak için de sınıfın devrimci partisine ihtiyaç vardır. Komünistler tam 11 yıl önce büyük zorluklara rağmen Komünist İşçi Partisi’ni kurdular. “Yeni Ekimler için ileri!” şiarıyla şanlı Ekim Devrimi’nin açtığı yoldan ilerliyorlar.

Ekim Devrimi’nin 92., Komünist İşçi Partisi’nin 11. yıldönümünü coşkuyla selamlıyor, devrim ve sosyalizm davasına bağlı tüm işçi ve emekçileri, devrimcileri Yeni Ekimler’i gerçekleştirme mücadelesine güç vermeye çağırıyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

İşbirlikçi iktidar “aktif taşeron”luğa hazırlanıyor

Son haftalarda merkezinde Başbakan Tayyip Erdoğan ile Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun bulunduğu yoğun bir diplomatik trafik gözleniyor. Amerikancı sermaye iktidarı adına yürütülen bu girişimler, Türkiye egemenlerinin bölgede “etkili güç” olma heveslerinin iyice depreştiğine işaret ediyor.

Suriye'den Pakistan'a, İran'dan Afganistan'a, Ermenistan'dan Irak'a uzanan sözkonusu hareketlilik, muhatap ülkeler tarafından da belli bir ilgiyle karşılanıyor. Her biri pek çok sorunla boğuşan bu devletlerin, küstah emperyalist güç odakları yerine “aktif taşeron” olan Türk devletinin temsilcileriyle (hele de bunlar “ılımlı İslam” çizgisini temsil eden bir partinin temsilcileri olunca) muhatap olmaktan memnun kalmaları şaşırtıcı değil.

İşbirlikçi sermaye iktidarı “yüzünü doğuya mı dönüyor”?

Türkiye-İsrail ilişkilerinde bir takım sorunların yaşandığı günlerde belirginleşen Ankara'daki işbirlikçilerin tutumu batı medyasında yoğun tartışmalara konu oluyor. *The Economist*, *The Guardian*, *Los Angeles Times* gibi etkili gazeteler ile *Amerika'nın Sesi* radyosu konuyu manşete taşıyanlar arasında.

Bazıları yaklaşık 60 yıldır savaş makinesi NATO adına tetikçilik yapan Türkiye'nin sırtını batıya dönmesinden duyduğu korkuyu dile getirirken, diğerleri ise son gelişmeleri, Türkiye'nin bölgede artan ekonomik ve siyasi etkisinin yarattığı özgüvenin bir yansıması olarak değerlendiriyor. Farklı yorumlar yapılsa da kesin olan şudur; emperyalist batı medyası Ankara'daki rejim temsilcilerinin sergilediği “diplomatik ataklığı” ilgiyle izlemektedir.

Görünen o ki, batılı emperyalistlerin akıllı hocalığını yapan “uzmanlar”ı şaşırtan, sadık uşaklığı tescilli bir rejimin “bağımsız” sayılabilecek bir takım girişimlerde bulunabilmesidir.

Palazlanan burjuvazinin temsilcisi olarak hareket eden AKP hükümeti ile bürokratik aygıtın şeflerinin belli bir inisiyatifle hareket ettiği bir gerçek. Ancak bunun batıya, aynı anlama gelmek üzere emperyalist güçlere sırt çevirmekle hiçbir ilgisi yoktur. Tersine, bu girişimler, sermaye iktidarının ABD emperyalizminin bölgesel politikalarında oynayabileceği “etkin rol”ün provası olarak gündeme gelmektedir.

İsrail ile yaşanan gerginliklerin de esasa ilişkin olmadığı, her iki tarafın temsilcileri tarafından dile getiriliyor. Ancak medyada konumlanan siyonizm borazanlarının İsrail'in bazı eleştirilere maruz kalmasına gösterdikleri tahammülsüzlük, sorunun abartılı bir şekilde gündeme taşınmasına yol açıyor. Bununla birlikte, her iki devletin temsilcilerinin, Türkiye-İsrail ilişkilerinin köklü olduğunu hatırlatan açıklamaları eksik olmuyor.

Amerikancı rejim Erdoğan-Obama görüşmesine hazırlanıyor

Tayyip Erdoğan ile müritlerinin Ortadoğu'da dört dönmesi, İran başta olmak üzere farklı ülkelerle imzaladıkları anlaşmalar, palazlanan Türk

burjuvazisinin yeni pazar ve etki alanları arayışının göstergesi sayılmalıdır. Bu girişime diplomatik ve siyasi alandaki etkisini pekiştirme kaygısı eşlik ediyor. Atılan her adımın Washington'daki efendilerin bölgesel çıkarlarıyla uyumlu olmasına özel bir dikkat gösterilmekle birlikte, tetikçi rejim, bunca hizmetin kayda değer bir karşılığının olması gerektiğini de hatırlatmaya çalışıyor. Başka bir ifadeyle, sermaye iktidarının temsilcileri olarak, “etkin bir taşeron olarak yağmadan aldığımız payın büyümesini istiyoruz; ekonomik, siyasi, diplomatik alanlardaki etkimizin vardığı nokta, artık bu talebi yükseltmemizi gerektiriyor” mesajını Washington'a iletiyorlar.

Irak ve Afganistan bataklıklarında çırpınan Obama yönetiminin, buradan çıkabilmek için Türkiye gibi etkili işbirlikçilerin katkılarına duyduğu ihtiyaç, Tayyip Erdoğan'ın öncülük ettiği girişimlerin Washington tarafından sessizce izlenmesine neden oluyor. Nitekim bazı çevreler şimdiden Erdoğan'ın Obama'nın huzuruna “güçlü” çıkacağını öne sürmeye başladılar.

7 Aralık görüşmesinin çerçevesini Washington'daki efendiler çizdi

Batı medyası “Türkiye yüzünü doğuya mı dönüyor?” tartışmaları yaparken, Beyaz Saray Basın Sekreteri Robert Gibbs tarafından yapılan açıklamada, Başkan Barack Obama'nın Tayyip Erdoğan'la görüşmeyi istekli bir şekilde beklediği belirtildi.

Açıklamada, “birçok değişik konunun işleneceği bir görüşme olacak” ifadelerine yer veren Gibbs, “*Buluşmada Irak'ta ekonomik ve güvenlik işbirliğinin artırılması, Afganistan ve Pakistan ile ilgili ortak stratejiler, Ortadoğu barış girişimleri, insan hakları, nükleer silahların yayılmasının kontrol altına alınması, Kıbrıs sorununa çözüm bulunması, Ermenistan'la ilişkilerin normalleştirilmesi gibi konular konuşulacak*” dedi.

Görüldüğü üzere Washington'da çizilen çerçeve, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kafkaslar'da karşı karşıya bulunduğu tüm temel sorunları içeriyor. ABD'nin Ortadoğu ve Kafkaslar politikasının niteliğini anlamak için ise, Afganistan, Irak ve son olarak Pakistan'a yayılan işgal ve savaşlar yeterince veri sunuyor.

Bu uğursuz politikanın merkezinde, halkları köleleştirip bölgedeki doğal zenginlikleri yağmalama hedefi bulunuyor. Ülkelerin yakılıp yıkılması, yıllardır devam eden kitlesel kıyımlar, bu vahşi politikanın kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Halkların direnişiyle açmaza giren savaş baronlarının bölge politikası, hesapta olmayan pek çok soruna yolaçtı. ABD emperyalizminin Ankara'daki işbirlikçileri “etkin taşeronluk” misyonuna layık görmesi, sözkonusu sorunların aşılmasında Türk sermaye devletine biçilen rolle dolaysız olarak bağlantılıdır.

Palazlanan Türk burjuvazisi ise, 90 yıl önce emperyalist güçler tarafından paylaşılan bölgede varlık gösterebilmek için “uygun fırsat” yakaladığını varsaymaktadır. Emperyalist güç odaklarının egemenlik alanlarında meydana gelen boşluktan yararlanmaya çalışan ve bu konuda kısmi başarılarla da ulaşan Türk burjuvazisi, “etkin taşeron”luk misyonu üstlenerek alanını genişletmeyi, böylece yağmadan daha büyük bir pay almayı hedefliyor. İşte Tayyip Erdoğan ile müritleri, 7 Aralık'ta Obama ile girişecekleri “at pazarlığı”na özel bir hazırlıkla gitmeyi, söz konusu hesaplardan dolayı önemsiyorlar.

İşbirlikçi burjuvazi ve onun siyasi temsilcisi olan AKP hükümetinin yağmadan daha büyük pay almak için çaba harcaması şaşırtıcı değil. Zira her kapitalist güç, halkların kanıyla karılan yağma pastasından daha büyük pay almak için her yola başvurur. Ankara'daki işbirlikçilerin bu kirli amaca ulaşabilmeleri ise ancak bölge haklarına karşı ABD safında “aktif mücadele” yapımlarıyla mümkün olabilir. Bu amaca ulaşılsa eğer, Türk burjuvazisi ve onun devletinin “bölgesel gerici güç” olmasının yolu da açılmış olacaktır.

“Açılım süreci”nin tasfiyeci karakteri netleşiyor!

“Barış grupları”nın ardından sermaye devleti inisiyatifi ele almak için önce sert açıklamalar yaptı. Bir yandan şovenizm tırmandırılırken, diğer yandan da belli sınırlarda tutulmaya çalışılıyor.

Sömürgeci sermaye devleti, AKP hükümeti aracılığıyla PKK’lilerin dönüşlerini ertelemiş bulunuyor. “Açılım”dan sorumlu bakan Beşir Atalay, Kürt hareketine mesaj vererek “*Bu gelişleri erteliyoruz, dağdan inişle ilgili, eve dönüşle ilgili konuya bir ara veriyoruz. Bunu bir değerlendireceğiz. Çünkü bunun istismarı oldu. Toplumumuzda bu hassasiyetler var*” dedi.

“*Esas olan Kuzey Irak’tan, dağdan silah bırakıp dönüşlerdir. Kuzey Irak’tan dönüşler yakın zamanda olabilir. Dönüşler Mahmur’dan olur, dağdan olur. Avrupa öncelikli olmaz*” ifadelerini de kullanan Atalay’ın sözlerinin anlamı, “barış grupları”nın gelişinin daha sonra ve daha farklı koşullarda olabileceğidir. Sermaye devleti Kürt hareketine “teslim olacaksınız da, ancak bu bizim belirlediğimiz koşullarda olur” mesajı vermeye çalışmaktadır.

Sürecin uluslararası boyutuna vurgu yapan Atalay, “*Demokratik açılım süreci ile ilgili çalışmalarımız devam ediyor. Uluslararası boyutu devam ediyor. Önümüzdeki haftada Dışişleri Bakanımızın yine Irak seyahati olacak. Başbakanımızın İran’da görüşmeleri var. Orada yine bunlar gündeme gelecek*” dedi. Nitekim, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ve Devlet Bakanı Zafer Çağlayan ile 80 işadama birlikte Güney Kürdistan’a gitti. Davutoğlu, Bölgesel Kürt Yönetimi Başkanı Mesut Barzani ile görüştü. Davutoğlu, Barzani ile yaptığı görüşmede, PKK’nın tasfiye edilmesi durumunda ilişkilerde parlak bir döneme girileceğini söyledi.

Davutoğlu, Barzani’ye PKK ile mücadelenin üç ayağı olduğunu, bunun ilkinin Türkiye içinde, ikincisinin Güney Kürdistan’da, üçüncüsünün ise Avrupa’da olduğunu ifade etti. Davutoğlu, Kandil’i işaret ederek Güney Kürdistan yönetiminden bu mücadelede yardım etmesini istedi. Tüm bunlar, sömürgeci sermaye devletinin Güney Kürdistan’daki PKK varlığını tasfiye hedefine kilitlendiğini gösteriyor.

Öte yandan bakanlar düzeyinde Güney Kürdistan ziyareti, Türk sermaye devletinin Bölgesel Kürt

Yönetimi’ni “resmen tanıma” ve böylece PKK’nın tasfiye sürecinde Güney Kürdistan yönetimini aktifleştirme yolunda önemli bir aşamaya geçtiğini gösteriyor. Dahası, Davutoğlu’nun Güney Kürdistan temasları ve kendisine atfedilen sözleri, Türk sermaye devletinin PKK’nın tasfiye sürecine Güney Kürdistan yönetiminin aktif katılımının sağlanmasında önemli mesafe aldığını da gösteriyor. Öyle anlaşılıyor ki, Türk sömürgeci sermaye devleti Güney Kürdistan yönetimini “aşiret reisliği”nden “devlet adamlığı”na yükseltişinin bedelini ödemeye zorluyor!

Neticede, Davutoğlu’nun Güney Kürdistan ziyaretinin amacı, Kürdistan Federe Devleti’yle yapılacak “al-ver” anlaşmalarıyla PKK’yi kuşatma ve tasfiye planını tamamlama hamlesidir. Onca vaat ve övgü ise PKK’ye karşı yürütülen operasyon konusunda Güneyli Kürtlere biçilen role onları kazanmak içindir. Davutoğlu’nun Güney Kürdistan ziyareti, Kürt sorunuyla ilgili dişe dokunur somut bir adım atılmamış olsa da görünürde “Kürt açılımı” sürecini başlatan Türk sömürgeci sermaye devleti ve onun başbakanı Erdoğan’a, ABD Başkanı Obama ile 7 Kasım’da yapacağı görüşme öncesinde emperyalist ABD’nin büyük önem attığı Güney Kürdistan yönetimi ile iyi ilişkiler kuran bir Türkiye imajını sağlamıştır! Uşak takımı için şimdilik bu da yeterlidir.

“*Karşımızda öyle bir sistem var ki, dağa çıkıyoruz korkuyor; dağdan iniyoruz korkuyor*” diyen PKK yöneticilerinden Duran Kalkan, Kürt gençlerini dağa çıkmaya çağırdı. Kalkan’ın sözleri, sömürgeci sermaye devletinin tasfiye yöneliminin farkında olan Kürt hareketinin bir yandan Türkiye’ye “barış grupları” gönderirken, diğer yandan da kendisini askeri açıdan güçlendirmeye çalıştığını gösteriyor.

Sürecin “çatışma”ya evrildiğini ima eden PKK lideri Abdullah Öcalan, “*Süreci yeniden değerlendireceğiz falan diyorlar, olmaz böyle. Erdoğan’ı ciddiyete davet ediyorum. Bundan sonra grup murup da gelmeyecek. Gelmelerine gerek kalmadı*” dedi. Öcalan, “*Bu barış grubunun gelmesiyle AKP’nin ne yapmaya çalıştığı açıkça ortaya çıkmıştır. Zaten benim grup çağırmamdaki amaç da buydu. Bunlar sözde burada beni kullanarak bu meseleyi kendilerince halledeceklerini hesaplıyorlar. Beni bu amaçla kullanamazlar. Açılım*”

hikâye, asıl amaçları PKK’nın tasfiyesidir” diye konuştu. Bu sözler, Öcalan’ın Türk sermaye devletinin PKK’yi tasfiyeyi temel alan çizgisinin değişmeyeceğini anladığına işaret etse de, hemen ardından Korsika modelini telaffuz etmesi de düzen içi çözümde ısrarını gösteriyor.

Öcalan, sözlerinin devamında “*Barış grubunun gelişinden de anlaşılıyor ki silah bırakma konusunda hâlâ PKK’yı ikna edebilirim. Beni dinliyorlar, bana bağlar. Ama ben artık karışmıyorum. Demokratik çözüm ve barış konusunda üzerime düşeni yaptım. Ben buradan savaş kararı da veremem, vermem. Bu kararı sadece PKK’nın kendisi verebilir*” dedi. Anlaşıyor ki, Öcalan bir yandan “eylemsizlik” süreciyle ilgili kararı Kandil’in kendisine bırakırken, diğer yandan da sermaye devleti ile pazarlık marjını koruma kaygısıyla PKK’ye hâkim ve silah bıraktırmaya muktedir olduğu mesajını vermeyi de ihmal etmiyor.

İlkin “Kürt açılımı” denilen, geline yerde artık “Milli Birlik Projesi” olarak anılan bu devlet projesi, Kürt halkının talepleriyle tam bir karşıtlık içindedir. İnkâr, imha ve asimilasyon politikalarında öze ilişkin değişen bir şey yoktur. Geleneksel devlet politikasında zikzaklara, düzen güçleri arasında sert tartışmalara yol açan “verilecek tavizler”in sınırır! “Başa döneriz” tehdidi, “proje”nin “sınır çizgileri”nin Kürt halk kitleleri tarafından aşılmasından duyulan korkunun yansımasıdır.

Açıktır ki, Kürt halkının bugün ihtiyacı olan, devrimci hedefler ve mücadele perspektifidir. Kürt hareketinin Kürt halkına çözüm olarak sunduğu ise kültürel taleplerin karşılanmasına daralmış, sistem içi anayasal bir “çözüm”dür. Fakat olup bitenler, Kürt halkının ufkunun ve umudunun çok daha ötesinde olduğunu gösteriyor. Bundan dolayı düzen, kırıntılar vermeyi ve bir takım düzen içi kanallar yaratmayı bir politika olarak benimsese dahi Kürt halkı bu kadarıyla yetinmeyecek, daha ötesini isteyecektir. İşte düzenin çok yönlü kuşatması ve Kürt hareketinin teslimiyetçi tutumuna rağmen son eylemlerde militan ve görkemli bir duruş içinde olmasının sırrı buradadır. Kürt halkının hareketini belirleyen o denli çok faktör vardır ki, ne düzenin ne de DTP ve PKK’nın bu hareketi tam olarak denetleme ve yönetme imkanı bulunmamaktadır.

“Kağıt parçaları”ndan yansıyan kokuşmuş düzen gerçeği

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un ortaya çıktığı gün “kağıt parçası” dediği, kısaca darbeye hazırlık veya olası bir darbe için eylem planı olarak da adlandırılabilir belgeyle ilgili mektubun ayrıntıları ortaya çıktı. Artık herkes biliyor ki, “kağıt parçası” Genelkurmay’ın resmi belgesidir. Anlaşıyor ki, bu belgenin fotokopisi Haziran ayında ilk kez ortaya çıktığında, kapsamlı bir delil karartma operasyonuna girilmiş, belgenin fotokopisi ortaya çıktığında buna “kağıt parçası” diyen Genelkurmay Başkanı halka yalan söylemiştir!

Adli Tıp, ordu içinde hazırlandığı belirtilen “AKP ve Fethullah Gülen’i bitirme planı”nın orijinalinde yer alan imzanın Albay Dursun Çiçek’e ait olduğunu söyledi. Soruşturmayı yürüten İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, gelen bir ihbarda yer alan ve tartışma konusu belgenin orijinali olduğu iddia edilen metni Adli Tıp’a gönderdi. Adli Tıp Kurumu, 19 Ekim’de verdiği raporda, Çiçek’in imzasının belgedeki imzayla uyumunu belirledi.

Bilindiği üzere, söz konusu plan Ergenekon davasında yargılanan eski subay Avukat Serdar Öztürk’ün ofisinde yapılan aramada ele geçirilmişti. TSK’nın sözkonusu bu “psikolojik harp planı”nda, AKP içindeki ajanların harekete geçirilmesinden Ergenekon sanığı subayların savunulmasına, “milliyetçi partiler”in tabanlarının genişletilebilmesi için Yunanistan ve Ermenistan’la ilgili “tepki” uyandıracak haberlerin hazırlanmasına kadar bir dizi “kara propaganda”dan söz ediliyordu. Planın ilgi çeken yanlarından birisini de hedefteki kişilere nasıl suç yüklenebileceğiyle ilgili bazı “komplo” planlarının hazırlanması oluşturuyor, icra edilecek faaliyetlerin “dost” ve “düşman” kavramları üzerinden yerine getirilmesi öngörülüyordu.

“İrtica İle Mücadele Eylem Planı”nın “ıslak imzalı” orijinal belgesini Ergenekon savcılarının gönderen muvazzaf subayın, 5 sayfalık mektubunda “cunta”yı da ihbar ettiği, belgenin kamuoyuna yansımalarının ardından, üst rütbeli askerler ve uzmanlar gözetiminde belge ve bilgilerin nasıl temizlendiğini anlattığı söyleniyor.

Belgenin basına sızmasının ardından Genelkurmay’daki imha operasyonu da ihbar mektubunda şöyle ifade ediliyor: “Eylem planının basında çıkacağı bilgisi Genelkurmay’a aynı gün sabaha karşı 04.30’da ulaştı. Önce planı hazırlayan Bilgi Destek Dairesi temizlendi. Kullanılan 6 bilgisayar silindi. Sonra 34 bilgisayar da özel programlarla tam 35 kez silindi. Bilgisayar temizliğine Org. Ergin Saygun’un özel sekreteri Kurmay Albay Uğur Berksun nezaret etti. Temizliği gerçekleştirenlerin adları ve silinen bilgisayarların numaraları mevcut.”

Mektupta, “İrtica İle Mücadele Eylem Planı”nın emir komuta zinciri içerisinde nasıl hazırlandığından ordu içerisindeki cuntanın halen devam eden faaliyetlerine kadar birçok konuda önemli bilgilere yer veriliyor. İhbar mektubunda, TSK içindeki cunta ve etkinlikleri şöyle anlatılıyor: “Gayri hukuki çalışmalar, TSK içindeki cunta yapılanmasının kilit isimlerinden olan Org. Hasan İğsız’ın Genelkurmay 2. başkanlığında hız kazanarak devam etti. İğsız, doğrudan netice alınabilecek bir eylem planı hazırlanmasını emretti.” İğsız’ın emriyle, İrtica

Eylem Planı’nın, Korg. Mehmet Eröz ve Tümğ. Mustafa Bakıcı’nın katkılarıyla, Kurmay Albay Dursun Çiçek tarafından hazırlandığı mektupta yer alıyor.

Belge basında yer alır almaz aslını gizlice dosyalandığı klasörden aldığı iddia eden ihbarcı, “Belgenin aslının yerinde olmadığı anlaşıncı önce bir kriz yaşandı. Ancak daha sonra belgenin ele geçirilmesinden korkan biri tarafından imha edildiği görüşü benimsendi. Nitekim İlker Başbuğ belgenin aslının imha edildiğine kanaat getirdikten sonra açıklama yaptı” dedi.

Öte yandan Genelkurmay’ı kızdıran ve köşeye sıkıştıran “kağıt parçaları” çoğalıyor. Subayın yolladığı ihbar mektubunun elindeki ikinci bir plan yeni tartışma başlattı. “İrticayla mücadele eylem planı”nın orijinal belgesiyle birlikte Ergenekon savcılarının gönderilen eklerinde yer alan “Bilgi Destek Planı” da ortaya çıktı. Korgeneral Nusret Taşdeler’in adını taşıyan Eylül 2007 tarihli beş sayfalık belgede 22 Temmuz 2007 seçimleri sonrası Türkiye’nin durumuyla ilgili tespitler ve değerlendirmeler yer alıyor.

Son sayfasında ‘Genelkurmay Başkanı’nın emriyle ibaresi bulunan belgede 22 Temmuz seçimlerinin Türkiye’nin ılımlı İslam’a dönüştürülmesi gayretleri bakımından milat olduğu öne sürülürken TSK’ya duyulan güvenin de azaldığı belirtiliyor.

Belgede dikkat çekici bölümlerden bir diğeri ise, DTP’ye ayrılan bölüm. DTP’nin Meclis’e girmesinin talihsizlik olduğu belirtilerek, “DTP’nin sıkıntıları istismar edilmeli. Kamuoyu baskısı yaratılmalı” deniyor. DTP’nin bitirilmesi için madde madde “önerilere” yer veriliyor:

“(a) DTP’nin, TSK tarafından terörist olarak görüldüğünü ve herhangi bir şekilde muhatap kabul edilmeyeceğini üst düzey bir açıklama ile ilan etmek.

(b) Terörü bu şekilde destekledikleri müddetçe demokratik olarak herhangi bir ilerleme sağlayamayacaklarını ve bu suretle esas olarak temsil ettiklerini iddia ettikleri kişilere zarar verecekleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mesajını yaymak.

(c) Bu suretle ‘bugüne kadar ki kazanımlardan taviz vermeyin, yumuşamayın’ diyen Kandil ile ‘terörden bir fayda gelmez, teröristleri desteklemeyin vazgeçin’ diyen başta AB olmak üzere Kandil karşıtı çevrelerin arasında sıkışıp kalmalarına yol açmak,

(ç) Irak’ın kuzeyindeki desteği kesmek için bölge halkını terörle mücadele bağlamında ‘rahatsız etmek’, bu suretle de PKK’ya yardım ettikleri ve destek sağladıkları müddetçe bu rahatsızlığın devam edeceği mesajını vermek,

(d) PKK’nın eylemlerinin, işadamlarının bölgede yatırım yapmalarına yol açması, iş makinelerini, yolları, köprüleri tahrip ederek bölgeye hizmet götürülmesine mani olması gibi sonuçları ile bölge halkına daha da zarar verdiği gibi söylemlerin yaygınlaştırılarak bölge halkının teröristlere sağladığı desteğin azaltılmasına çalışılabileceği düşünülmektedir.”

Belgelerin gün yüzüne çıkmasının ardından açıklama yapan Genelkurmay’ın hedefi ise belgeleri hazırlayanlar değil sızdıranlar ve yayınlayanlar oldu. Belgelere ilişkin soruşturma ise yasalara rağmen sivil değil askeri mahkemelerde yürütülüyor. Askeri savcılıklar ise gündemi alt üst eden belgelerle ilgi takipsizlik kararı veriyorlar.

Başbakan Erdoğan, Pakistan gezisinde “İrtica Eylem Planı”yla ilgili “Dönünce görüşeceğiz TSK bu lekeyi kaldıramaz” açıklaması yaptı. Görüşme gerçekleşti, fakat görüşme sonucu ortaya “uzlaşma” çıktı. Görüşmenin ardından yapılan açıklamada eylem planına ilişkin soruşturma sürecinin “adli ve askerî yargı makamları tarafından kendi görev ve yetki alanları kapsamında yürütüldüğü” belirtildi. “Süreç bitene kadar kişi ve kurumların hedef alınmaması” istendi. Ne belgede adı geçen Orgeneral Hasan İğsız görevden alındı ne de Başbuğ’un görevden alınması gündeme geldi. Hatta AKP hükümetinin büyük bir gürültü eşliğinde çıkardığı askerlerin sivil mahkemelerde yargılanması konusu bile gündeme gelmedi.

Düzen cephesinde, konuya ilişkin tarafların düzen içi saflaşmadaki konumlarına göre yorumları da değişmektedir. Belge kimilerine göre, tıkanan “Kürt açılımı” gündeminin üstünü örtme gayretleri, kimilerine göre ise orduyu yıpratma kampanyasının bir parçası vb.

Açıktır ki artık herhangi bir “kağıt parçası” olmadığı kesinleşen belge, kitabına uygun yazılmış psikolojik bir savaş planıdır. Bu, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, Kürt halkına ve devrimci harekete yönelik döne döne uygulamaya konulan onlarca psikolojik savaş planlarından biridir. Bunun öncekilerden farkı, hedefe konulanların bu kez düzen içi güçler olmasıdır. Amaç ise düzen içi egemenlik mücadelesinde daha uygun bir konum elde etmektir. Bunun için rakibine yönelik bir operasyona zemin hazırlamak veya onu yıpratmaktır. Fakat unutulmamalıdır ki, mevcut dalaşma burjuva sınıf düzeninin kendi iç dalaşmasıdır. Bu temelde, iktidarda etkin bir yer tutmak, bunu da sömürü ve yağmadan daha etkin pay elde etmek doğrultusunda kullanma kavgasıdır. Taraflar işçi sınıfı ve emekçilere karşı aynı cephededirler ve olayların her zaman açıkça gösterdiği gibi bu konuda tek bir kuvvet gibi hareket etmektedirler.

Aleviler taleplerini haykırmak için 8 Kasım'da alana çıkıyor!

Alevi Bektaşî Federasyonu 8 Kasım'da İstanbul'da büyük bir miting düzenlemeyi hedefliyor. “Ayrımcılığa karşı eşit yurttaşlık hakkı” talebiyle yapılacak miting 8 Kasım Pazar günü saat 13.00'te Kadıköy Meydanı'nda yapılacak. Miting vesilesiyle Aleviler'in talepleri bir kez daha gündeme geldi.

Aleviler ne istiyor?

Aleviler, ibadethaneleri olan cemevlerinin yasal statüye kavuşturulmasını, zorunlu din dersi uygulamasının kaldırılmasını, Alevi köylerine cami yapımından vazgeçilmesini, Tekke ve Zaviyeler Kanunu'yla Aleviler'in elinden alınan Hacı Bektaş Dergahı'nın ve diğer Alevi mekanlarının sahiplerine iade edilmesini, Madımak Otel'i'nin müze olmasını istiyorlar.

Alevi toplumu sermaye devletinin Alevi inancını tanımlama konusunda fikir yürütmekten vazgeçmesini ve Aleviliğin ne olduğunu o inancı yaşayanlara bırakmasını istiyor. Aleviler devletin tek kimlikli (Türk-Sünni) politikalarından vazgeçmesini talep ediyorlar. Devletin Alevi kimliğini kabul ederek hukuksal güvenceye kavuşturması talebini yükseltiyorlar. Cemevlerinin Aleviler'in ibadet merkezi olarak tanımlanmasını, bu tanımın anayasal güvenceye alınmasını, zorunlu din derslerinin kaldırılmasını, Diyanet İşleri Teşkilatı'nın lağvedilmesini, inanç ve ibadet hizmetlerinin inanç mensuplarına bırakılmasını istiyorlar.

Aleviler eşitlik istiyorlar. Aleviler gerçek laiklik istiyorlar. Aleviler, kendi kimlik tanımlamalarının kabul edilmesini, bunun gereği ve doğal sonucu olan haklarının teslim edilmesini talep ediyorlar. Aleviler, kendi inanç ya da öğretilerinin gereği olan etkinlikleri özgürce yerine getirmeyi ve buna saygı duyulmasını istiyorlar.

Aleviler, sermaye devletinin din dersi altında zorla çocuklarına Sünni inancının dayatılmasını istemiyorlar. Anayasasında “laik” ibaresi yazmasına rağmen “Sünni devlet” kimliğinin varlığını sürdürmesine karşı çıkıyorlar. Aleviler, laik olduğu iddiasındaki devletin, her kesimden topladığı vergilerle belli bir inanç grubunu finanse etmesini; laikliğin gereği olarak tüm inançlara eşit mesafede durmak yerine belli bir kesime din hizmeti vermesini kabul etmiyorlar. Aleviler, Osmanlı'daki Şeyhülislamlığın devamı olan bir fetva kurumu konumunda bulunan, 100 bini aşan kadrosu, birkaç bakanlığa eş bütçesi ile kullandığı kamu kaynaklarını toplumun sadece bir kesimine hizmet götürmede kullanan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılmasını istiyorlar.

Aleviler, öğrencilere kendileri ve ailelerinin iradesine aykırı biçimde “zorunlu din dersi” dayatmasını, kamu görevlerinde yükselmeye liyakata aykırı biçimde Alevi kökenlilerin önünün kesilmesini, Alevilere yönelik negatif ayrımcılığa dayalı uygulamaları istemiyorlar. Aleviler, Ramazan orucu, namaz kılma gibi kendi inanç ya da öğretilerinde olmayan ritüellere zorlanmak, oruç tutmadığı için fiziki şiddete uğramak istemiyorlar. Aleviler, kendilerine yönelik planlı ya da plansız, doğrudan ya da dolaylı asimilasyon faaliyetlerini istemiyorlar.

Egemenlerin Aleviler'i yok sayan tutumu sürüyor!

Elbette bu talepler sermaye devletini ve hükümetini rahatsız etti. Kültür Bakanı Ertuğrul Günay, öfkesini Alevi örgütlerine “saçmalamasınlar” diyerek gösterdi. Sermaye devleti kendine uygun bir Alevi toplumu yaratmayı ve bunu da Alevi emekçileri denetim altında tutmanın etkili bir aracı olarak kullanmayı istemektedir. Onyıllardır sermaye devleti tarafından baskı ve zorbalıkla yapılmak istenen bu kez AKP eliyle rüşvet ve devlet katında makam-mevki dağıtılarak hayata geçirilmek istenmektedir.

Ne sermaye devleti ne de hükümeti Alevi emekçilerin demokratik istemlerine yanıt vermek niyetinde değildir. Onlar Alevi emekçileri kontrol etmek istemektedirler. Son Alevi Çalıştay'ında ortaya çıkan tablo devletin “**Alevi açılımı**” konusundaki samimiyetsizliğini ve ikiyüzlülüğünü tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir.

Sermaye düzeni, Sünni inancına mensup işçi ve emekçileri baskı ve denetim altında tutmak için dinsel gericilikten nasıl yararlanıyorsa, bu kez de Aleviliği dinsel gericiliğin bir kolu haline getirerek Alevi işçi ve emekçileri düzene yedeklemeyi hedeflemektedir. Alevileri denetim altına almanın önemli basamaklarından biri de, Aleviliğin Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesine alınmasıdır. Bunun için Başbakanlığa bağlı, genel müdürlük statüsünde bir “**Alevi kurumu**” oluşturulması planlanıyor.

Alevi emekçiler sorunlarının kalıcı çözümü için sosyalizme sarılmalıdırlar!

Alevi burjuvazisi, sorunun çözümünü devletten kısmi tavizlerin koparılmasına indirgemektedir. Nitekim devletle tamamen bütünleşme eğilimindeki Alevi burjuvazisinin bu yönelimi, Alevi emekçileri kontrol altında tutmak isteyen sermaye devletinden de destek görmektedir. Alevi burjuvazisi, sınıfsal çıkarı gereği Alevi inancının dinsel gericiliğin bir aracı olarak kullanılması için çabalamaktadır.

Aleviler mücadele etmeden burjuvaziden demokratik haklar konusunda adım atmasını beklememelidir. Zira onların amacı hak ve özgürlükleri genişletmek değil sömürü düzenlerinin devamını sağlamaktır. Alevi emekçiler, sahte demokratların ve laiklik tüccarlarının yarattığı yanılsamaları bir kenara iterek devrimci işçi sınıfının saflarında mücadeleye katılmalıdır. Gerçek anlamda özgürleşmenin başka yolu yoktur.

Komünistler, din ve devlet işlerinin tam olarak birbirinden ayrılması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın dağıtılması, devletin dinsel kurumlara yönelik her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi için, tüm bu yaşanan haksızlıkların kaynağı olan burjuva sınıf iktidarını yıkmak için savaşıyorlar. Komünistler, tüm sorunların ve Alevilerin sorunlarının gerçek çözüm yolu olan devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısıyla 8 Kasım'da yerlerini alacaklar.

8 Kasım mitingine çağrı...

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Fevzi Gümüş, 3 Kasım günü gerçekleştirdiği açıklama ile İstanbul'da 8 Kasım tarihinde gerçekleştirecekleri mitingin “Aleviler'in Demokrasi Cemi” olacağını ve uğradıkları hak gaspları ile taleplerinin ifade edildiği kürsü işlevi göreceğini vurguladı.

PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş yaptığı açıklamada Aleviler'in sorunlarına işaret etti. Zorunlu din derslerinin, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması, cemevlerinin yasallaşması, Madımak Otel'i'nin utanç müzesi olması gibi taleplerinin olduğunu ifade eden Gümüş, AKP hükümetinin sorunları görmezden geldiğini belirtti.

Aleviler'in taleplerinin meşru ve insani olduğunu ifade eden Gümüş, 8 Kasım mitinginin Aleviler'in uğradıkları hak gasplarının ve her şeyden önemlisi de taleplerinin yankı bulduğu bir kürsü işlevi göreceğini belirtti.

Toplumsal muhalefete dönük hukuk terörü artarak sürüyor...

Burjuvazinin hukuku özel mülkiyetin ve sömürünün devamını sağlama aracıdır!

Özel mülkiyetin korunmasına ve ücretli emek sömürüne dayalı kapitalist sistemde hukuk terörü uygulamalarına her geçen gün yenileri eklenmektedir. Sermaye devletin başta devrimciler olmak üzere toplumsal muhalefeti ezmeye ve sindirmeye dönük polis devleti uygulamalarını ve terörünü çoğunlukla hukuk terörü izlemektedir.

Sömürü çarkına tehdit oluşturan unsurlar, sermaye devletin denetimindeki polis-savcılık-mahkeme işbirliğiyle hızlıca “etkisiz” hale getirilmeye çalışılmaktadır. Birçoğu keyfi gerekçelere dayalı hukuk terörü uygulamaları son dönemde giderek pervasızlaşmaktadır.

**Hukuk terörüne gerekçe olan
“suçlar” ve “kanıtlar”
pervasızlığın boyutlarını göstermektedir!**

Sermaye devleti haklı ve meşru eylem ve etkinlikleri, devrimci yayınları, marksist kitapları, sendikal faaliyeti, devrimci önderlerin sahiplenilmesini, fotoğraflarının ve isimlerinin kullanılmasını, devrimci sembolleri, grev ve direniş şiarlı pankartları, telefon numaralarını kısaca aklına gelen herşeyi “suça kanıt” gerekçesi haline getirerek keyfilikte sınır tanımadığını göstermektedir.

19 Ocak’ta ODTÜ’de devrimci öğrenciler, “istihbarattan” olduğunu düşündükleri şahsı

jandarmaya teslim etmelerinin ardından evleri ve yurtları basılarak gözaltına alındılar. Öğrencilerden 5’i tutuklanarak Ankara 1 No’lu F Tipi Cezaevi’ne konuldu. 6 Kasım’da ilk duruşması görülecek olan davanın kamuoyuna yansıyan iddianamesinde savcılar tarafından “suç” sayılan eylemler arasında “*ODTÜ stadyumuna ‘Devrim’ yazmak, Deniz-Yusuf-Hüseyin’i anmak için düzenlenen ‘Devrim Yürüyüşü’ne katılmak, 1 Mayıs ve Newroz eylemlerine katılmak*” gibi örnekler bulunmaktadır. Bu “suçların” yanı sıra “*üzerinde ‘orak çekiç ve yıldız’ bulunan uçurtma, ‘Canım benim’le başlayıp ‘Nazım’la biten not kâğıdı, Genç-Sen üye listesi, Kürtçe müzik kaseti, Komünist Manifesto- Faşizme Karşı Birleşik Cephe- Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi- Bolşevik Devrimi kitapları*” ise iddianamedeki bazı “kanıtları” oluşturmaktadır.

Bursa’da ESP’ye yönelik operasyonlar sonrası 46 kişinin yargılandığı ve Ekim ayında duruşması görülen davadaki “suçlamalar” da benzer niteliktedir. “*DTP kapatma davasını protesto etmek, 1 Mayıs- Newroz ve 8 Mart etkinliklerine katılmak, SSK İl Müdürlüğü önünde ‘Sendikasız, sigortasız çalışmayacağız’ içerikli açıklama yapmak, ırkçılığa karşı müzik dinletisi düzenlemek...*” Aynı dava çerçevesinde “*Komünist Manifesto*” kitabı ise örgüt üyeliğine gerekçe olarak sunulabilmiştir.

Yine Adana, Mersin ve Hatay’da gerçekleştirilen

operasyonlar sonrası aralarında İHD Adana Şube Başkanı Ethem Açıkalin’ın da bulunduğu 8’i tutuklu 22 kişi hakkında açılan davanın ilk duruşması Temmuz ayında gerçekleştirilmiştir. Dava kapsamında iddia edilen “suçlar”dan bazılarını şunlar oluşturmaktadır: “*Tayyip Erdoğan’ı ve krizi protesto etmek, işçi kurultayına ve 1 Mayıs’a katılmak, Maraş katliamı ve Hrant Dink cinayeti protestolarına katılmak...*” Bu davada ele geçirilen “deliller” de oldukça “kapsamlı”dır; “*Che Guvera’nın hayatını anlatan film, Lenin işlemeli duvar halısı, Kazım Koyuncu belgeseli, ‘kuş gribi’ bildirisi, altı düdüğü, beş salsa aleti, dört zilli tef...*”

KESK’e yönelik operasyonlarda tutuklanan 31 kişi İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı’nın 31 Temmuz’da hazırladığı iddianamede “*Anadilde eğitim maddesini Eğitim-Sen tüzüğüne koymaya çabalamak, Kürtçe kursu vermek, çay partisi görünümülü toplantı yapmak*” gibi suçlamalarla karşılaşmıştır.

Adana 6. 7. ve 8. Ağır Ceza Mahkemeleri’nde Haziran ayında görülen davalarda 9 çocuk için, Şubat 2008’de sınır ötesi operasyon karşıtı eylemlerde “*örgüt adına suç işlemek, örgüt propagandası yapmak ve polise mukavemette bulunmak*” “suçlamaları”ndan toplam 86 yıl 11 ay hapis cezası verilmiştir.

Mersin’de 2008 yılında Hrant Dink için düzenlenen anmanın basın açıklamasını okuyan ÖDP Merkez İlçe Başkanı Ali Sesal’a “*yasadışı yürüyüşe dönüşen toplantıya katılmak*” “suçlaması”ndan dolayı Şubat 2009’da Mersin 6. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından 1 yıl 3 ay hapis cezası verilmiştir.

Benzeri örnekleri çoğaltmak mümkündür.

**Hiçbir baskı, zor ve terör
devrimci mücadeleyi boğmaya
yetmeyecektir!**

Örneklerden de görüldüğü üzere hukuk, kapitalist sistemin devamlılığını sağlamanın araçlarından biri olarak işlev görmektedir. Burjuvazinin hukuksal anlamda kendi belirlediği sınırları ve yasaları dahi çoğu zaman görmezden gelmesi ya da bu sınırları keyfi bir biçimde yorumlaması ise şaşırtıcı değildir. Çünkü sınıfsal temeli olmayan bir hukuk yoktur ve kapitalizmde aslanan burjuva egemen sınıfın çıkarlarıdır. Burjuva düzende sömürü çarkını ve özel mülkiyete dayalı üretim ilişkilerini korumak için “hukuk” türlü biçimlerde sürekli devreye girmeye devam etmektedir.

Sermaye devletin temel bir parçası olan burjuva hukuku dolaysız olarak sömürüyü perdelemenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. “*Tüm yurttaşların yasalar karşısında eşit olduğu*” dile getirilirken işçi-emekçilerin gözlerinin içine baka baka yalan söylenmektedir. Tüm bunların ışığında “*hukukun üstünlüğü ilkesi*”, “*hukuk devleti*” gibi kavramların da burjuva aldatmacalarından ibaret olduğu bir kez daha anlaşılacaktır.

Kapitalizm var olduğu sürece burjuvazinin “hukuk terörü” uygulamaları da çeşitli biçimlerde sürecektir. Düzenin her türden baskı ve zoruna, bunları bütünüleyen polis ve hukuk terörüne rağmen mücadeleyi büyütmek işçi ve emekçilerin, devrimcilerin kaçınılmaz görevleri arasındadır.

Sermaye devletini suçlu bulan karar Yargıtay yolunda!

Sosyal güvencesi olmayan Saynur Kandemir’in kız kardeşinin sağlık güvencesi ile 4 Şubat 2009 tarihinde doğum yapması yargıya taşınmış, SGK ise Kandemir hakkında Sosyal Sigortalar Kurumu’nu 400 TL zarara uğratarak dolandırıcılık yaptığı iddiasıyla dava açmıştı.

Sakarya 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen dava “devletin sağlık yaşam hakkını koruyacak düzenlemeleri gerçekleştirmediği” gerekçesiyle Saynur Kandemir’e ceza verilmemesiyle sonuçlandı.

Mahkeme kararında, “Devletin görevini yerine getirmediği ve yaşama hakkını koruyacak kadar sağlık güvencesi sağlamadığı için suç işlenmiştir” denildi.

Üç yıla kadar hapsi istenen Kandemir için verilen emsal niteliğindeki kararda mahkeme, genç kadının “hiçbir geliri ve sosyal güvencesi olmadığı için suçu işlemek zorunda kaldığı” tespitinde bulundu.

Sermaye hükümetinin, “hastane kuyrukları sona erecek”, “herkesin sosyal güvencesi olacak”, “parası olmayanın sigorta primlerini devlet yatıracak” vb. yalan ve aldatmacalarla yürürlüğe soktuğu SSGSS saldırısı işçi ve emekçilere ağır bir yıkım getirdi. Bu örnekte de, sağlık güvencesinden mahrum kalan yüzbinlerce emekçiye ölümü dayatan “sağlık” politikaları karşısında, bir anne bebeğini yaşatabilmek için çaresizlikle kendi çözümünü üretmeye çalıştı. Saynur Kandemir’in hikayesi aslında oldukça tanıdık. Masrafları karşılayamadığımızdan birçoğumuzun tedavi olmak için başvurduğu, başkasının sağlık güvencesinden yararlanma yoluna gitmek...

Ve bu olayda yargılanan, emekçilere ölümü reva gören, “Paran kadar sağlık!” diyen devlet değil de sağlık hakkı elinden alınan Saynur Kandemir...

Sermaye devleti, hükümetiyle, askeriyle, polisiyle, yargısıyla bir bütün olarak, kapitalist üretim ilişkilerinin sorunsuz bir biçimde devam edebilmesi için gerekli uygulamaları gerçekleştirir. Burjuvazinin daha fazla semirebilmesini sağlayan bu uygulamalar ise emekçi düşmanı politikalar ile şekillenir.

Bundan kaynaklı da Sakarya savcısının vermiş olduğu bu karara Cumhuriyet Savcısı tarafından itirazda bulunulmuştur. Devlet, yürüttüğü politikaların kişisel düşünceler çerçevesinde zarara uğramasına izin veremeyeceğinden itiraz da kaçınılmazdır. Sakarya 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararı özlü bir biçimde sermaye devletin durduğu yeri tanımlarken, sistemin işleyinde ufak da olsa pürüzler yaratabilecek bu örneklerin boşa düşürülmesi gerekmektedir. Büyük ihtimalle yargıtaydan geri dönecek bu karar ile de çark işlemeye devam edecektir...

Sermaye hükümeti genetiği değiştirilmiş tarım üretimini yasal bir statüye kavuşturdu...

Kapitalizm insanlığa yıkımdan başka bir şey sunamaz!

Sermaye hükümeti insan, doğa ve toplum sağlığını hiçe sayan yasal bir düzenlemeye daha imza attı. Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan “**Gıda ve Yem Amaçlı Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar ve Ürünlerinin İthalatı, İşlenmesi, İhracatı, Kontrol ve Denetimine Dair Yönetmelik**” 26 Ekim tarihli *Resmî Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker yaptığı basın toplantısında bu yönetmeliğe tepki gösterenleri “cahillik”le suçladı. Demagojik söylemlere de başvuran Eker, kamuoyunda oluşan tepkiler üzerine Biyo Güvenlik Yasa Tasarısı’nı da yasalaştırmak için çalıştıklarını, çevre ve insan sağlığına zararsız olduğunu söyledi. Yönetmelikle “GDO’lu üretimin önu açılmıyor, kesiliyor ve denetim altına alınıyor” dedi. Ancak yönetmeliğin maddelerine bakılınca neye ve kime hizmet ettiği ortaya çıkmaktadır.

Yönetmelik, emperyalist tarım tekellerinin ve ülkedeki uzantılarının istekleri doğrultusunda hazırlanmıştır. Yönetmelikle ülkenin tüm tarımsal gen zenginliği kurutulacak ve tarım tamamen dünya tekellerinin hizmetine girerek emperyalist bağımlılığa yol açacaktır. Yönetmelikte GDO’lu ürünlerin denetlenmesine dair bazı maddeler yer alsa da, Türkiye’de bu denetlemenin yapılabileceği ne laboratuvar var ne de başka bir mekanizma. Öte yandan tekellerin baskısına direnebilecek bağımsız bilim otoriteleri yerine güdümlü organizasyonlar yeğleyen yönetmelik, bakanın talimatı ile her an değiştirilebilecek konumdadır. Yönetmeliğin 5. maddesinin 9. bendinde “*Bu yönetmelikte yer almayan hususlarda bakanlık her türlü düzenlemeyi yapmaya ve tedbiri almaya yetkilidir*” denilmektedir.

Bebekler için risk sayılan gıdaların yetişkinler için serbest tüketime konu edilmesi, GDO’suz gıda maddesi üreten işletmelerin bu yönde etiket kullanmasının yasaklanması gibi hükümlerin yanı sıra asıl olarak GDO’lu ürünlerin her türlü ticaretinin meşru zemine çekilmesi yönetmeliğin önemli maddeleri arasında. Yönetmelikte GDO’lu tohumların ekimiyle ilgili de bir madde bulunmamaktadır. Konuyla ilgili bakanlık karar alabilir ve izin verebilir. Bu ve benzeri örnekler daha da çoğaltılabilir ancak tek başına bu madde bile bütün bir yürütmeyi hiçe sayacak genişliğe sahiptir.

Biyolojik zenginlik değil, kâr hırsı uğruna insanlığın, doğanın ve geleceğin yok edilmesi!

Hali hazırda dünyadaki tarım arazilerinin yüzde 10’unda GDO’lu üretim yapıldığı ifade edilmektedir. Tekeller ve işbirlikçileri genetiği değiştirilmiş tarımı savunurken “Açlığa karşı tek çare az masrafla ve çabuk üretilmesinden dolayı GDO’dur” argümanına sarılmaktadırlar.

GDO’yla ilgili en önemli tehlikelerden biri aktarılmış genlerin doğal bitki türüne atlayarak, bulundukları çevredeki doğal türlerde genetik çeşitliliğin kaybına, yabancı türlerin doğal yapılarında

sapmalara neden olmaları, ekosistemdeki tür dağılımını ve dengeleri bozmalarıdır. Tek tipleşen GDO üretiminde ortaya çıkan bir hastalık tüm ürünü etkileyecek şekilde hızla yayılabilmektedir. Konunun uzmanları zamanla bu hastalığın insanlara bulaşma hızında da aynı derecede etkili olduğunu belirtiyorlar. GDO üretimiyle gıdalardan alınan besin ve tat da zamanla tek tipleşmektedir.

Arılar ve rüzgarlar GDO’lu polenleri alarak komşunun geleneksel ekiminin üzerine bırakıyorlar. Böylece civardaki, bitkiler genetik olarak değiştirilmiş bitkilerin içerdiği böcek ve ot ilaçlarına karşı dirençli hale geliyorlar. GDO karşıtları tarafından Frankeştayn gıda olarak nitelenen, kolera bakterisinin genini taşıyan yonca, tavuk geni taşıyan patates, akrep geni taşıyan pamuk, balık genli domates gibi gıdaların doğal çeşitliliğe verdikleri zarar sonucunda yeni Frankeştaynlar’ın ortaya çıkması en büyük tehlike olarak görülüyor.

Açlık sorununun yaşandığı ülkelerin hemen hepsi emperyalizmin eski sömürge ülkeleridir. Bu ülkelerin tarım ekonomileri emperyalistlere bağımlı hale getirilmiştir. Yani halkı doyuracak besinler üretmek yerine döviz sağlayacak besinler üretilmeye çalışılmıştır. Açlık sorunu yaşanan birçok ülkede, eskiden besin yetiştirmek için kullanılan topraklarda kahve, pamuk, muz, kakao gibi gelişmiş ülkelere satılan ürünler yetiştirilmektedir. Örneğin, Etiyopya’da açlığın kol gezdiği dönemlerde bile kahve üretimi ve ihracatı sürdürülüyordu. Dünyadaki açlığın nedeni yeterli gıda maddelerinin olmaması değil, gıda üretiminin adil dağılmaması ve emperyalizmin çıkarlarına göre düzenlenen tarım politikalarıdır.

Biogüvenlik adı altında dünya tarımının tekelleşmesi!

Dünyada genetiği değiştirilmiş tarım ve yem ürünlerinin tohum piyasası 8-10 tekelin elinde. Bu tekellerin ana hedefi; dünyadaki tüm ülkelerin tarım ve hayvancılığını, tohum alımında kendilerine bağımlı hale getirecek şekilde biçimlendirmek. Söz konusu alanı kontrol eden birkaç şirket, devletlerin politikalarını da yönlendiriyor. Her yerde ve ülkede, gıda ile ilgili her alanda aynı şirketler ön plana çıkıyor. Cargill, Monsanto, Archer Daniels Midland, Bunge, Dupont Agriculture and Nutrition, Potash, Mosaic gibi şirketler milyarlarca dolar kazanmanın ötesinde, gıda ticareti, tohum ve gübre konusunda dünyayı yönetiyor, ülkeleri kendilerine bağımlı hale getiriyorlar.

Genetik yapısı değiştirilen ürünler patentleniyor. Çünkü bu çalışmaları yapan şirketlerin temel kazanç modeli, patent bedeli tahsil etme üstüne kurulu. Örneğin sadece mikroorganizma bile patent kapsamında korunabiliyor, bunlarla ilgili büyük saklama kuruluşları bulunuyor. Halbuki doğada o mikroorganizma milyonlarca yıldır yaşıyor, fakat bir tekel onu doğal ortamından yalıttığı ve belirli özelliklerini gösterdiği-ispatlayabildiği için bir tekel hakkı, korunma hakkını almak istiyor ve bu istisna ona tanınıyor.

Oysa bu köhne düzende patent, sadece yenilik

özelligi taşıyan ve sanayide uygulanabilirliği olan buluşları korumak için uygulanıyordu. Genetik değişikliklerde, ancak değişikliğin gerçekleştirildiği tekniğin patenti alınıyordu. Ancak emperyalist tekellerin doymak bilmez kâr hırsı, yaşamın kendisini patentlemeye kadar işi götürdü. Böylece tüm dünyadaki zengin tarım alanları, dünya halklarının yaşamsal kaynakları üzerindeki patent hakları birkaç ülkenin, hatta birkaç emperyalist şirketin elinde toplanıyor.

ABD Irak’ı işgal ettiğinde ilk el koyduğu şeylerden biri de, dünyanın en verimli tohumlarının yer aldığı gıda depoları oldu. Yapılan düzenlemelerin ardından Irak’taki tarım üretimi “fıkri mülkiyet ve patent” uygulaması altına alındı. Bu düzenleme sonucunda Iraklı bir çiftçinin tescilli tohum alması dayatıldı ve tohumu bir sonraki yıl yeniden kullanılması yasaklandı. Bunun adı da, “kaliteli tarım ve bio-çeşitliliğin korunması” oldu! Yani yarın ABD’nin Irak işgali sona erse bile Irak halkının gıda üretiminin kontrolü Amerikan şirketlerinin elinde olacak.

Yine uzmanların verdiği bilgilere göre; Irak’ta işgal öncesi bir adet buğday tohumu başakta 300 adet buğday verirken, şu an GDO’lu bir buğday tohumu başakta 15-30 adet veriyor!

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Bu yılın Mayıs ayında Türkiye’deki hükümet ve muhalefetten beş vekil ABD’ye bir haftalık bir “gezi” düzenlemişlerdi. Vekiller ABD Tarım Bakanlığı ve Monsanto gıda şirketiyle de temaslarda bulunmuştu. Bu temaslardan birkaç gün sonra AKP hükümeti tarım alanında değişik düzenlemelere imza attı. Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı’nın adı, Tarım ve Gıda Bakanlığı olarak değiştirildi. Bu düzenlemelerle Temmuz’da yürürlüğe giren “Türkiye Tarım Havzaları Üretim ve Destekleme Modeli” ile hangi ürünün, nerede, ne kadar üretileceği de önceden planlanacak ve çiftçiler ona göre yönlendirilecek.

Yapılan düzenlemelere dair o dönem açıklama yapan Cemil Çiçek, imzaya açılan Ulusal Gıda Güvenliği Kanun Tasarısı ile ulusal biogüvenliğin amaçlandığını vurgularken, düzenleme ile “ulusal biogüvenlik” konusunun tek çatı altında toplandığını söylemişti. Söz konusu yasalar ve son yönetmelik, işbirlikçi uşakların emperyalist efendileriyle ne tür müzakereler yaptıklarını göstermektedir.

AKP’nin işçi ve emekçilere düşmanlıkta, sermayeye uşaklıkta bugüne kadarki sermaye hükümetlerinin eline su dökemeyeceği açıktır. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin AKP hükümetini kollamalarının arkasında da bu başarısı bulunmaktadır.

Ülkenin bezirganları geçtiğimiz günlerde bol nutuklarla, şaaşalı törenlerle sermaye devletinin kuruluşunun 86. yılını kutladılar. Sermaye devleti 86 yıldır işçi ve emekçilere, ezilen halklara, kadınlara, çocuklara, doğaya yıkım, sefalet, imha ve açlıktan başka bir şey sunmamıştır.

İşçi ve emekçiler ise barbarlıktan kurtulmak için sosyalizmi seçmelidir!

Asgari ücrete sefalet zammı!

Resmi Gazete’de yayınlanan 2010 Yatırım Programı sermaye devletin işçiye yine sefalet ücretini reva gördüğünü gösterdi.

2010 Yılı Yatırım Programı’na göre asgari ücretin 2010 yılı Ocak ve Temmuz aylarında yüzde 3 oranında, emekli aylıklarının ise Ocak ve Temmuz aylarında önceki altı aylık enflasyon tahminine göre sırasıyla yüzde 4 ve yüzde 2.4 oranlarında artırılması öngörüldü.

Mevcut kaynaklar burjuvaziye peşkeş çekilirken oldukça bonkör davranan sermaye devletin eli, sözkonusu işçiler olunca kasasına varmıyor.

“İşçilere normal bir çalışma günü karşılığında ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret” olarak tanımlanan asgari ücretin bugünkü hali işçi ve emekçilere biçilen değeri de ifade ediyor.

Muazzam bütçe açığının daraltılabilmesi için sermaye devleti çeşitli “önlemler” alıyor. Fakat bu önlemlerin muhatapları işçi ve emekçiler oluyor. Patronlara fazlasıyla destek sunan sermaye devleti, bu desteği işçi ve emekçilerden esirgiyor ve acı fatura her zaman olduğu gibi emekçilere ödetiriliyor.

Krizin etkilerinin daha da derinleştiği, ekonominin daha da küçüldüğü bir süreçte sermaye devleti devasa açıklar veren bütçe için 2010’da gelir artışı öngörüyor. Bunu da elini işçi ve emekçilerin cebine daldırarak yapmayı hesaplıyor. Bir yandan vergi artışlarıyla, yapılan zamlarla emekçileri sefaletle sürüklerken diğer yandan ücretlere yapılan zammı da en aşağı seviyede tutmaya çalışıyor. Tüketim ürünlerine yapılan zam karşısında da asgari ücrete yapılan zam eriyip gidiyor.

Yapılacak olan çok kaba bir karşılaştırma sermaye devletin patronlar için varolduğunu ve ancak emekçilerin sömürüsü üzerinden ayakta kalabileceğini gösteriyor. 2010 bütçesinde işçi ve emekçilerin hayatlarını devam ettirebilmesi, yeme-içme, ulaşım gibi gereksinmelerini karşılaması için ihtiyaç duyduğu tüketim maddelerinden alınan özel tüketim vergisi %31.6, ısınmak ve ulaşımı sağlamak için alınan vergi ise %36.15 artarken, asgari ücrete toplamda %6 zam yapılıyor. Buna karşın patronların kârı üzerinden alınan Kurumlar Vergisi’nin artış oranı % 8’de kalıyor.

Sermaye devleti sadece vergi artışlarıyla yaşamı % 31.6 daha pahalı hale getiriyor. Bunun yanında sağlık, eğitim gibi temel hakların yükü de işçi ve emekçilere bindiriliyor.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, 3 Kasım tarihinde basına yansıyan açıklamaları ile vergide her türlü tedbiri almaktan kaçınmayacaklarını belirterek yeni zam sinyali de verdi. ÖTV artışlarıyla 2010’da 979 milyon liralık KDV artışı elde edeceklerini açıklayan Şimşek, ilk elden köprü ve otoyollara zam yapılacağını söyledi. Şimşek işçi ve emekçilere gerçekleşecek zam yağmurunun haberini verirken, doğalgaza %70 civarında zam oranının da kapıda olduğu yine basında yer aldı.

Peki sermaye devleti elini ayağını kamusal hizmetlerden çekerken, zam üstüne zam ile elde edilen gelirleri arttırırken, üstelik işçiye, memura sefalet zammını reva görürken nasıl oluyor da bütçe açığı her geçen yıl daha da büyüyor.

Eğitimden, sağlıktan sakınılan bütçe, buralardan sağlanan tasarruf ile elde edilen kaynak kredi ya da teşvik adı altında patronların cebine gidiyor, dış borç ödemeleri ile İMF’nin kasasına giriyor. Emperyalistler işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden semirirken asgari ücrete yapılan zam %6’da kalıyor.

**Açlık sınırı 756,68 TL,
yoksulluk sınırı 2 bin 464,75 TL**

Türk-İş’in yaptığı araştırmaya göre, Ekim 2009 sonu itibariyle dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması zorunlu gıda harcaması tutarı 756,68 TL. Gıda ile birlikte yapılması zorunlu olan kira, yakacak, elektrik, su, konut, ulaşım, giyim, sağlık, eğitim vb. harcamalar da dikkate alındığında, insan onuruna yaraşır bir yaşama düzeyi sağlamak için yapılması gereken harcama tutarı (yoksulluk sınırı) ise 2 bin 464,75 TL olarak hesaplanmıştı.

Net 527,13 TL olan 2009 asgari ücretine yapılan zam ise, ifade edilen bu rakamlar gözönüne alındığında işçilerle alay etmek anlamına geliyor. Zira milyonlarca işçinin asgari ücretin dahi altında çalıştığı düşünülünce kapitalist sistem, işçi ve emekçilere sadece hayatta kalmasına yetecek kadar ücret ödüyor.

İşçiye kölelik reva görülüyor

Kapitalist ekonominin küçüldüğü bir süreçte patronlar da kriz bahanesi ile asgari ücretin mümkün olduğunca düşük tutulmasını istiyor. Kriz ise patronlar için, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürüsü ile daha fazla kâr elde etmenin sadece demagojik bir gerekçesi oluyor. Bu bahaneye sarılan patronlar asgari ücreti maliyet unsuru olarak tanımlıyor ve bu denli aşağıya çekebiliyor.

İşsizlik kaygısı ve işsizliğin oldukça yüksek olması asgari ücreti sefalet düzeyinde tutmak için patronların elinde bir sopa işlevi görürken, aynı zamanda işçi ve emekçileri asgari ücretin altında çalıştırabilmeyi de koşulluyor.

Aldığı ücretle kıt kanaat geçinebilen işçiler, birbirleriyle ve işsizlerle girdikleri iş kapma ve koruma mücadelesinde daha da yoksullaşılıyor, yaşamlarını sürdürebilmek için her düzeyde ücrete razı geliyorlar. İşçi ve emekçiler gerçek anlamda yoksullukla boğuşurken, yaşamını asgari biçimde sürdürebilmek belki de yalnızca hayatta kalabilmek için asgari ücretinde altında bir ücrete razı oluyorlar. İşte böylece sefalet ücreti dediğimiz asgari ücretin bile vahşi piyasa koşullarında hükmü kalmıyor.

Ücret tespiti, sınıfların güç dengesine, işçi ve emekçilerle patronlar arasındaki savaşımın kimin üstün olduğuna bağlı olarak belirlendiği ölçüde, işçi sınıfının bugünkü parçalı ve dağınık tablosu bu konuda inisiyatifli burjuvaziye bırakıyor. Sermaye devleti ise böylelikle sınıfa sefalet ücretini dayatabiliyor.

İşçi sınıfının bugünkü örgütsüzlük tablosu için asgari ücretin bu seviyede olması olağandır ama anlaşılabilir değildir. Kapitalist sistemde asgari ücret ya da ücret hiçbir zaman adil olamaz. Ücretler ne kadar yüksek olursa olsun kapitalist sistem içerisinde emek gücünün sömürüsü son bulmaz. Ücretlerin düzeyi ise işçinin emek gücü sömürüsünün seviyesini gösterir.

Bugün için hak gasplarına vb. saldırılara karşı sınıfın vereceği mücadelenin yanında, vergiden muaf insanca yaşamaya yeten bir ücret mücadelesi işçi sınıfının kendi kurtuluşunun da bir ayağıdır. Bu uğurda verilen mücadele ile edinilen her türlü kazanım sınıfı bir adım daha kendi kurtuluşuna yaklaştırır.

İşçinin yaşamını sürdürmesi için gerekli ve zorunlu olan araçları almaya yetecek kadar bir paranın ücret olarak belirlenmesi dahi sermaye için külfet olarak görülürken, bugünden sefalet ücretine karşı mücadele etmek, emeğin korunması uğruna bir savaşım vermek işçi sınıfı için bir zorunluluktur.

SGK yöneticisi çocuklarını sigortalatmış!

Sermaye devletin “herkesin sosyal güvencesi olacak”, “hastane kuyrukları sona erecek”, “parası olmayının sigorta primlerini devlet yatıracak” vb. yalanlarla hayata geçirdiği SSGSS saldırısı ile milyonlarca işçi ve emekçi için emeklilik bir ayrıcalık haline geldi.

Yasa gereği kadın ve erkeklerde emeklilik yaşının kademeli olarak 65 yaşına çıkartılması ve 9 bin gün sigorta primi ödeme zorunluluğu, yasa yürürlüğe girmeden önce çocuklarını sigortalı yaptıranların sayısında patlama yaratmıştı. İşçi ve emekçiler SSGSS’nin mezarda emeklilik demek olduğunu bildikleri için bu yola başvurmuş ve binlerce kişi çocuklarını işyerinde çalışıyor gibi göstermişti.

İşçi ve emekçiler için ağır bir yıkım demek olan SSGSS saldırı karşısında emekçilerin böylesi bir davranış sergilemesi anlaşılabilir bir önlem alma ihtiyacı iken SSGSS’yi aldatmacalarla propaganda eden, bunun için reklam filmleri çeken SGK’nın yöneticilerinin de aynı yola başvurması oldukça traji-komik bir durum yaratıyor.

SGK yöneticisi de çocuklarını sigortalatmış

Sosyal Güvenlik Kurumu Başkan Yardımcısı Veysel Uyar, 5 ve 13 yaşlarındaki iki çocuğunu bir matbaada çalışıyor göstererek çalıştığı kurumun uygulamalarına karşı kendi önlemini almayı tercih etmiş.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müfettişlerinin raporları sonrasında Uyar’ın çocuklarının sigortalılığı iptal edildi.

Bakan Ömer Dinçer’in oluruyla “uyarı” cezası verilen Veysel Uyar hakkında kamu görevlileri etik kurulu da resen inceleme başlattı.

Son bir yılda yaklaşık 250 bin kişi sigorta primini ödeyemediği için sistemden çıkmak zorunda kaldığı ölçüde, Uyar’ın çocuklarının geleceği konusunda kaygılı olması da gayet olağan!

“Yılların düşü gerçek oldu. Sosyal güvenlik reformu gerçekleşti” sloganıyla geçtiğimiz aylarda ekranlarda yer alan bir reklam filmi ile SGK, kendi bünyesinde çalışan yöneticilerin dahi inanmadığı yalanları propaganda etmeye çalışmıştı.

Baştan sona demagojik bir üslupla hazırlanan reklâm filmi, SGK’nın uygulamalarına dair pek çok yalan ve çarpıtma içeriyordu.

“Artık bürokrasi için değil, yüzünüzü güldürmek için çalışan bir devlet var” cümleleriyle son bulan reklam filmi ile SGK’nın ve sermaye devletin emekçilerin yüzünü nasıl “güldürdüğünü” bir yıl içerisinde karşı karşıya kaldığımız uygulamalarla görmüş olduk.

6 milyonluk işsizler ordusu büyüyor...

Krizin faturası işsizlikle sınıfa ödettiriliyor!

Sermaye hükümetinin “krizde dip noktaya geldiği” yönlü propagandasının aksine ekonomik göstergeler durumun hiç de iddia edildiği gibi olmadığını ortaya koymaktadır. Hükümetin, sermayeyi desteklemek için uyguladığı ÖTV-KDV indirimleri stokların erimesine ve imalat sektöründe bir nebze kıpırdanmaya yol açsa da Eylül ayı itibarıyla bu “kıpırdanmanın” yerini yeniden durgunluğa bıraktığı görülmektedir. Eylül ayı itibarıyla imalat sanayinde kapasite kullanımına ilişkin veriler de bunu doğrulamaktadır.

Öte yandan sermaye temsilcileri de, hükümetin aksine durgunluğun önümüzdeki dönemde de süreceğini belirterek yeni “teşvikler” talep ediyorlar. Mevcut durumdan sınıfsal çıkarları doğrultusunda faydalanmaya bakıyorlar. Örneğin Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK), işsizliğin 2010’da yüzde 16 olacağını söylerken krizin faturasını işçi sınıfına ödettirmeye devam edeceklerini ilan ediyor. Bunu hükümetten yeni teşvikler kopartmanın bir imkanına dönüştürmeye çalışıyor.

Kuşkusuz sermaye sınıfı ne krizde dip noktaya ulaşıldığına inanıyor, ne de sınıfsal çıkarlarından en ufak bir taviz vermeye yanaşmıyor. Bu nedenle de faturanın işçi ve emekçilere kesilmesi yönündeki saldırılarına kesintisiz devam ediyor.

Önümüzdeki dönemin işçi ve emekçilere pembe tablo mu yoksa daha karanlık bir gelecek mi sunduğu Türkiye İstatistik Kurumu’nun çarpıcı verileri üzerinden de anlaşılabilir. Zira durumun vahameti öyle bir boyuta ulaşmıştır ki, sermaye hükümetinin propagandalarını haklı çıkarma işlevi gören TÜİK’in verileri bile gerçeklerin üzerini örtmeye yetmemiştir.

TÜİK’in verilerinden yapılan hesaplama göre, Temmuz ayında istihdam 22 milyon 213 bin. Bunun yüzde 46,4’ünü oluşturan 10 milyon 305 bin kişinin herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna kaydı bulunmamaktadır. Yani çalışan nüfusun neredeyse yarısı herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna dahil değildir.

Oysa 2 bin kişiye tekabül eden işsizlikteki düşüşün asıl olarak tarım ve turizm sektöründe yaşanan canlanmaya bağlı olarak “mevsimsel” bir etkiden kaynaklandığını, işsizliğin son çeyrekte yine artacağını bizzat sermaye temsilcileri söylemektedir. Hem de TİSK örneğinde olduğu gibi işsizlik için 2010’da yüzde 16 rakamları bile telaffuz edilebilmektedir.

Açıklanan bu rakamların “resmi” rakamlar olduğunu, gerçek işsizliğin ise bunun kat be kat üstünde olduğunu hatırlatmakta fayda var. TÜİK’in iş aramayıp çalışmaya hazır olan ve “umutsuzlar” olarak tabir edilen kesimi “işsizler” kategorisinde saymadığı bilinmektedir. Bu grupta da geçen yılın aynı dönemine oranla 120 binlik bir artışla mevcudun 1 milyon 817 bin kişiye çıktığı açıklanmaktadır. Bu kesim de hesap edildiğinde işsizlik oranı yüzde 19,9’a çıkmaktadır.

TÜİK’in işsizlik rakamına ilişkin bu çarpık yaklaşımına bir itiraz da sendikalardan gelmektedir. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nun (DİSK) konuya ilişkin yaptığı açıklamada resmi işsizlik oranının yüzde 14,8, gerçek işsizliğin ise yüzde 22 olduğu belirtilmektedir. 2 milyon 252 bini iş bulma umidini yitirmiş ve işsiz olmak üzere toplam 5

milyon 789 bine ulaşan bir ordudan bahsedilirken sadece 252 bin kişinin Eylül 2009’da işsizlik sigortasından yararlanabildiği ifade edilmektedir. Kısacası işçi ve emekçiler krizin en büyük bedelini işsizlik üzerinden ödemeye devam etmektedirler.

Elbette bu bedel sadece işsizlik üzerinden değil, çalışma koşullarının ağırlaşması, kayıtsız ve güvencesiz çalışma koşulları üzerinden de

ödettirilmektedir.

Hükümetin işçi ve emekçileri aldatmaya dönük iyimser beklentilerinin aksine kapitalist kriz tüm yıkıcı sonuçlarıyla devam etmektedir. Elbette emekçiler için yıkıcı sonuçlar asalak sermaye sınıfı için yeni fırsatlar anlamına gelmektedir. İşçi ve emekçiler “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarıyla mücadele yolunu seçmedikçe bu fatura her geçen gün daha da artacaktır.

Tokat’ta kriz karşıtı etkinlik...

“Tokat Krize, İşsizliğe, Yoksulluğa Karşı Mücadele İnisiyatifi” 1 Kasım günü “Krize, İşsizliğe ve Yoksulluğa Karşı Dayanışma Konseri” düzenledi.

Konsere Ali Asker konuk sanatçı olarak katıldı. Devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan konserde, krizin gençliğe, kadınlara ve emekçilere yönelik etkilerinin anlatıldığı konuşmalar yapıldı.

Konuk sanatçı Ali Asker, devrimci tutsak Güler Zere için de bir türküsünü söyleyerek desteğini sundu.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı konser coşkulu bir atmosferde gerçekleşti. Konsere katılanların çoğunluğunu emekçiler oluştururken gençlerin attığı Kürtçe ve Türkçe sloganlar salondakiler tarafından alkışlandı.

Kızıl Bayrak / Tokat

Ticarileşen eğitimden manzaralar...

Eğitime ayrılan bütçenin ihtiyacın çok altında olması, bu sorunun doğrudan eğitim emekçileri, öğrenciler ve öğrenci velilerine yansımaya neden oluyor.

Eğitime ayrılan pay ile eğitim sisteminde yapısal hale gelen fiziki alt yapı, öğretmen, idari ve akademik personel açıkları, araç gereç gereksinimi vb. sorunların çözülebilmesi ve ihtiyaçların karşılanabilmesi için yük ailelerin üzerine bindiriliyor. Üst üste gelen örnekler ise ticarileşilen eğitimin boyutlarını ve eğitim emekçilerinin üstündeki etkilerini yansıtır.

Kayıt parasını ödeyemeyen anne, okulun halılarını yıkarken kaza geçirdi

Diyarbakır’ın Çınar İlçesi Yuvacık Köyünde, 6 yaşındaki oğlunun anasınıfına yazdıran Elif Sadık, okullar açıldıktan bir hafta sonra, okul yönetiminin kayıt ve aidat parası olarak 20 TL istediğini, parası olmadığını söyleyince de “Paran yoksa okulun halıları yıkarsın, ya da çocuğun okula giremez” cevabını aldığını ifade etti. Ertesi gün öğrenciler tarafından evine getirilen halıları yıkarken damdan düşüp belini kıldığını ve iki hafta yoğun bakımda kalıp ciddi bir ameliyat geçirdiğini söyleyen Elif Sadık, sakat kalma riski olduğunu belirtti.

Öğrencinin yakasına koli bandıyla “ihtiyaçları karşılayın” notu yapıştırıldı

Tokat’ın Zile ilçesinde bir anasınıfı öğrencisinin yakasına “İhtiyaç listesinde alamadığınız eksiklikleri lütfen bir an önce temin edin” notu yapıştırıldı.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Geçtiğimiz yıllarda da kayıt parasını ödeyemeyen bir anneye okulun temizliği yaptırılmış, bir baba ise okulun çatısını onarıırken, çatıdan düşerek hayatını kaybetmişti. Yine bir öğretmen istediği temizlik parasını öğrencisinin koluna “TEM-PAR” yazarak istemişti.

Eğitim emekçileri taraf olmalıdır

Münferit olmayan bu örnekler, bir çok eğitim kurumunun bütçe yetersizliği nedeni ile okulun ihtiyaçlarını velilerden istemesi sonucunu ortaya çıkaran sonuçlardan sadece ikisi. Bu iki örnekte paralı eğitim uygulamalarının, yozlaşmanın eğitim emekçilerini düşürdüğü noktayı da görüyoruz. Okulu idare etmekte ne kadar zorlanılırsa zorlanılsın hiç bir biçimde para veremeyen bir velinin çocuğunun elinden eğitim hakkını almanın bir mazereti olamaz. Sorgulanması gereken, sistemle bütünleşmiş ve gerek eğitimdeki gerekse toplumda sorunların çözümü için mücadele etmeyen ve kolay yolu tercih ederek öğrencisinin yakasına not iliştiren bir öğretmenin eğitimci kimliğidir de aynı zamanda.

Eğitim emekçileri taraf olmalıdır. Ya ticarileşen eğitimin kaynağı kapitalizmin kendilerini yozlaştırmasına izin verecekler ya da paralı eğitime, sözleşmeli çalışmaya vb. karşı mücadele edecekler.

Metal İşçileri Kurultayı 22 Kasım'da Su Gösteri Sanatları Sahnesi'nde!

Aylardır yoğun bir emekle hazırlıklarını sürdürdüğümüz Metal İşçileri Kurultayı'na sayılı günler kaldı. Kurultayımız 22 Kasım tarihinde İstanbul Fatih'te bulunan Su Gösteri Sanatları Sahnesi'nde gerçekleştirilecek.

Metal işçilerinin öfkesini örgütlenme iddiası ile gerçekleştirdiğimiz kurultaya, İstanbul'un çeşitli sanayi havzalarından metal işçileri katılacaklar. Metal işçileri kurultayda, patronlara ve yanı sıra işbirlikçi sendikal ihanet çetelerine karşı mücadelenin sorunlarını tartışacaklar. Metal işçilerinin örgütlü birliğini yaratma iddiasını taşıyan metal işçileri, aynı zamanda mücadeleye yön vermek üzere oluşturulacak mücadele programını da ele alacaklar.

Kurultayda açığa çıkacak iradenin metal işçilerinin gelecek mücadele dönemini belirleme iddiası taşıdığını da bugünden söyleyebiliriz. Kurultayımız bugüne kadar sermaye sınıfının saldırıları karşısında bunalan ve çıkış yolu bulamayan, sendikal ihanet çetelerine karşı örgütlü bir tepki veremeyen metal işçilerinin öfkelerinin ve değişirme iradelerinin birleştiği bir kürsü olacaktır. Kurultayla birlikte açığa çıkacak birlik iradesi ise gelecek açısından önemli bir adım olacaktır.

Tüm öncü metal işçilerini hedeflerimize daha güçlü bir şekilde yürüyebilmek için adımlarımıza ortak olmaya, son iki haftada daha güçlü bir kurultay için çalışmalara dört elle sarılmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Çolakoğlu'nda iş cinayeti

Gebze Dilovası'nda kurulu bulunan Çolakoğlu Metalurji'den bir kez daha iş cinayeti haberi geldi.

29 Ekim günü Çolakoğlu'nda bakım ve onarım görevlisi olarak çalışan Engin Gündüz isimli teknik servis elemanı iş cinayetine kurban gitti.

Çolakoğlu'nda çalışan işçilerin aktarımına göre yaşanan iş cinayeti şöyle gelişti:
"29 Ekim Perşembe günü Çolakoğlu'nda iki bakım ve onarım işçisi çelikhane bölümünde ortaya çıkan bir arızayı çözmek üzere görevlendirildiler. Arızanın yaşandığı kireç taşıyan bant bölümünde bandın üzerine çıkarak arızayı tamir etmeye çalışan Engin Gündüz, bandın birden çalışmasıyla dişlilerin arasına sıkışarak can verdi. Vücudu parça parça olan işçinin kafası ve organları savcının ve makine teknik servisinin gelip makineyi sökmesiyle bulunabildi."

Makinenin nasıl çalıştığı ya da Gündüz'ün bu makineye bakım yapmak üzere bir eğitimden geçip geçmediği ise henüz bilinmiyor. Çolakoğlu'nda her sene üç ya da dört işçi patronun aşırı kâr hırsına kurban veriliyor.

Çolakoğlu'nda çalışan işçiler, bu kaza yaşanırken üretimin bir an bile durmadığını ve işyerinde örgütlü olan Türk Metal Sendikası'nın iş cinayetine tepki dahi vermediğini belirtiyorlar.

Metal İşçileri Kurultayı hazırlık çalışmalarından...

Ankara'da bülten dağıtımı

OSTİM'deki atölyelere ulaştırılan *Metal İşçileri Bülteni* işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Bültenin dağıtımının yapıldığı bir diğer nokta da Ulus'tu. Servis noktasında yapılan dağıtımda daha çok metal fabrikalarının servisleri seçildi. Dağıtım anında genç işçilerle kriz ve patronların saldırıları üzerine çeşitli konuşmalar yapıldı.

Manisa'da bülten dağıtımı

Bülten dağıtımları sırasında işçilerle kurultay üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Sohbetlerde Manisa'da örgütlü olan işbirlikçi-ihanetçi Türk Metal Sendikası'na karşı tepkiler öne çıktı. Metal işçilerine patronlara ve sendika ağalarına karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Bülten dağıtımları özellikle işçilerin kalabalık olarak servislere bindikleri Sultanönü, Garaj ve Cemiyet'te gerçekleştirildi.

Metal işçilerinin birliği için...

Metal İşçileri Kurultayı

22 Kasım 2009 Pazar
Saat: 10:30

Yer: SU Gösteri Sanatları Sahnesi
Adres: Gureba Hüseyinağa Mah. Vezirçeşmesi Sok.
No:3 Aksaray/İSTANBUL (Pertevniyal Lisesi arkası)
İletişim: metal.khk@gmail.com

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Gebze'de metal işçileri toplantısı

Bir süredir hazırlıkları yürütülen Metal İşçileri Kurultayı çalışmaları kapsamında, Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi değişik sendikalarda örgütlü-örgütsüz işçilerin katılımıyla bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantı için hazırlanan davetiyelerle fabrikalara çağrı yapıldı ve kurultay üzerine çeşitli tartışmalar gerçekleştirildi.

Yapılan toplantıda kurultayın amacı ve hedefleri, bölgedeki metal işçilerinin tablosu ve bu alana yönelik görevler tartışıldı. Toplantıya katılan her işçi söz aldı ve kendi deneyimleri ışığında katkı sağladı.

Toplantıda yapılan tartışmaların somut görevlere bağlanması gerektiğinin altı çizildi. Toplantı kendi sınırlarında anlamlı sonuçlar da yaratmış oldu. Tartışmaları sendikal ihanete karşı mücadele, bölgedeki değişik fabrikalar arasında sınıf dayanışmasını geliştirme ve tabana dayalı fabrika komiteleri kurma biçimde somut sonuçlara bağlayan toplantıda, yerel bir metal işçileri bülteni çıkarılması yönünde de çeşitli tartışmalar yapıldı.

Toplantıda kurultayı etkin bir tarzda örgütlemek için kalan zamanın en verimli biçimde kullanılması gerektiği vurgulandı.

Toplantıya değişik fabrikalardan örgütlü-örgütsüz toplam 20 metal işçisi katıldı.

Metal İşçileri Kurultayı Gebze Hazırlık Komitesi

25 Kasım uyarı grevi hazırlıkları...

Eğitim-Sen 5 No'lu Şube'de üye toplantısı...

İstanbul Eğitim-Sen 5 No'lu Şubesi'nde 27 Ekim günü işyeri temsilcileri ve üye toplantısı gerçekleşti. 70 emekçinin katıldığı toplantıda 25 Kasım uyarı greviyle ilgili gündem tartışıldı. Toplantıda uyarı grevinin örgütlenmesine ilişkin yapılan eleştirilerin yanısıra öneriler de sunuldu.

Toplantıda ağırlıklı olarak grevin 1 günlük uyarı grevi değil TİS hakkı kazanılana kadar sürmesi gerektiği ifade edildi. İşyerlerinin sendikalarla bağının kopuk olması nedeniyle emekçilerin sorunlar karşısında duyarsızlaşması eleştirildi. İlde merkezi olarak yapılan eylemlere katılımın zayıf geçtiği, yerelerde gerçekleştirilen eylemlere daha fazla katılım olduğu, bu nedenle yerel eylemlerin örgütlenmesi gerektiği ifade edildi. Tabanda yürütülmesi gereken çalışmanın güçlendirilmesine dair öneriler yapıldı.

Sosyalist Kamu Emekçileri de sürecin örgütlenmesine ilişkin önerilerde bulundular. Kamu Emekçileri Bülteni'nin 25 Kasım gündemli özel sayısını dağıttılar.

Emekçilerin önerilerinin ardından şu kararlar alındı:

Hem merkezi hem de bölgelerde grev komitelerinin kurulması. Özellikle büyük işyerlerinde grev komitelerinin oluşturulması ve "Bu işyerinde grev vardır!" pankartı asılması, grev önlüklerinin hazırlanması. İşyerlerini gezmek için ekipler kurulması. Sendika yayınlarının işyerlerine ulaştırılması. Büyük okulların önünde bildiri dağıtımları yapılması. Velilerle 25 Kasım gündemli toplantılar gerçekleştirilmesi. Sendika şube binasının caddeye bakan bölümüne grev taleplerinin yer aldığı "25 Kasım'da grevdeyiz!" pankartının asılması. Her pazartesi günü örgütlenme komisyonunun toplanması. Emekçilerin yoğun bulunduğu alanlarda toplu bildiri dağıtımları gerçekleştirilmesi. Sokak afişlerinin yapılması.

Toplantının ardından 2 Kasım günü örgütlenme komisyonu toplantı. Üye toplantısında alınan kararları hayata geçirmek için planlama yaptı, adımlar atılmaya başlandı.

Tokat'ta işyeri gezileri...

Tokat Eğitim-Sen Hukuk ve Kadın Sekreterliği 25 Kasım uyarı grevi ile ilgili devlet, SSK ve üniversite hastanesiyle merkez postaneye iş yeri gezileri örgütledi. İş yeri gezilerinde sendikali-sendikasız tüm emekçilerle sohbet gerçekleştirildi.

İş yeri sohbetlerinde SES üyesi emekçiler, hastanelerde ağırlıklı olarak Sağlık-Sen'in örgütlü olduğunu, bundan dolayı iş bırakma eylemine etkili bir katılım olamayacağı yönünde görüş bildirdiler. İş yeri gezilerinde öne çıkan bir başka sorun ise emekçilerin sendiklara duyduğu güvensizlik oldu. Emekçiler, 25 Kasım'ın ardından soruşturma ve sürgün saldırısına karşı sendikaların kendilerini nasıl sahleneceği konusunda güvensizlik taşıyorlar. Yine sağlık alanında yaşanan baskılar ve bu baskılara örgütlü cevap verilememesi çalışanları olumsuz etkileyen sorunlar arasında. Diğer bir olumsuzluk ise emekçilerin kendi gücüne, örgütlülüğe inançsız olmaları. Emekçiler hemen her sorun karşısında neler yapılması gerektiği üzerine yapılan tartışmalarda "biz başaramayız" söylemini kullanarak inançsızlıklarını yansıtıyorlar. Bu olumsuz ruh halini kırmak için emekçilerin ortak sorunlar yaşadığı ve çözümün de birlikte hareket etmekten geçtiği sık sık vurgulandı.

İş yeri gezilerinden olumlu tablolar da yansıdı. Emekçiler iş yeri ziyareti gerçekleştiren ilercici sendikacıları oldukça sıcak karşıladılar, KESK broşürlerine fazlasıyla ilgi gösterdiler. İş bırakma konusunda henüz net olmamakla birlikte 25 Kasım'a kadar düşüneceklerini ve katılmak istediklerini belirttiler. SES üyesi emekçilerin bir kısmı katılacağını net olarak belirtirken, kararsızlar da vardı.

Merkez postanede ise emekçilerin yoğun bir ilgisi söz konusuydu. İş yerinde KESK üyelerinin hiç olmamasına rağmen emekçilerin KESK'e bir sempatisi vardı. Türk Haber-Sen'in örgütlü olduğu iş yerinde emekçiler kendi sendikaları olan Kamu-Sen'e kızgınlıklarını dile getirdiler. Emekçiler sorunların saymakla bitmeyeceğini belirterek hiçbir sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını belirttiler. İş bırakma eylemine sahip çıkmakla birlikte eyleme katılma konusunda net bir tutum ifade etmediler.

İş yerlerinde görülen en önemli sorunun "emekçilerin kendi özgücüne ve örgütlülüğe duyduğu güvensizlik" olduğu ortaya çıktı. Sohbetlerde grevin meşruluğu ve çalışanların en doğal hakkı olduğu dile getirildi.

Adana 25 Kasım toplantısı...

KESK MYK'nın 25 Kasım uyarı greviyle ilgili il gezilerinin Adana ayağı 3 Kasım günü saat 17.30'da İMO toplantı salonunda gerçekleşti. Toplantı KESK MYK üyesi Adnan Gölpinar'ın açılış konuşmasıyla başladı. Gölpinar, Türkiye'nin siyasal ve ekonomik tablosu hakkında kısa bir açıklama yaptıktan sonra 25 Kasım uyarı grevi hakkında bilgi vererek sözü üye ve yöneticilere bıraktı.

9 kamu emekçisinin söz aldığı toplantıda grev kararının altının doldurulmadığı, tepeden alınan bir karar olduğu, merkez yönetimin kamu emekçileri ile

başının koptuğu, uyarı grevi ile bileşenlerin yüzünü işyerlerine çevirmesi gerektiği eleştirileri öne çıktı.

Sosyalist Kamu Emekçileri toplantıda 25 Kasım'ın bir başlangıç olması gerektiğini ifade ettiler. 25 Kasım'ın ardından kamu emekçilerinin taleplerinin karşılanmadığı koşullarda sermaye sınıfı geri adım atana kadar genel grevin örgütlenmesi gerektiğini dile getirdiler. Bunun için işyerlerinden başlayarak grev komitelerinin kurulması, 25 Kasım'ın sonrasında birlikte örgütlenmesi gerektiğini söylediler. Toplantıda *Kamu Emekçileri Bülteni*'nin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Üyelerin konuşmasından sonra toplantıya gelen MYK üyeleri de söz alarak kısa konuşmalar yaptılar. Konuşmalar DSD'de yaşanan ayrışma ve tarafların hesaplaşması şeklinde gerçekleşti. Bu tablo emekçilerin tepkisine neden oldu.

Kapanış konuşmasını Adnan Gölpinar yaptı. 25 Kasım'ın iyi örgütlenmesi gerektiğini ifade etti ve sorumluluğa çağrı yaptı. "Burada tüm sorumluluk illere düşmektedir ve örgütümüzün bunu gerçekleştirecek gücü vardır" diyerek toplantıyı bitirdi.

Yaklaşık 70 emekçinin katıldığı toplantı heyecansız geçti.

Ayrıca Adana'da ilercici, devrimci kamu emekçilerinin biraraya gelerek KESK'e sınıf sendikacılığı bakışıyla müdahale etmeye çalışan Sendikal İnisiyatif Platformu da 25 Kasım ile ilgili çalışmalarını sürdürüyor. İnisiyatif, 24 Kasım uyarı grevinin başarılı geçmesi için 14 Kasım'da KESK üyesi devrimci, demokrat emekçilerle bir toplantı gerçekleştirme ve işyerlerine yönelik faaliyetini komisyonlar aracılığıyla sürdürme yönünde karar aldı.

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK'ten 25 Kasım hazırlıkları

Kayseri'de 25 Kasım çağrısı

4 Kasım günü Kayseri Sosyal Güvenlik Kurumu İl Müdürlüğü önünde, KESK Kayseri Şubeler Platformu bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü U. Sedat Ünsal yaptı. Sedat Ünsal yaptığı açıklamada, katılım payı, muayene ücreti gibi ek ödemelerin derhal durdurulması gerektiğini söyledi. Sağlık emekçilerinin güvenli çalışma ortamına kavuşturulması, sağlıkta taşeronlaşmaya son verilmesi gerektiğini ifade etti.

SSGSS'nin içyüzünün teşhir edilmeye devam edileceğinin söylendiği açıklamada mücadelenin sürdürüleceği belirtildi. Açıklamada şunlar söylendi:

"25 Kasım'da kamu emekçilerinin yapacağı grevde bu mücadelenin bir parçasıdır. Emekçileri, işsizleri, yoksulları, toplumun tüm duyarlı kesimlerini 25 Kasım eylemine çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak /Kayseri

Sağlıkta dönüşüm protesto edildi!

4 Kasım günü SGK İl İzmir Binası önünde biraraya gelen KESK, DİSK, TMMOB ve TTB basın açıklaması gerçekleştirdi. "Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu" pankartının açıldığı eylemde basın metnini KESK İzmir Şubeler Platformu adına Ali Kılıç okudu.

AKP'nin SSGSS yasasını yürürlüğe soktuğundan beri yaşananları özetledi. Hükümetin sağlık güvencesi olmayan hiçbir vatandaş kalmayacak, prim ödeyebilenden prim alınacak, prim ödeyemeyenin primini devlet ödeyecek vb. birçok şeyler söylendiğini ama bunların hiçbirinin hayata geçmediğini belirtti. Halen hastane önlerinde kuyrukların olduğu, parası olmayanın muayene olamadığını ifade etti.

Taşeron sağlık işçisinin, radyasyon altında çalışan röntgen teknisyeninin, doktorun, ebenin sağlık çalışanlarının çalışma koşullarının zor olduğu vurgulandı. Eylem 25 Kasım uyarı grevine çağrıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

25 Kasım uyarı greviyle ilgili kamu emekçileriyle konuştuk...

“Grevin örgütlenmesi için taban örgütlülükleri bir zorunluluktur!”

- 25 Kasım'da KESK, toplu sözleşme hakkı, insanca bir ücret, krizin faturasını ödememek, demokratik bir çalışma yaşamı için uyarı grevi kararı aldı. Kararın işyerinize yansımaları nasıl oldu, işyerinizdeki emekçilerin düşünceleri nelerdir?

Tokat Eğitim-Sen Hukuk Sekreteri Murat

Özcan: KESK'in aldığı karar iş yerlerinde pek karşılığını bulmadı. Zira uzun süreden beri olduğu gibi bu kararda bir anlamda tabandan değil genel merkezden alınmıştır. Dolayısıyla grevin hangi amaç için yapılacağından tutun da tarihine kadar hiçbir şey işyerlerinde tartışılmıyor. Kamu-Sen'li arkadaşlar ise bu grev kararını milliyetçi-şovenist bir tutumla, iktidarla bir nevi hesaplaşma olarak algılıyor.

Kırklareli Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Ersel

Çinkılıç: Kararı çok da olumlu bulmuyorlar, kayıtsız kalıyorlar, inandırıcı gelmiyor, tüm bunlar başka bir dünyada oluyormuş gibi geliyor insanlara. Başka kaygıları var. Mesela araba almak, ev taksidi ödemek, idarecilik sınavını kazanıp kazanamamak gibi kaygılar. Saldırıların farkındalar ama sonuçta somut bir kazanım elde edeceklerine inanmadıkları için duyarsızlar.

Adana Eğitim-Sen üyesi bir emekçi: Eylem kararı işyerinde sadece sendika panosuna uyarı grevinin afişi asılarak duyuruldu. Bunun dışında bir çalışma yapılmadı. İş yerindeki arkadaşlar 25 Kasım günü ancak sevk alarak çalışmayacaklarını ifade ediyorlar.

- Sendikanın 25 Kasım'ı örgütlenme sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz, 25 Kasım yeterince gündemleştiriliyor mu, ön süreci güçlü örgütleniyor mu?

Tokat Eğitim-Sen Hukuk Sekreteri Murat

Özcan: Ülke genelinde 25 Kasım'ın bir gündem haline geldiğini söylemek güç. Bu grevin başarılı olabilmesi için ülke genelinde olumlu, büyük bir rüzgar esmeli. Bu anlamda henüz KESK'in, bağlı sendikaların ve şube yönetimlerinin tam anlamıyla bu işe sarıldıklarını söyleyemem. KESK MYK'sının gayret gösterip göstermemesi grevin başarısı için çok da önemli sayılmaz. Zira bir avuç kişinin tüm ülkeyi örgütlemesi düşünülemez. Burada önemli olan bu grevin tabandan örgütlenmesidir. Bu da grev kararının tabandan alınmasıyla olur.

Kırklareli Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Ersel

Çinkılıç: Güçlü örgütlediğini düşünmüyorum. Başta yöneticilerin çoğu bu işe yeterince asılmıyorlar. Yöneticilerin olmadığı yerde de üyeleri bu işe katmak kolay olmuyor.

Adana Eğitim-Sen üyesi bir emekçi: Hayır. Sendika afiş asmak dışında bir şey yapmadığı için grevi gündemleştirdiğini düşünmüyorum.

- Sürecin güçlü örgütlenmesi için sizce neler yapılması gerekiyor?

Kırklareli Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Ersel

Çinkılıç: Okullarda taban örgütlenmesini yapabilmek lazım. Aksi taktirde her hafta aynı iş yerine de gidilse sonuç elde etmek zor.

Tokat Eğitim-Sen Hukuk Sekreteri Murat

Özcan: Öncelikle grevin gerekçesi tabana iyi

anlatılmalı ve taban tarafından benimsenmelidir. Her alan mümkün olan en üst seviyede kullanılmalı. Tabanda grev komiteleri kurulmalı. Diğer sendikaların üyeleri ve sendikasızlar da bu sürece dahil edilmeli. Gerekirse Kamu-Sen'lilerle ortak örgütlenmelere gidilmeli. Tüm siyasi çevreler bu greve destek olması noktasında harekete geçirilmeli. Eğer bu grev başarısız olursa kamu emekçileri bir daha uzun süre grev yapamaz. Bu asla unutulmamalı.

Adana Eğitim-Sen üyesi bir emekçi: 25 Kasım uyarı grevinin işyerlerinde anlatılması, tartışılması, kamu emekçilerinin süreçle ilgili aydınlatılması ve duyarlılıklarının artırılması gerekmektedir.

- 25 Kasım'ın güçlü örgütlenmesinin koşullarından biri de işyerini harekete geçirebilecek taban örgütlülüklerinin yaratılmasıdır. Bu anlamda sürecin grev ve direniş komiteleri aracılığıyla örgütlenmesi önemli bir ihtiyaç olarak görünüyor. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz? Sendikanın bu yönlü bir çabası var mı?

Kırklareli Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Ersel

Çinkılıç: Var ama cılız bir çaba. Okullarda işyeri temsilciliği hayata geçirilemediği için bu komitelere katılım da az oluyor.

Tokat Eğitim-Sen Hukuk Sekreteri Murat

Özcan: Sendikalarda taban örgütlülüğü sadece söylemde kalmakta. Uzun süreden beri taban örgütlülükleri üzerinden bir hareket gelişmediği bir gerçek. Bu tip taban örgütlülükleri içinden gelen kadrolar emekli oldu. Bugün kamu emekçilerinin ileri

kadrolarının geçmişin tecrübesini üzerinde taşıdığını düşünmüyorum. Adeta herşeyin yeniden öğrenilmesi gerekiyor. İş zor ancak imkansız değil.

Adana Eğitim-Sen üyesi bir emekçi: Taban örgütlülükleri grevin örgütlenmesi için bir zorunluluktur. Fakat sendika yönetimlerinin böyle bir çabası görülmemektedir. Sendika yöneticilerinin bu süreci bir takım işyerlerini gezerek, afiş ve broşür göndererek geçiştireceğini düşünüyorum.

- Sürecin güçlü örgütlenmesi için kamu emekçilerine ne gibi görevler düşmektedir?

Kırklareli Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Ersel

Çinkılıç: Bu sürecin bize ne gibi kazanımlar getireceğini ve neler götüreceğini iyi anlatmamız lazım. Başka işkollarına, öğrencilere, velilere, esnafa vb. iyi anlatmak lazım. Bir işkolunda iyi örgütlü olmak tek başına yeterli değil çünkü saldırı her yerden ver her alandan geliyor. Bunun için gündemi sıcak tutarak sürekli tartışmak, insanları bu konuda uyarmak gerek.

Tokat Eğitim-Sen Hukuk Sekreteri Murat

Özcan: Hızlı bir bilinçlendirme süreci içine girilmeli. Bugün sendikalarımız maalesef bürokratikleşme ve gerici fikirlerin ön plana geldiği bir süreci yaşıyor. Ülkedeki siyasal hayatta, Kürt ulusal mücadelesinin karşısında güçlenen gericileşme, şovenizm rüzgarı maalesef sendikalarımızda da esiyor. Eldekini kaybetme korkusuyla sürekli bir geriye gidiş, ileri atılmada korkaklık zihinlere yerleşmiş. Bu bağlamda sendika içinde bile şovenizmle bir savaş süreci yaşıyoruz. Gericileşen taban ve yönetimlerden 25 Kasım'da ilerici bir hareket beklemek zor görünüyor. Hatta öyle düşünüyorum ki iktidarla hesaplaşma uğruna güdülenen Kamu-Sen'lilerin bu greve daha çok katılacaklarını bile bekleyebiliriz. Ancak tüm olumsuzluklara rağmen yine de ilerici ve bu grevi başarıyla örgütleyebilecek kadrolar KESK içinde mevcuttur.

Adana Eğitim-Sen üyesi bir emekçi: Kamu emekçilerinin var olan hak gasplarına karşı duyarlı olması, işyerinden başlayarak örgütlenmeye başlaması ve “Hak verilmez alınır” mantığı ile hareket ederek sokağa dökülmesi gerekmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Tutuklanan KESK'liler serbest bırakılsın!

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 28 Mayıs 2009 tarihinde KESK'e yapılan operasyon sonucu tutuklanan 22 kamu emekçisinin serbest bırakılması için 31 Ekim günü eylem gerçekleştirdi.

Mecidiyeköy Metro önünde bir araya gelen kamu emekçileri, “KESK” pankartı taşıdılar.

Basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Eğitim-Sen 8 Nolu Şube Başkanı Hatun İldemir gerçekleştirdi.

KESK'lilerin 5 aydır cezaevinde olduğunu belirten İldemir, iddianamelerin 3 ay önce açıklanmış olmasına rağmen, KESK'li tutsakların ilk duruşmalarına 19-20 Kasım günü çıkacaklarını ifade etti. İldemir, bu uygulamanın bile cezalandırma olduğunu, hukuka ve uluslararası sözleşmelere aykırı olduğunu söyledi.

KESK'in 20 yıldır fiili ve meşru bir mücadele perspektifiyle hareket ettiğini vurgulayan İldemir, KESK'e yönelik rahatsızlığının kaynağının da savunulan çizgiler ve ilkeler olduğunu ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

Taşeron sağlığışçılarının direnişi sürüyor...

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışırken Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan 18 taşeron işçisi, sendikalı olarak tekrar işe dönmek için 2 Ekim'den bu yana direnişler.

Dev Sağlık-İş, 3 Ekim günü direnişin 32. gününde bir eylem gerçekleştirerek atılan işçilerin geri alınmasını istedi.

Okmeydanı SSK Başhekimlik önünde biraraya gelen işçiler, "İşimize, ekmeğimize, hastanemize sahip çıkıyoruz! Okmeydanı SSK işçileri / DİSK Dev Sağlık-İş" pankartı taşıdılar.

Eylem sırasında ayrıca hastane camından, "Atılan arkadaşlarımız geri alınsın!" pankartı açıldı. Pankarta kısa bir süre sonra hastane özel güvenlikleri müdahale ettiler.

Basın açıklamasını Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu yaptı.

Çerkezoğlu, devlet ve üniversite hastanelerinde sağlık hizmetini taşeron aracılığıyla gördürerek yüz bini aşkın taşeron işçisinin alınteriyle ürettikleri değerlere el koyan ve dilediğinde istediği kadar işçiyi kapı dışarı eden AKP'nin piyasacı sağlık sisteminin iflas ettiğini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Maaşlarımızı isteyince kovulduk!"

Adana'da Paksoy Ticaret ve Sanayi AŞ'de çalışan 40 işçi, ödenmeyen ücretlerini isteyince işten atıldı.

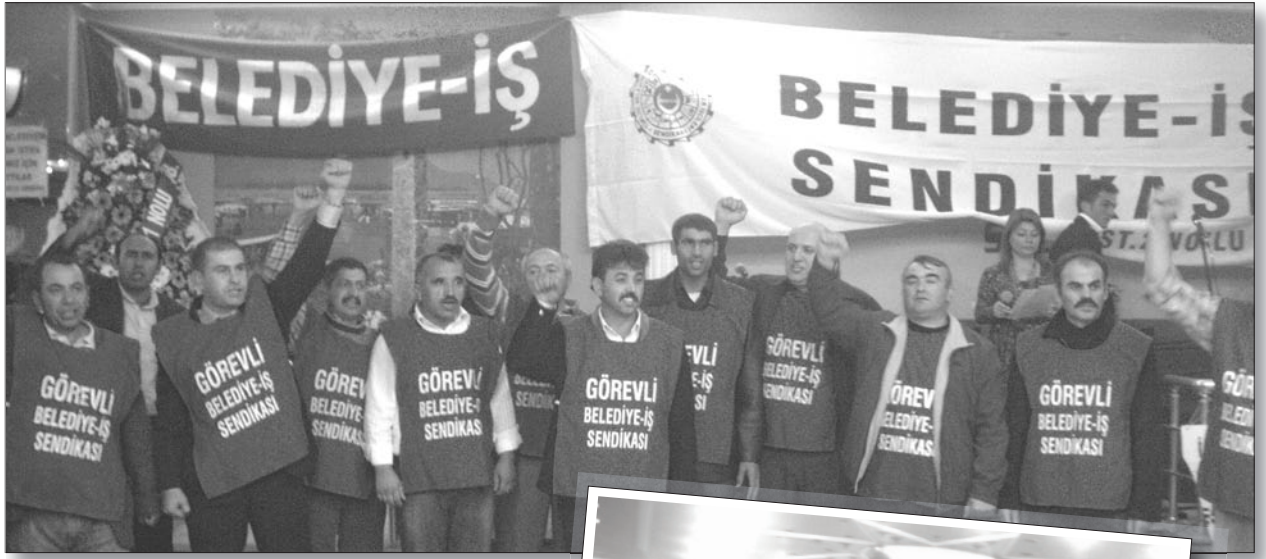
2006 yılından beri ücretlerini düzenli ve tam alamayan işçiler, ücretlerini isteyince kendilerine hiçbir şey ifade edilmeden işten çıkartıldı. İşçiler hakları olan ücretlerini istemek için fabrika önünde toplandı.

3-4 yıldan beri geriye dönük alacaklarının olduğunu belirten işçiler, asgari ücretle çalıştıklarını ve nadiren maaş aldıklarını ifade ettiler. Son aylarda hiç para alamadıklarını söyleyen işçiler, maaşlarını istediklerinin ertesi günü kapıdan içeri alınmadıklarını belirttiler.

Sağlık emekçilerinden kitlesel yürüyüş...

SES Ankara Şubesi, İbni Sina Hastanesi'nde 2 Kasım günü gerçekleştirdiği eylemle, döner sermayedeki kesinti ve eşitsizliğin ortadan kaldırılmasını istedi. Eşit işe eşit ücret isteyen sağlık emekçileri, kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Döner sermayedeki kesintileri protesto etmek için

iş bırakan SES Ankara Şubesi üyesi sağlık emekçileri, İbn-i Sina Hastanesi Başhekimlik önünde biraraya geldi. "Ekmek yoksa, barış da yok!" pankartı arkasında Ankara Üniversitesi (AÜ) Tıp Fakültesi Dekanlığı'na yürüyen ve sayıları 300'ü bulan emekçiler, burada basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan AÜ Tıp Fakültesi Hastanesi İşyeri Temsilciler Kurulu Üyesi Fatma Sarıkaya, "Sağlıkta dönüşüm" adı altında bugüne kadar gerçekleştirilen uygulamaları eleştirerek, sözleşmeli çalışanların yok sayıldığı üniversite hastanelerindeki adaletsizliğin son bulmasını istedi.

SES Ankara Şube Başkanı İbrahim Kara yaptığı konuşma ile onurlu bir mücadele sürdürdüklerini belirterek, 25 Kasım'da alanlarda olacaklarını belirtti.

Sağlık çalışanlarından 2 saatlik iş bırakma eylemi...

SES üyesi sağlık emekçileri 4 Kasım günü Çapa Tıp Fakültesi'nde döner sermayelerin adil dağıtılması talebiyle 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Emekçiler Çapa Tıp Fakültesi önünde biraraya gelerek sloganlarla hastane bahçesinde yürüyüş gerçekleştirdi.

"Dönerler arttırılsın, adil dağıtılsın! / SES İstanbul Aksaray Şubesi" pankartının taşındığı basın açıklamasında, 8 Nisan 2009 tarihinde SES'in döner sermaye ile ilgili taleplerini rektöre ilettiği, rektörün, döner sermaye adaletsizliği konusundaki taleplerin makul ve karşılanabilecek talepler olduğu ve konu ile ilgili olarak çalışma başlatacağı sözleri hatırlatıldı.

İstanbul Üniversitesi Rektörü'nün verdiği sözü tutmazken, bir yandan da performansa dayalı döner sermaye dağıtımını uygulamasının hazırlıklarını yaptığının ifade edildiği açıklamada, bu uygulamanın hekimlerin yaptığı işlerin sayısı ve fiyatı üzerinden döner sermaye ödenmesini esas aldığı, personel arasında eşitsizliği derinleştirirken, çalışanları iyi hizmet verme yerine daha çok para kazandırmaya teşvik ettiği belirtildi.

Sağlık emekçileri 25 Kasım tarihinde de KESK'in kararı ile grevde olacaklarını ilan ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dev Sağlık-İş'ten 7 Kasım çağrısı

Dev Sağlık-İş Sendikası 4 Kasım günü Adana ÇÜ Balcı Hastanesi'nde sağlıkta taşeronlaşmaya karşı basın açıklaması gerçekleştirdi.

Devlet FOP Kızıl Bayrak - https://rantey.org

01 Kasım 2009 / Esenyurt

Açıklama öncesinde Dev Sağlık-İş Adana Şube Başkanı Mustafa Hotlar ve Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, sağlıkta taşeronlaşmaya ve devletin sağlıktaki politikalarına karşı birer konuşma yaptılar.

Dev Sağlık-İş'in 7 Kasım Cumartesi günü Ankara'da yapacağı mitingin de çağrısının yapıldığı açıklamayı Dev Sağlık-İş Adana Şubesi adına Ali Ekber Takmaz okudu.

Açıklamada, sağlık kurumlarında yaklaşık olarak 200 bin taşeron işçinin asgari ücretle çalıştırıldığı ve yaşam sınırı altındaki ücretlerle çalıştırılan işçilerin domuz gribi gibi salgın hastalıklarda açık hedef olduğu belirtildi. Bunun en açık göstergesinin 24 Ekim günü Ankara Atatürk Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan taşeron sağlık çalışanı Mustafa Güneş'in domuz gribinden yaşamını yitirmesi olduğuna vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Kent AŞ işçileri Ankara'dan ayrıldı

Kent AŞ işçilerinin 16 Eylül günü İzmir'de Karşıyaka Belediyesi önünden başlattıkları Ankara yürüyüşü 17 Ekim'de Ankara'da sona ermişti.

İşçiler, 17 Ekim'den 3 Kasım tarihine kadar Sıhhiye Abdi İpekçi Parkı'nda haklı taleplerini kamuoyuna duyurmak ve işlerine geri dönebilmek için oturma eylemine başlamışlardı.

Bu tarihten itibaren Abdi İpekçi Parkı'nda bekleyişlerini sürdüren Kent AŞ işçilerinin Deniz Baykal'dan talep ettikleri randevu isteği ise karşılanmadı.

3 Kasım tarihinde Genel-İş yaptığı yazılı açıklama ile Kent AŞ işçilerinin Abdi İpekçi Parkı'nda

gerçekleştirdikleri oturma eyleminin sona erdiğini ifade etti. Kararın Genel-İş Yönetim Kurulu ve üyeleri tarafından ortaklaşa alındığına işaret edilerek, işçilerin mücadelesine destek veren kurum, kuruluş ve kişilere teşekkür edildi.

MMO'da işten çıkarmalara tepki

TMMOB Makine Mühendisler Odası Diyarbakır Şubesi'nde işten çıkarılan 9 işçi, şube binası önünde basın açıklaması gerçekleştirerek haklarını arayacaklarını ifade ettiler.

Diyarbakır, Batman ve Adıyaman'da görevli 4 işçinin işten çıkarıldığı, 5 kişinin de keyfi uygulamalardan kaynaklı istifa etmek zorunda kaldığının belirtildiği açıklamada, sosyal yardım yapılmaksızın, asgari ücretle çalıştırılan büro görevlilerine yıllarca kadro verilmediği söylendi. Sendikal hakların önüne geçebilmek için kendilerine 11 aylık sözleşme yapıldığını söyleyen işçiler adaletsizliklere karşı hukuk mücadelesi vereceklerini ifade ettiler. MMO Diyarbakır Şubesi'nin haksız uygulamalara son vermesinin istendiği açıklamada, mühendislerden ve demokratik kamuoyundan destek istendi.

Batman Belediye işçileri açlık grevinde

Batman'da Beşiri Belediyesi'nde işten çıkarılan ve mahkemenin işe iade kararına rağmen işlerine geri alınmayan DİSK/Genel-İş Sendikası üyesi belediye işçileri belediye önüne kurdukları çadırlarda direnişlerini sürdürüyor.

İşçiler 31 Ekim günü Beşiri Postanesi'nden başkanlığa faks gönderdiler.

Farks metninde şu ifadeler yer verildi:

"Batman Beşiri Belediyesi'nde 5620 Sayılı Kanun kapsamında daimi statüde kadrolu olarak çalışırken 29 Mart yerel seçimlerde belediye başkanlığını kazanan genel başkanlığını yaptığınız AK Partili başkan tarafından 24 Nisan 2009 tarihi itibari ile 6 aylık ücretsiz izine tabi tutulan M. Adil Aydın'ın çocuğuyum.

26 Ekim 2009 tarihinde 6 aylık izin süresi biten babamın işbaşı yapmasını beklerken belediye başkanı tarafından işbaşı yaptırmayacağını şokuyla karşılaştık. Şu an Beşiri Belediyesi önünde ailemle birlikte babamın işbaşı yapmasını beklemekteyim. Babamın işsiz kalmasının yarattığı ekonomik imkansızlıktan dolayı okula gidemeyeceğimden nasıl bir gelecekle karşılaşacağımı bilemiyorum. Mağduriyetimizin giderilmesi ve babamın işine dönmesinin teminini yüce makamınıza arz ederim."

İşçiler 2 Kasım günü de dönüşümlü açlık grevi başlattı. 32 işçiden dönüşümlü olarak 10'ar kişi 10 günlük arayla açlık grevini sürdürecek. İşe geri alınana kadar eylemlerine devam edeceklerini belirten işçilere Eğitim-Sen, Tüm-Bel-Sen, Petrol-İş ve bazı kuruluşları da destek veriyor.

Esenyurt Belediye işçileri dayanışma etkinliği gerçekleştirildi!

Esenyurt Belediyesi'nde sendikalı oldukları için işten atılan belediye işçileri 76 gündür, Esenyurt Belediyesi önünde ve çeşitli merkezi yerlerde eylem ve etkinlikler gerçekleştirerek haklarını savunuyorlar.

Direnişin 76. gününde, Belediye-İş 2 No'lu Şube bir dayanışma etkinlii gerçekleştirdi.

Esenyurt'ta bulunan Yorum Dürün Salonu'nda 1 Kasım günü gerçekleştirilen etkinliğe İSG, Halkalı Kağıt, Sinter Metal, Entes, Okmeydanı SSK direnişçilerinin yanısıra yüzlerce işçi ve emekçi katıldı. Ayrıca etkinliğe Belediye İş Sendikası 1 ve 5 No'lu, Tüm Bel-Sen 1 No'lu, Eğitim-Sen 1 No'lu, Deri İş Genel Merkez ve Tuzla Şube Yöneticileri destek verdiler.

Etkinlikte belediye işçisi Fatih Albayrak bir konuşma yaptı.

Albayrak şunları söyledi:

"76 gündür sürdürdüğümüz haklı direnişimizin zorlu geçeceğini biliyorduk. Genel merkezimiz ve direnişimize destek verenlerin yardımıyla direnişimiz daha da güçlendi. İşten atılanların sadece bizim olmadığını gördük. Bizler baskılara rağmen buradayız. Direnişe destek verenlere teşekkür ediyoruz."

Ardından Belediye-İş Sendikası yöneticilerinden Erdoğan Kepeli kısa bir konuşma yaptı.

Bu konuşmadan sonra Grup İsyan Ateşi sahneye çıkarak ezgileriyle direnişe destek verdi. İsyan Ateşi'nin ezgileriyle çekilen halayların ardından Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm bir konuşma yaptı.

Gülüm yaptığı konuşmada esnek çalışmanın yasallaştığını, sağlığın paralı hale getirildiğini, kıdem tazminatının gaspı ve sendikalar yasasıyla ellerinde kalan kırıntı haklarını da alarak işçilerin köle gibi çalıştırılmak istendiğini belirtti. Direnişe başından beri destek sunan işçi emekçilere, kitle örgütlerine teşekkür ederek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından Esenyurt'ta direnen "Belediye İşçileri ve Pazar Emekçileri ile Dayanışma Platformu" adına bir konuşma yapıldı. Esenyurt belediye işçilerinin direnişi selamlandı. Direnişe destek verme ve sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısıyla konuşma sonlandırıldı.

Platform adına yapılan konuşmanın ardından EMEP, DDSB'nin, Yurtiçi Kargo, Okmeydanı SSK direnişçi işçileri, Yurtsever Cephe İşçi Birliği, Partizan ve Tekstil-Sen'in etkinliğe gönderdiği mesajlar okundu. ÜİD-DER tiyatro grubu, "Hamdolsun direnişteyiz!" adlı oyunu sergilediler.

Grup Munzur'un söylediği marşların ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi bünyesinde kültürel faaliyet gösteren Tanyeli şiir grubu, okudukları şiirlerle mücadele çağrısı yaptı. Direnişçi işçilerin gerçekleştirdiği etkinlik Erdal Bayrakoğlu'nun söylediği şarkılarla devam etti. Etkinlik çekilen horonların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cesur Çuval işçisi patrona ve sendika bürokratlarına karşı direniyor!

Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı Cesur Ambalaj'da hak gasplarına karşı direndikleri için işten çıkartılan işçiler, 1 Kasım günü Kartal Meydanı'nda gerçekleştirdikleri eylemle mücadelelerini sürdüreceklerini duyurdular.

"Cesur Çuval İşçileri" pankartının açıldığı eylemde ilk olarak konuşan Cesur Çuval işçisi Selim Akbaşoğlu, bir seneyi aşkın süredir Cesur Çuval fabrikasında patronun kazanılmış sosyal hakları gaspettiğin belirterek şunları söyledi:

"Bizler gece-gündüz demeden 3 vardiya ve yoğun mesailerle ürettiğimiz tonlarca malı yurtiçine ve yurtdışına gönderdiğimiz halde haklarımız gaspedilmektedir. Gaspedilen bu haklarımızın verilmemesini Cesur Çuval patronu Mehmet Cesur, krizin etkilerine bağlıyor. Krizi bahane göstererek elimizdeki son kırıntılara da göz dikenler trilyonluk bir iplik makinesini İran'da kurulu bulunan fabrikası için alabiliyorlar"

Ardından sürecin başından itibaren Cesur Ambalaj işçilerinin yanında yer alan ve işçilere her türlü desteği sunan **Kartal İşçi Kültür Evi Derneği** adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada Cesur Çuval sürecini aktararak yaşananların sadece Cesur Çuval'da değil tüm fabrikalarda yaşandığı belirtildi. Bu saldırılara "dur" demek için Cesur Çuval işçilerinin taleplerine destek olması gerektiği vurgulandı.

Ardından işten atılan Cesur Çuval işçisi **Naim Arslan** konuya ilişkin basın açıklamasını gerçekleştirdi. Arslan, 2004 yılında bedeller ödeyerek örgütlendikleri DİSK Tekstil'in yaşanan tüm bu saldırılara seyirci kaldığını ve ücretlerindeki sendika kesintisi dışında sendikanın ne adını ne de kendisini fabrikada görmediklerini ifade etti.

Naim Arslan, mücadelelerine destek çağrısı yaptı.

BDSP, Eğitim-Sen, **Emekli-Sen**, Partizan, **Tersane İşçileri Birliği Derneği** (TİB-DER) ve Demokratik Birlik Hareketi'nin de destek verdiği eyleme 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Büyük de pa

(İlk olarak Kasım 1997’de Ekim Devrimi’nin
80. yıldönümü
vesilesiyle yayınlanmıştır...)

-I-

Ekim Devrimi ve devrimin partisi

Yüzyılımıza damgasını vuran en büyük tarihsel olay olan Sosyalist Ekim Devrimi’nin 80. yıldönümünü yaşıyoruz. Ekim Devrimi, tüm insanlığı sarsan, yeni bir çağ açan, ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş umutlarını görülmemiş ölçüde büyötmekle kalmayan, bunu bizzat açtığı çığır içinde somutlayan, bir gerçeklik haline getiren muazzam önemde ve kapsamda bir tarihsel olaydır. Biz komünistler için, dünyanın ve Türkiye’nin tüm gerçek devrimcileri için, böyle bir devrimin yıldönümünü kutlamak, herşeyden önce, ondan daha dikkatli bir biçimde öğrenmenin, onun derslerini, elde ettiği muazzam tarihsel başarının temel etkenlerini daha derinlemesine incelemenin ve özümlemenin bir vesilesi olabilmelidir.

Hareketimiz, tam on yıl önce, Ekim Devrimi’nin 70. yıldönümünde, onun maddi kazanımlarının tümünden tahrif edileceği, fikir ve ideallerinin dünya ölçüsünde görülmemiş bir çok yönlü gerici saldırı kampanyasının hedefi haline getirileceği gelişmelerin hemen öncesinde mücadele sahnesine çıktı. Kendisi için EKİM ismini benimsedi ve daha en baştan “Yeni Ekimler İçin!” şiarını yükseltti. O kendine özgü evrede bu tercih ve tutumun bizim için rastlantı ya da sıradan bir davranış olmadığını, duygusal nedenlere ise hiç dayanmadığını aradan geçen on yıllık süre yeterli açıklıkta gösterdi. Bu on yıllık süre içinde biz tutum ve tercihlerimize ideolojik bir içerik ve maddi bir gerçeklik kazandırmaya çalıştık. Bunu yaparken Ekim Devrimi’nden, onu hazırlayan ön süreçlerden ve onu dünya ölçüsünde izleyen sonraki süreçlerden en iyi biçimde öğrenmeye çalıştık. Bu nedenledir ki Ekim Devrimi’ni önceleyen ve Ekim Devrimi’ni izleyen süreçlerin teorik ve pratik mirası, muazzam önemdeki dersleri, bizim kimliğimizin şekillenmesinde temelli bir rol oynamıştır.

20. yüzyıl çok sayıda devrime sahne oldu; denilebilir ki yüzyılımız bir devrimler yüzyılı oldu. Onyıllar boyunca halk devrimleri ve millî kurtuluş devrimleri birbirini izledi. Fakat Ekim Devrimi bu devrimler zincirinden herhangi biri olmadığı gibi, onlardan herhangi biriyle de kıyaslanamaz bir özel konuma ve niteliğe sahip bir devrimdir. Ekim Devrimi yalnızca tüm öteki devrimlerin önünü açmakla kalmayan, onların tümünü kapsayan ve aşan bir anlama, öneme ve kapsama sahip olmak yönünden de çağımızda apayrı bir yere sahiptir. O

teorik ve pratik yönden hala da aşılamayan muazzam bir evrensel tarih olayıdır. O yalnızca proleter devrimler çağını açmakla kalmadı, bugün önümüzde hala da tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak durmaya devam etmektedir. Yüzyılın ilk muzaffer devrimi olduğu halde, sonradan onu peş peşe bir dizi başka halk devrimi izlemiş olduğu halde, bugün gücü ve etkisi bakımından tüm ötekilerle kıyaslanamaz bir yere ve canlılığa sahip olmasının gerisinde de bu özel, bu kendine özgü tarihsel konum vardır.

Bu gerçekler gözetilmeden, Ekim Devrimi’nin çağımızdaki bu kendine özgü yeri anlaşılmadan, onun özel etkisi altında bir politik kimlik geliştirmenin gerçek anlamı ve önemi de yeterince değerlendirilemez.

Ekim Devrimi’nden, onun düşünsel temeli olan Marksizm-Leninizm’den öğrenmek, bugün biz komünistler için parti sorunu çerçevesinde apayrı bir güncellik taşımaktadır. Komünistler bugüne kadarki parti inşa süreçlerinde buna zaten çok özel bir dikkat gösterdiler. Devrimi örgütlemenin herşeyden önce devrime önderlik edecek partiyi örgütlemek demek olduğu bilinciyle hareket ettiler. Bu konuda Lenin’den ve Bolşevizmin pratiğinden en iyi biçimde öğrenmeye ve öğrendiklerini gerçekleştirmeye çalıştılar.

Rusya proletaryasıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış Bolşevik partisinin başarılı önderliği olmasaydı, Ekim Devrimi’nin zaferi de mümkün olamazdı. Bu bir öznel iddia değil, matematiksel kesinlikte bir tarihsel gerçekliktir. Muzaffer Ekim Devrimi’ni hazırlayan tüm sürecin olayları apaçık bir biçimde gösteriyor ki, devrimin hazırlanmasında, zaferinde ve kazanımlarının korunmasında devrimci parti, öncü ve yönetici bir güç olarak, belirleyici bir role ve konuma sahiptir.

Devrimin neden Rusya’da başarı kazandığının ve aynı dönemde Avrupa’da neden bu kadar kolay yenilgiye uğradığının açıklayıcı temel unsurlarından biri de budur. Elbetteki Rusya’da devrimin muzaffer olmasıyla Avrupa’da devrimlerin kolayca yenilgiye uğramasının tek açıklaması bu değildir. Böyle bir iddia devrim sorununu basite ve tek boyuta, öznel boyuta indirgemek demek olur. Devrimin koşulları derinlemesine ve genişlemesine oluşmadan hiçbir devrimci parti, ne kadar doğru bir çizgi izlerse izlesin, ne kadar militan ve gözüpek olursa olsun, herhangi bir devrim yapamaz. Fakat eğer bu koşullar oluşmuşsa, hazırlıklı ve yetenekli bir öncü kuvvet olarak parti olmadan, koşulları oluşmuş bir devrimi muzaffer bir sona bağlamak da mümkün olamaz. Rusya’nın kendine özgü konumu yalnızca emperyalist çağın tüm çelişkilerinin düğümlenip yoğunlaştığı, bu temel üzerinde devrimci bunalımın en derin bir biçimde patlak verdiği bir

evrimin aynasında parti davası

H. Firat

ülke olması değil, yanısıra, bu ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin varolması ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla ve gözüpek bir biçimde oynayabilmiş olmasıdır.

Dolayısıyla biz, Ekim Devrimi'nden öğrenmenin herşeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğu gerçeğini, bu gerçeğin özel önemini, yalnızca Rusya'daki devrimin başarısından değil, yanı sıra Avrupa'daki devrimlerin kolay yenilgisinden giderek de görebiliriz. Bizzat Lenin tarafından Avrupa'daki devrimci bunalımın patlamalara dönüşmesinin hemen öncesinde, Alman Kasım Devrimi'nden yalnızca bir ay önce (9 Ekim 1918) kaleme alınan şu satırlarda dile getirilen kaygılar da, bu aynı gerçeğin özel önemine işaret etmektedir:

“Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir parti **olmamasıdır**. Scheidmannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webbler ve hempaları gibi hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa’da. Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlış düzeltebilir, am bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor...”

Lenin'in bu kaygılarının yersiz olmadığını, sürecin sonraki seyriyle doğrulandığını biliyoruz. Lenin'in Avrupa'da devrimci partilerin olmamasını "büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike" savması şaşırtıcı

değildir. Zira Lenin, siyasi yaşamının başından itibaren, partinin devrimci sürecin ilerletilmesinde ve devrimin zaferinde oynayacağı olağanüstü rolü büyük bir derinlikle kavrayan büyük bir devrimcidir. Onun, bir devrim ülkesinde, tüm dikkatini ve enerjisini devrimci sınıf partisinin örgütlenmesine, bu örgütlenmenin her koşul altında korunup geliştirilmesine vermesinin gerisinde bu vardır.

Özetle, biz komünistler, proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı konusundaki bugünkü berrak bilincimizi ve bu alandaki kesin ve kararlı tutumumuzu herşeyden çok Lenin'in teorisine, Bolşevizmin pratiğine ve muzaffer Ekim Devrimi'nin derslerine borçluyuz. Bu böyle olduğuna göre, parti inşa sürecimizin parti kimliğinin ilanına varacağı bu özel evrede, Ekim Devrimi'ni zafere götüren partinin kendisine, onun öncü misyonunu başarıyla oynayabilmesinin gerisindeki temel etkenlere her zamankinden daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiği herhangi bir özel açıklama gerektirmez.

-II-

“Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz”

Bir devrimler yüzyılı olan 20. yüzyıl içinde Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik yönden hala da aşılamadığını söylemiştik. Bu aynı gerçek Ekim

Devrimi'nin zaferini hazırlayan parti için de geçerlidir. Bitmekte olan yüzyılımızın tarihi Bolşevik Partisini aşan daha ileri bir devrimci parti örneği kaydetmedi. Hala aşılamayan bir devrime önderlik eden partinin de henüz aşılamamış olması anlaşılır bir durumdur. Zira devrimci bir partinin konumunu, kimliğini ve kapasitesini önderlik ettiği ve zafere ulaştırdığı devrimden ayrı düşünmek mümkün değildir.

Bu nedenledir ki Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden öğrenmek, işin özünde, ona önderlik eden partiden, bu partinin teorisinden ve tarihsel pratiğinden öğrenmek demektir.

“Marksist teorinin sağlam temeli”

Lenin, 1920’de, Komünist Enternasyonal II. Kongresi’nin hemen öncesinde, Bolşevizm deneyiminden Komünist Enternasyonal için sonuçlar çıkarırken, “*siyasal bir düşünce akımı olarak ve siyasal bir parti olarak Bolşevizm, 1903’ten beri vardır*” diyor ve daha ilerde şu olgunun altını çiziyor: “*Bolşevizm, 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi.*” (“*Sol*” *Komünizm...*)

Bu, Bolşevizmin sağladığı tarihsel başarının temel etkenlerinden ilkinе ışık tutuyor. Lenin'in verdiği tarih üzerinden Bolşevizmin şekillenmesinin başlangıç evresine baktığımızda, 1920'de gözlemlenen olgunun daha baştan bu şekillenmeye ışık tutan berrak bir bilincin ürünü ve ifadesi olduğunu görürüz.

Marksist bir hareket çıkışından itibaren marksist teori tabanında yükselmesi, ilk bakışta herhangi bir özel anlam taşımayan olağan bir durummuş gibi görünür. Oysa Bolşevizmin ilk şekillenme evresine baktığımızda, bunun, bizzat dönemin genel “marksist hareketi” içinde, bir yandan teoriyi revize eden “legal marksizm”e, öte yandan “teoriye karşı tam bir umursamazlığı” dar pratikçilikle birleştiren “illegal ekonomizm”e, kendiliğindencilige ve kuyrukçuluğa karşı kararlı ve kapsamlı bir mücadele içinde başarılı olduğunu görürüz. Bir başka ifadeyle, “Bolşevizmin 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yüksel”mesi, burada başlığa çıkardığımız temel fikir temelinde (“Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz”!) yürütülen sıkı ve kararlı bir mücadele sayesinde olanaklı olabilmektedir. Lenin, öncü devrimci bir partinin ve devrimci bir sınıf hareketinin şekillenmesinde devrimci teorinin taşıdığı çok özel ve belirleyici önemi, tam da bu mücadeleler içinde vurgulamıştır: **“Öncü savaştı rolünün ancak en ileri teorinin klavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini belirtmek istiyoruz.”** (Ne Yapmalı?, 1902)

Türkiye’de son 30 yıldır Lenin’in devrimciler arasında en çok okunan birkaç kitabından biri olan *Ne Yapmalı?*, çoğu durumda örgütsel dar kafalılığa (ve bunun kaçınılmaz bir ürünü olan dar pratikçiliğe) bir

dayanak olarak kullanılmaya çalışılmıştır. Bu davranış, geleneksel devrimci hareketin Marksizmi inceleme tarzına ve anlama kapasitesine de iyi bir göstergedir. Bu bize, bir dizi grup şahsında gösterilen onca çabaya rağmen, devrimci bir sınıf partisinin inşası yolunda neden bir arpa boyu yol alınamadığının da bir açıklamasını vermektedir. Oysa bu temel eserin en temel fikri, tam da burada başlığa çıkarılan cümlede ifadesini bulmaktadır: *“Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz”!*

Bu vurguyla; Rusya’daki hareketin o gün için muzdarip olduğu dar pratikçilikten, kendiliğindencilikten, örgütsel dağınıklık ve şekilsizlikten, pratik çalışmada ilkelik ve amatörlikten kurtulmanın temel önkoşuluna işaret edilmiş olmaktadır. Bununla; başarılı bir teorik çalışma olmaksızın, “hareketin başarılı bir büyümesi(nin) olanaksız”lığı vurgulanmış olmaktadır. Dahası Lenin, daha da ileri giderek ve bu konuda bizzat Engels’e dayanarak; proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin çokça sanıldığı gibi yalnızca **“iki biçiminin (siyasal ve iktisadi) değil, teorik mücadeleyi ilk ikisi ile bir tutarak üç biçimi”**nin olduğunun altını çiziyor. Marksist bir hareketin, özellikle de bir ilk şekillenme sürecindeyse, henüz genç ve deneyimsizse, “proletaryanın devrimci hareketinin teorik yönüne” özel bir dikkat göstermek zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Ve tüm bunlar, bizde garip ve gülünç bir biçimde örgütsel dar kafalılığa, bunu tamamlayan kısır ve amaçsız dar pratikçiliğe dayanak yapılmaya çalışılan aynı *Ne Yapmalı* da ortaya konuluyordu.

“Marksizmde aslolan onun devrimci diyalektiğidir”

Fakat sorun partinin ve proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin başarılı bir gelişmesi için devrimci teorinin taşıdığı özel önemi vurgulamakla bitmiyor. Bundan da önemli olan teorinin yöntemidir. Teoriyi devrimci ve işlevsel kılan, onu cansız ve yararsız bir dogmalar yığını, ya da amaçsız bir aydın gevezeliği olmaktan çıkaran, tam da onun bilimsel devrimci yöntemidir. Lenin’in teorik çabası şahsında Bolşevizmin büyük tarihsel başarısı ve üstünlüğü tam da buradadır. Lenin ve Bolşevizm için Marksizm bir bilimdir. Bir dogmalar yığını değil, fakat bir eylem klavuzudur. Marksizmde aslolan, onun devrimci diyalektiğidir.

Bolşevizm Marksizmi böyle kavradığı içindir ki, işçi sınıfının öncü ve devrimin yönetici gücü bir parti olmayı başarabildi. Marksizmin bu bilimsel devrimci ele alınışı olmasaydı, Bolşevik Partisi Rusya gibi geri bir köylü ülkesinde hala da aşılamayan görkemli bir proleter devrimin öncüsü olmayı başaramazdı. Bunu anlayamayan ve Ekim Devrimi’ni gözden düşürmeye çalışan II. Enternasyonal bilgiçlerine Lenin’in verdiği açık ve sade yanıt, Bolşevizmin Marksizme nasıl yaklaştığının da bu açıdan veciz bir ifadesidir: *“Hepsi kendilerine marksist diyorlar, ama marksizm anlayışları çekilmez bir biçimde bilgiççedir. Marksizmde belirleyici olan şeyi, yani onun devrimci diyalektiğini hiç anlayamamışlardır.”* (Devrimimiz, 1923)

Ölümünün hemen öncesinde bunları söyleyen Lenin’in, siyasal yaşamının daha en başından itibaren sorunu hep böyle ele alageldiğini ise biliyoruz:

“Biz tam olarak Marx teorisinin tabanı üzerindeyiz: Yalnızca bu teori, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkararak bilim haline getirmiş, bu bilimi sağlam temeller üzerine oturtmuş ve bu bilimi daha da geliştirmek ve tüm ayrıntıları ile işlemek için tutulması gereken yolu göstermiştir.”

“... Biz Marx’ın teorisini, bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak asla görmüyoruz; tersine bizim inancımıza göre, bu teori yalnızca, sosyalistlerin,

yaşamın gerisinde kalmak istemiyorlarsa, her yönde daha da geliştirmek zorunda oldukları bilimin temelini atmıştır. Bizim kanımızca, Marx’ın teorisini bağımsız olarak daha çok geliştirmek, özellikle Rus sosyalistleri için zorunludur; çünkü bu teori yalnız, ayrı ayrı, İngiltere’de Fransa’da olduğundan başka türlü, Almanya’da Rusya’da olduğundan başka türlü uygulanan genel ilkeleri verir.” (Programımız, 1899)

Devrimci teori ve kitlelerin tarihsel pratiği

Ve marksist bilimsel teorinin bu yönemselsel ele alınışını tamamlayan kritik bir başka nokta daha var. Devrimci teori yalnızca devrimci eyleme klavuzluk etmekle kalmaz, aynı zamanda onunla sıkı sıkıya bir ilişki içinde gelişir. Bu ise, yalnızca devrimci teorinin pratiğin ortaya çıkardığı gerçek sorunlara yanıt oluşturması anlamına gelmez, fakat aynı zamanda, onun bizzat proletaryanın ve emekçi kitlelerin devrimci pratiğinden beslendiğini, bu pratik içinde sınıandığını, zenginleştiğini, ve en önemlisi, kesin biçimini ba sayede aldığını da gösterir. Bir başka ifadeyle, devrimci teori yalnızca kitlelerin tarihsel devrimci eylemine yön vermekle kalmaz, aynı zamanda bizzat bu tarihsel zeminde gelişip serpilme, arınma ve güçlenme, kesin biçimini alma olanağı da bulur.

Bu çerçevede ve bu anlamda, devrimci teorik çaba, aynı zamanda, gerçek devrimci yığın hareketinden ve bizzat devrimin kendisinden öğrenmesini bilmek anlamına gelir. Bu ise, kitlelerin yürüten mücadelesine örgütlü bir güç olarak aktif biçimde katılmak, ona fiilen önderlik etmek, onu sürekli olarak daha ileri düzeylere çıkartmak için gereken her çabayı harcamak ölçüsünde, bu türden bir önderlik pratiği içinde mümkün olabilir ancak. Ve yine bu, devrimci teorik çabanın neden ancak devrimci bir örgütlü yaşam içinde mümkün olabileceğine ışık tutar. Aynı şekilde, ancak devrimci örgütlü çaba içinde mümkün olabilen bir devrimci teorik gelişme ile bireysel aydınların en iyi durumda akademik sınırları aşamayacak olan kısır çabaları arasındaki derin uçurumu gösterir.

Sonuç olarak; Bolşevizm kendi muazzam tarihsel başarısını, aynı zamanda devrimci teorinin bu tarz bir ele alınışına borçludur. Lenin, devrimci teoriye ilişkin bu son noktayı; *“bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemi ile yakın ilişki içinde olan, doğru devrimci teori”* (“Sol” Komünizm..., 1920) tanımlaması içinde, en özlü bir biçimde ortaya koyar. Ve bundan dolayıdır ki, *“Bir yandan, Bolşevizm, 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi”* derken, hemen devamında şunları ekler: *“Öte yandan, teorinin bu kaya gibi temeli üzerinde yükselen Bolşevizm, deneyim zenginliği yönünden dünyanın hiç bir yerinde esi olmayan onbeş*

yıllık (1903-1917) bir tarih pratiği yaşadı.”

Dolayısıyla, bolşevizmin kendine özgü teorik gelişmesini, Marksizmin sağlam teorik temeliyle Rusya’daki devrimci eylemin diyalektik ilişkisi ve etkileşimi içinde kavramak gerekir. Her gerçek devrimci öncü sınıf partisi de kendi teorik şekillenmesini ancak kendine özgü böyle bir tarihsel gelişme süreci içinde bulabilir.

-III-

“İktidar savaşımında, proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur”!

“İktidar savaşımında, proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur. ... Proletarya, ancak, marksizmin ilkeleri üzerinde ideolojik olarak birleşerek ve bunu, milyonlarca emekçiyi bir işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğiyle pekiştirerek, yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir. Ne Rus otokrasininin bunak yönetimi ne de uluslararası sermayenin ömrünü doldurmuş egemenliği bu orduya dayanabilecektir.”

Bu sözler Lenin’in proletarya partisinin örgütsel sorunlarını ele aldığı *“Bir Adım İleri, İki Adım Geri”* başlıklı eserinin bitiş pasajından alınmıştır. Parti saflarındaki aydın oportünizminin örgütsel yansıması olan örgüt ve disiplin tanımaz bireyci ve kibirli aydın anarşizmine yöneltilmiş sert bir saldırının finalinde ifade edilen bu fikirler, sonraki tarihin ışığında ele alındığında, apayrı bir anlam kazanmaktadır. Tarih bize, Marksizmin ilkeleri üzerinde sağladığı ideolojik birliğini maddi örgüt birliğinde somutlayan ve pekiştiren Rus proletaryasının devrimci öncüsünün, böylece “milyonlarca emekçiyi bir işçi sınıfı ordusu halinde” kaynaştırabildiğini, bu sayede yenilmez bir güç haline geldiğini, bu güce ne Rus otokrasisi ve burjuvazisinin ne de uluslararası sermayenin dayanabildiğini apaçık biçimde gösterdi.

Örgüt, sosyalizm ile sınıf hareketinin maddileşmiş birliğinin gerçekleştiği alandır. Marksist teorinin sağlam temeli üzerinde kurulan ideolojik birlik ancak bir maddi örgüt birliğinde somutlandığı zaman gerçek bir anlam taşır ve gerçek bir güç haline gelir. Ve elbette partinin gerçek işlevi de ancak bu sayede olanaklı hale gelebilir. Devrimci teoriyle, toplumsal gelişme ve sınıf mücadelesi yasalarının bilgisiyle ve nihayet devrimci eylem tecrübesiyle donanıp silahlanmış bir parti örgütü, proletaryanın sınıf bağımsızlığının biricik güvencesi ve sermayeye karşı dişe diş mücadelesinin en temel silahıdır.

Bolşevizmi yenilmez kılan; kendi varlığını, uzun mücadeleler içinde inşa edilmiş, en güç koşullar altında bile Lenin’in deyimiyle diş ve tırnakla savunulmuş ve korunmuş bir örgütsel yapıda

cisimleştirmiş olmasıdır. Örgüt yoksa, ihtilalci bir örgütsel yapıda etekemiğe bürünmemişse eğer, devrimci teoriden ve bu teori temelinde bir ideolojik birlikten sözemenin de bir anlamı kalmaz. Bu durumda bir öncü partiden sözemenin ise zaten hiçbir olanağı kalmaz. Parti, varlık koşulunu ve somut anlamını, ideolojik birliği örgütsel birlikle tamamlamada, onda maddileştirip somutlamada bulur. Parti, gücünü saflarındaki ideolojik ve örgütsel birlikten, bu birliğin somut ifadesi ve göstergesi olan disiplinininden alır.

Lenin, partiyi “proletaryanın sınıf birliğinin en yüksek biçimi” olarak tanımlar. Bu, parti örgütünün de proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimi olduğu anlamına gelir. Parti sınıfın öncü örgütlenmesi, onun yönetici çekirdeğidir. Böyle olunca, sınıfın en ileri, en gelişmiş, devrimci sınıf bilinciyle donanmış öğelerini kapsar. Lenin, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi’nde, parti ile sınıf arasındaki bu ayrımı, bu tür bir ayrımın ürünü olan öncü parti ile onun sınıfa ve sömürülen yığınların geniş kesimlerine önderlik edebilme yeteneği arasındaki ilişkiyi şöyle ortaya koymaktadır:

“*Kapitalizm üzerinde zafer, yönetici komünist parti, devrimci sınıf, yani proletarya ve yığın, yani emekçiler ve sömürülenlerin tümü arasında doğru ilişkiler kurulmasını gerektirir. Yalnızca komünist parti, eğer gerçekten devrimci sınıfın öncüsü ise, eğer saflarında bu sınıfın en iyi temsilcilerini barındırıyorsa, eğer tamamıyla bilinçli ve özverili, direngen bir devrimci savaşım deneyimi ile yetişip çelikleşmiş komünistlerden bileşmiş bulunuyorsa, eğer bu parti kendi sınıfının tüm yaşamına ve, onun aracılığıyla, tüm sömürülenler yığınının çözülmez bir biçimde bağlanmayı ve bu sınıf ile bu yığına mutlak bir güven esinlemeyi biliyorsa -kapitalizmin bütün güçlerine karşı en gözüpek ve en amansız sonal savaşımında, yalnızca böyle bir parti proletaryayı yönetmeye yeteneklidir.*”

Örgüt yalnızca bir araçtır ve bir araç olarak amaca uygun olmak zorundadır. Amaca uygunluk herşeyden önce örgütün ideolojik temelinde ve sınıfsal yapısında anlamını bulur. Marksist ideolojik kimlik ve proleter sınıfsal temel, parti örgütünün amaca uygunluğunun olmazsa olmaz koşullarıdır. Ama amaca bu uygunluk, kendini aynı zamanda örgütün varoluş biçiminde de gösterebilmelidir. Komünistler, Lenin’in parti düşüncesi ve Bolşevik deneyimin en ileri ve olgun sonuçları temeli üzerinde, partinin varoluş sorununu konuya ilişkin temel metinlerinde iki boyutlu olarak ele aldılar. Bunlardan ilki düzen karşısında, ikincisi ise sınıf içinde konumlanıştır.

Bunlardan ilki hakkında söylediklerimizin özü şöyledir: “*İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla proletaryanın sınıf partisi, kurulu düzen karşısında ihtilalci bir konumdadır ve varoluş biçimi de buna uygun olmak zorundadır. Partinin ihtilalci esaslara dayalı illegal örgütlenme ihtiyacı buradan doğmaktadır. Parti örgütlenmesinin tek ve mutlak varoluş biçimi olmamakla birlikte, illegalite, temel ve ilkesel önemde bir sorundur. İlegalite sorununun özü, düzenin hukuksal çerçevesi içine sığıp sığmamak değil, bizzat düzenin içine sığamamaktır.*” (Parti: Proletaryanın Devrimci Öncüsü, Mart 1991, Bkz, **Partileşme Süreci-1**, s.69, Eksen Yayıncılık-Red...)

Çarlık otokrasisi koşullarında her zaman illegal bir örgütsel temele sahip olmuş Bolşevizmin illegalite konusundaki aşırı ilkesel titizliğini görebilmek için, tasfiyeciliğe ve örgütsel yansıması olan legalizme karşı verilen çok yönlü kesintisiz mücadeleye bakmak yeterlidir. Fakat Bolşevizmin bu alandaki tutumunu salt Rusya’nın siyasal özgürlükten yoksun otokratik koşulları ile ilişkilendirenler Lenin’in Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi’ndeki tezlerini kanıt

gösterebiliriz. Bu tezlerde, “yasal çalışma ile yasadışı çalışmayı birleştirme mutlak zorunluluğu”nu ilkesel önemde gören Lenin, sorunu şöyle ortaya koymaktadır:

“*Bütün ülkelerde, hatta en özgür, en ‘yasalci’ ve en ‘barışçıl’, yani sınıflar savaşımının en az keskin olduğu ülkelerde bile, her komünist parti için yasal çalışma ile yasadışı çalışmayı, yasal örgütlenme ile yasadışı örgütlenmeyi sistemli biçimde birleştirmeyi kesinlikle zorunlu olarak görme zamanı gelmiştir.*”

Komünistlerin parti örgütlenmesinin varoluş biçimine ilişkin ikinci temel nokta hakkında söylediklerinin özü ise şöyledir:

“*Parti örgütünün sınıf içinde varoluş biçimi ise, fabrika hücreleri temeline dayalı bir parti örgütlenmesi temel leninist düşüncesinde ifadesini bulur. Parti sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği ise, fabrika hücreleri temeline dayalı bir parti örgütlenmesi de bu birleşmenin temel ve tarihsel amaçlara, herşeyden önce iktidarı ele geçirme amacına, en uygun örgütsel gerçekleşme biçimidir. Tarihsel deneyim, parti örgütlenmesinin sınıf bünyesindeki bu varoluş biçimiyle onun ihtilalci niteliği ve hareket kabiliyeti arasındaki kopmaz ilişkiyi bütün açıklığı ile göstermiştir.*” (age, s. 70-Red...)

Bu aynı konuda ise, Lenin’in, partinin işçi kitleleriyle sınıksız bağlar kurması zorunluluğuna, buna ulaşmak için de partinin fabrika hücreleri temeline oturmasına ilişkin temel düşüncesinin en veciz ifadesi olan “her fabrika bizim kalemiz olmalı” sözlerini hatırlatmakla yetiniyoruz.

Komünist partisi gücünü saflarındaki ideolojik ve örgütsel birlikten, bu birliğin somut ifadesi olan disiplinininden alır demiştik. Proletarya partisinde disiplin, ideolojik ve örgütsel birliğin hayati bir etkeni, partinin önderlik fonksiyonunun, savaşma gücü ve kapasitesinin zorunlu bir koşuludur. Bolşevik Partisini karakterize eden en temel özelliklerden birisinin onun “demirden disiplin”i olması bu açıdan rastlantı değildir. Bolşevik Partisi, verimli bir iç demokrasiyi katı ve sağlam bir disiplinle birleştirmeyi başarabilen bir parti oldu. Lenin’in önemle altını çizdiği gibi, bunu onun sağlam marksist ideolojik temelinden ve proleter kitlelerle kurduğu güçlü bağlardan ayrı düşünmek mümkün değildir.

Güçlü, örgütlü, deneyimli ve amansız bir sınıf olan burjuvaziye karşı mücadelesinde proletaryaya ve emekçi yığınlara önderlik etmek iddiasındaki bir parti, saflarında sağlam bir disiplin anlayışı ve uygulamasını egemen kılmadan bu misyonunu gerçekleştirme başarısı gösteremez. Lenin, üç Rus devriminin toplam deneyimi üzerinden, “*proletaryanın mutlak merkezîyetçiliği ve sınıf disiplininin burjuvazi üzerindeki zaferinin temel bir koşulu olduğunu*” söyler ve sayısız kereler, bu disiplinde en ufak bir gevşeme ya da zayıflamayı, proletaryayı burjuvaziye karşı mücadelede silahsızlandırma girişimi sayar.

Elbetteki proletarya partisinde disiplin, körükörüne olmak bir yana, yine Lenin’in sözleriyle, “düşünce ve bilincin en yüksek düzeyi”ne dayanır. Bu düşünce ve bilinç, proletarya devriminin ve komünist partisinin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmada ifadesini bulur. Bu temel üzerinde daha somut olarak ise proletarya partisinde disiplin, Lenin’in sözleriyle, şu anlama gelir:

“*Eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük: İşte biz disiplini böyle tanımlıyoruz. Öncü sınıfın demokratik partisine layık olan biricik disiplin de budur. İşçi sınıfının gücü örgütlenmesinde yatar. Kitlelerin örgütü yoksa, proletarya bir hiçtir; örgütlüyse de herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, bütün pratik çalışmada birlik demektir.*”

Parti disiplini, iç tartışma ve eleştiriyi dışlamak bir Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yana, güçlü ve bilinçli bir disiplin anlayışı ve uygulamasının önkoşulu olarak varsayar: “*Ancak yetkili organlar bir kez karara vardıldıktan sonra, biz bütün Parti üyeleri, tek bir adam gibi davranırız*” (Lenin). Disiplin sorununun asıl özü ve kritik anlamı, işte burada, bir kez sonuca varılıp karar alındıktan sonra, uygulamada bütün parti üyelerinin “tek bir adam”mış gibi davranabilmelerinde yatmaktadır.

Proletarya partisinde disiplinin önemi, anlamı, gerçekleşme şekli üzerine çok şey söylenebilir. Gelgelelim bu soruna açıklık getirmekle birlikte sorunun pratikte çözümünün taşıdığı güçlüğü herhangi bir biçimde ortadan kaldırmaz. Sorunun pratik çözümü zorlu, sabırlı ve uzun süreli bir mücadeleyi ve deneyimi gerektirir. Lenin’in bizzat Bolşevizm deneyiminden hareketle ve soruna ilişkin kolaycı ve hayalci eğilimleri eleştirirken söyledikleri olağanüstü bir önem ve derinlik taşımaktadır. Bu nedenle onları burada olduğu gibi yinelemeyi yararlı buluyoruz:

“*Ortaya çıkan ilk sorular şunlardır: Proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl korunmaktadır? Nasıl denetlenmektedir? Nasıl güçlendirilmektedir? Önce, proletarya öncüsünün sınıf bilinciyle ve onun kendini devrime adamasıyla, onun sağlamlığı, özverisi ve kahramanlığıyla. İkincisi, çalışan insanların en geniş yığınlarıyla, başta proletarya ile, ama aynı zamanda çalışan insanların proleter olmayan yığınlarıyla belirli ölçüde bağ kurma, en yakın ilişkiler sürdürme, ve -eğer dilerseniz- onların içinde erime yeteneğiyle. Üçüncüsü, bu öncü tarafından uygulanan siyasal önderliğin doğruluğuyla, geniş yığınların, doğru olduklarını kendi öz deneyimleriyle görmeleri kaydıyla, siyasal strateji ve taktiklerinin doğruluğuyla. Bu koşullar olmaksızın, görevi burjuvaziye devirmek ve toplumun tümünü değiştirmek olan gerçekten ileri sınıfın partisi olma yeteneğindeki bir partide, disiplin sağlanamaz. Bu koşullar olmaksızın, disiplini yerleştirmek için yapılan bütün girişimler, kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrar ve laf ebeliği ve soytarılıkla sonuçlanır. Öte yandan, bu koşullar birden ortaya çıkmaz. Bunlar ancak uzun çaba ve çetin deneyimlerle yaratılırlar. Bunların yaratılması, bir dogma olmayan, ancak son biçimini gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemiyle yakın ilişkisi içinde alan, doğru devrimci teoriyle kolaylaştırılır.*” (“Sol” Komünizm...) ***

Bolşevizmin deneyiminden hareketle, proletarya partisinin ideolojik kimliği ile örgütsel kimliğinin yanısıra sınıfsal kimliğini de ayrı bir bölüm olarak ele alıp irdeleme yoluna gidebildik. Fakat halkçılığa karşı on yılı bulan ideolojik mücadele süreci içerisinde bunu o kadar çok yaptık ve bizzat Lenin’den ve Bolşevizmin tarihsel deneyiminden bu konuda öylesine çok yararlandık ki artık yeni bir yinelemeyi gerekli görmüyoruz.

Burada şu kadarını söyleyebiliriz: Siyasal ve örgütsel varlığını bütün bir devrim öncesi dönem boyunca neredeyse yalnızca proletaryaya dayandıran ve saflarını sürekli olarak proletaryadan gelme sınıf bilinçli işçilerle besleyen Bolşevik Partisi, bu anlamda tarihin gördüğü en proleter partidir de aynı zamanda. Rusya gibi sanayi proletaryasının toplumun yalnızca küçük bir azınlığını oluşturduğu bir ülkede, kendine yaşam alanı olarak neredeyse tamamen bu sınıfı seçen Bolşevik Partisinin bu pratiği, partinin sınıf kimliği konusundaki açık leninist bilincin bir yansımasıdır.

Kasım 1997
(Ekim, Sayı: 180-182,

Partileşme Süreci-1, s.9-23, Eksen Yayıncılık)

Kapitalizmin ruhu ve krizler – I

Kapitalist üretim tarzının doğası

Volkan Yaraşır

“Doğrudan doğruya zora dayalı emek, antik dünyanın temelidir; cemaatin gerçek temeli budur; henüz bütünüyle tikel nitelikte bir privilegium (ayrıcılık) olarak, genel mübadele değerleri üretmeye yönelik olmayan emek ise orta çağ dünyasının temelini oluşturur.

-Oysa modern toplumda- emek ne zora dayanır, ne de ikinci durumda olduğu gibi yüksek ve ortak bir bütün –korporasyonlar- göz önünde bulundurularak gerçekleştirilmiştir...

Sermayeyi efendi-uşak ilişkisinden ayıran temel ayırım, işçinin sermaye karşısına bir tüketici ve ödeyici olarak, bir para sahibi biçiminde, para biçiminde, basit bir dolaşım odağı biçiminde çıkmasıdır.

İşçi burada sonsuz sayıdaki dolaşım odağından biri olarak, işçi belirlemesini yitirir.”
(Karl Marx*)

Max Weber kapitalizmin ruhunu Hristiyan ahlakı üzerinden tanımlar. Hristiyan ve seküler ahlakta çalışmak kutsandır. Hırs ve rekabet teşvik edilir ve doğallaştırılır. Aslında kapitalizmin ruhu, kendini en net biçimde cehennemle ifade eder. Bu mecaz anlamda değil, kelimenin gerçek anlamıyla bir cehennemdir. Kapitalizmin ruhuyla, kapitalist krizler arasında diyalektik bir bağ vardır. Ruhun anlaşılması ve kavranması bir başka bağlamda kapitalist krizlerin anlaşılması demektir.

Kapitalizm kendini makro ve mikro cehennemlerle besler. Ücretli emekle sermaye arasındaki ilişki kapitalist üretim biçiminin tüm karakterini belirler. Marx’ın bu tanımlamasını aslında şöyle açıklayabiliriz: Mikro kozmos olan fabrika ve fabrikadaki tüm ilişkilerin çözülmesi, makro kozmos olan kapitalizmin işleyişini ve içeriğini göstermektedir. Marx *Kapital*’i kaleme alırken de bu mikro kozmosa bakmış, çözümlemiş ve makro kozmosun işleyişini ortaya koymuştur (1).

Mikro cehennemler bugün fabrikalar ve Türkiye’de bulunan 249 adet organize sanayi bölgesidir. Örneğin Tuzla tersane bölgesi bir mikro cehennemdir. Kriz öncesine kadar bu cehennemde 50 bin işçi çalışmaktadır. 300’ün üzerinde taşeron vardır. Çalışma ve yaşam koşulları 18. yüzyılı aratmayan düzeydedir. Ve ölüm gündelik hayatın bir parçasına dönüşmüştür. Bu cehennemin gıdası ölüm, kan, gözyaşı ve alın teridir. Bir başka düzlemde Neo-liberalizmin laboratuvarıdır. 200’e yakın ölüm ve yüzlerce yaralanma doğal karşılanmakta, cehennemin rutin işleyişi olarak görülmektedir.

Mikro cehennemlerden biri, resmi rakamlara göre 5 bin, gayri resmi rakamlara göre 10 bin çalışanı olan kot taşıma atölyeleridir. Bu küçük cehennemlerde kot kumlaması sonucunda işçiler bir akciğer hastalığı olan, ölümle sonuçlanan silikozis hastalığına yakalanırlar. Bütün çalışanlar kademeli olarak bu hastalığı yaşamaktadır. 2006 yılına kadar tanımlanmayan, geçirtilen bu hastalık sonucunda yüzlerce işçi yaşamını kaybetmiş, yüzlercesi de ölümü beklemektedir. Ancak hastalık işçilerin çeşitli eylemleriyle kamuoyuna duyuruldu. Bugün 650 tane silikozis hastası meslek hastalığı içersinde kabul edilip, emekliye ayrıldı. Fakat hala yüzlerce silikozisli işçi olmasına rağmen, aynı hak devlet tarafından bu

işçilere tanınmamaktadır. Halihazırda birçok sektörde hiçbir önlem alınmadan işçiler silisli havayı teneffüs etmektedir.

Bir mikro cehennem örneği de Paraguay’da yaşanmıştır. Paraguay’da 2006 yılında bir markette çıkan yangında, patron meydana gelebilecek bir yağma ve talanı önlemek üzere kapıları, çalışanların ve müşterilerin üzerine kapatır. Dışarıya çıkamayan 300 kişi yanarak ölür. Bu örnekte görüldüğü gibi kapitalizm için insanın hiçbir değeri yoktur, meta her şeydir.

Dünyanın en büyük perakende şirketi olan Wall Mart’ta kasada çalışan kadın işçilerin tuvalete gitmelerini engellemek için altlarına pet bağlanıyor. Kendinin aşağılandığını hisseden işçiler, vücutlarını terbiye ederek son derece insanı bir ihtiyacı ertelemek zorunda kalıyorlar. Kapitalizm işçiyi değersizleştirerek, artı değer sömürsünü gerçekleştirir.

Örneklerini çoğaltabileceğimiz bu mikro cehennemlerin işleyişi de ölüm, aşağılama, değersizleştirme ve aşırı sömürüyle gerçekleşir.

Özel mülkiyet ve kar, kapitalizmin temel güdüsü ve amacıdır. Kapitalizm var oluşunun tek bir nedeni vardır. Kâr ve daha fazla kârdır. Marx “*Kapital kendini asacak urganı bile pazarda satar*” der. Evet, kapitalizm için artı değer sömürüsü ve sermaye birikimi her şeydir.

Son günlerde aktüel konu olan domuz gribini incelediğimizde yine karşımıza kapitalizmin vahşeti çıkar. 1990’ların ortalarından 2000’li yılların başlarında Amerika’da mega domuz çiftliklerinde bir yoğunlaşma yaşandı. 1965 yılında 53 milyon domuz, 1 milyon domuz çiftliği varken, günümüzde bu sayı 65 milyon domuz karşılık 65 bin çiftliğe indi. NAFTA anlaşmasından sonra ucuz işgücü ve çeşitli sermaye teşviklerinden yararlanmak, çevrenin korunması, sağlık problemleri gibi şeylerden muaf olmak için çiftliklerin büyük bir kısmı Meksika’ya taşındı. Son derece sağlıklı, standardize ve steril olmayan koşullarda domuz üretimine başlandı. Bu koşullar birleşik virüslerin oluşma zeminini yarattı. Basit bir grip virüsü başka bir virüsle birleşerek mutasyona uğradı. Ve karşımıza öldürücü ve hızla bulaşan domuz gribi hastalığı olarak çıktı. Bu hastalığın, eğer sonucu itibariyle tartışılmayacaksa, sorumlusu daha ucuz işgücü ve maksimum kâr peşinde olan kapitalizmdir.

Benzer bir tanımlamayı Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi hastalığı için de yapabiliriz. Daha önce hastalığın adını aldığı Kırım ve Kongo hattında göçmen kuşların göç yollarında meydana gelen bu hastalık, bir taraftan ekolojik dengedeki bozukluk, diğer taraftan endüstriyel tavukçuluktan dolayı Erzurum, Sivas, Çorum ve Tokat bölgesinde sık sık görülmeye başladı. Ev besiciliğinde bir tavuğun günde 40 bin kene yediği açıklanmaktadır. Endüstriyel tavukçuluğun yaygınlaşmasıyla ve ekolojik bozukluktan kaynaklanan nedenlerle artık Erzurum, Sivas, Çorum ve Tokat bölgesi Kırım-Kongo Kanamalı hastalığın yaşandığı yerlere dönüştü. Bu hastalığın kaynağı da kapitalizmdir. Kapitalizmin kar hırsı hem ekolojik dengeyi bozmuş, hem de endüstriyel tavukçuluğu yaygınlaştırmıştır.

Kapitalizm yarattığı makro ve mikro cehennemleriyle kendini var eder. Ruhunu ona göre biçimlendirir. Onun için insanın, doğanın, diğer canlıların önemi yoktur, aslolan kârdır. Bütün bu özellikleriyle kapitalizm aşağılık, simsar ve iğrenç bir sistemdir.

Kapitalist üretim tarzının doğası

Kapitalizm sadece burjuvaziyi ve burjuva düzenini simgelemez, aynı zamanda bir ilişki ve zihniyet yumağıdır. İnsanın yabancılaşmasının derinleşmesinden güç alır. Ona amaç yükler, mana dünyası kurar, arzularını şekillendirir ve bu negatifikten dinamizm kazanır.

Kapitalist sistem bünyesinde üç çelişkiyi barındırır. Bunlardan birincisi antagonist karakterli emek-sermaye arasındaki çelişkidir, diğeri sermaye-sermaye arasındaki çelişkidir. Bir diğeri ise emek-emek arasındaki çelişkidir.

Emek-sermaye ve sermaye-sermaye arasındaki çelişki kapitalist üretim tarzının kaotik ve anarşik yapısını işaretler. Sermaye emeği sistemli ve yoğun bir

şekilde sömürmek isterken, emek buna karşı direnir. Hatta bu direniş emek gücü olmaya ve işçileşmeye karşı direniştir. Bir anlamda insan kalma uğraşdır. Çünkü sermaye karşısında insan değil işçi arar. *Kapital* I sermaye birikim süreçlerini ve işçileşme tarihini anlatan bir çalışmadır. 18. yüzyıl bir işçileştirme tarihidir. 19. yüzyıl ise işçi sınıfının yoğun ve uzun çalıştırılma tarihidir. 18. yüzyıl ile 19. yüzyılın birinci yarısı işçileştirme ve bu işçileştirilen yığınları denetim altına alma politikalarını kapsar. *Kapital* I bir başka manada işçileştirme politikalarına karşı direnişleri ve mücadeleleri anlatır ⁽²⁾.

Sermaye-sermaye arasındaki çelişki ise rekabete dayanır. Yıkıcıdır ve sermayenin üç halini açığa çıkarır. Sermaye birikir, yoğunlaşır ve merkezileşir. Kapitalist üretim tarzının bünyesindeki emek-sermaye çelişkisi ve sermaye-sermaye çelişkisi kapitalist krizlerin nedenlerini oluşturur. Kriz onun doğasıdır. Kapitalizm kriz üretir. Kriz onun bir gelişme biçimidir.

Kapitalizmin doğasını şöyle tanımlayabiliriz;

1) İşçiler üretir, çalışır, üretim araçlarına sahip değildir, fakirdir; burjuvazi, üretmez, çalışmaz, üretim araçlarına sahiptir, zengindir. Yani üretim araçlarına sahip olmak, yaratılan tüm değerın gasp edilmesine neden olmaktadır. Başka bir ifadeyle kapitalist sistemde üretim kolektif ve toplumsaldır, üretim araçları ise özel mülktür. Bunun doğal sonucu olarak sermaye üretimin kaderini ve sosyal yeniden üretimini bütünüyle belirler. Ayrıca özel mülk kapitalizmin gerçek ruhudur.

2) Ayrıca kapitalizmde plan ve anarşi iç içedir. Kapitalizmde her üretim belirli bir planla gerçekleştirilir. Üretimin değişik birimleri arasında koordinasyon vardır. Bu süreç üretimin realizasyonu için zorunludur. Fakat sermaye grupları arasındaki ilişki ise tam tersinedir ve anarşik özelliktedir. Hiçbir koordinasyon yoktur ve rekabet esastır. Kapitalizmde plan ve anarşi madalyonun iki ayrı yüzü gibidir. Kapitalizmde makro potansiyeller ve üretkenlik anarşi ile yan yana var olur. Daha öz bir anlatımla insanlar kapitalizmde bolluğun içinde çıplak açlıkla yüz yüzedir. Tarihte insanlar birçok kez yiyecek kıtlığından dolayı aç kaldı. Kapitalizmde ise fazla yiyecek olmasına rağmen insanlar açtır. Bu sistemin paradoksu değil, doğasıdır.

3) Kapitalizmde üretim insan için yapılmaz. Tüm ürünler metadır. Her şey satış ve piyasaya yönelik üretilir. İşçiler başkaları için üretir, kendi gereksinimleri için değil. Üretim kar amaçlı gerçekleştirilir. Bundan dolayı kullanım değeri değil,

değişim değeri belirleyicidir. Marx, kapitalizmin temel çelişkisinin kullanım değeri ve değişim değeri arasında olduğunu altını çizerek ⁽³⁾. Örneğin Türkiye’de 2 milyon boş ev bulunmaktadır ama milyonlarca insan evsiz hayatını idame ettirmektedir. Çünkü ev bir metadır ve rant için inşa edilmektedir. Max Horkheimer’in kapitalizmi bir değişim değeri sistemi olarak tanımlaması boşuna değildir.

4) Sermayenin organik birleşimi, en genel biçimiyle canlı emek-cansız emek oranını gösterir. Sermaye görelî artı değer (emeğin verimini artıran teknik yeniliklerin uygulanmasıyla çoğaltılan artı değer) üretimini artırmak için sürekli olarak mekanizasyona gider, bu durum canlı emeğin kullanımını cansız emeğin kullanımına oranla (ya da sabit sermaye, yani fabrikalar, makineler, toprak, bina, teçhizat, hammadde) giderek azaltır. Canlı emek cansız emeğe tabi olur ⁽⁴⁾. “Canlı halkalar yerini demirden halkalara bırakır.” Ya da Deleuze-Guattari’nin ifadesiyle, sermaye canlı emek tüketen bir kar makinesidir. Ne var ki artı değeri yalnızca canlı emek üretir. Bu durum kar oranının düşmesi yönünde bir eğilim yaratır. Özetle kar oranının düşüşü sermayenin organik birleşiminin yükselişiyle emek üretkenliğinin artışı arasındaki gerilime bağlıdır ⁽⁵⁾.

Kısaca sermaye kâr, daha fazla kâr hırsıyla artı değerın kaynağı olan işçinin emeğini (canlı emeği) üretimin dışına atar, yerine makinelerle simgelenen cansız emeği koyar. Bunun anlamı sermaye “hiçbir zaman” canlı emeğe yatırım yapmaz. Emek kapitalist üretim için bir girdidir. Yatırımı cansız emeğe yapar. İşçileri aç ve işsiz bırakır. Cansız emeğe yatırım yaparak teknolojisini yeniler ve rekabet gücünü artırır.

İşte bu nokta, yani işçinin aç ve işsiz bırakılması emek - sermaye arasındaki antagonizmanın bir yansıması olurken, rekabet için cansız emeğe yatırım yapılması da sermaye - sermaye arasındaki çelişkinin tezahürüdür.

Kapitalist sistemde sermayenin temel motivasyonu artı-değeri ve sermaye birikimini maksimize etmektir. Sermaye emeği nesneleştirdiği oranda artı-değeri ve sermaye birikiminin maksimizasyonunu sağlar.

Cansız emeğe yapılan yatırım sonucunda mal yığılır ama malı alacak kimse yoktur. Çünkü onu alacaklar aç ve işsiz bırakılmışlardır. Ya da bir işçi bir sermayedar için işçiye, öbürü için müşteridir.

Piyasada fazla üretim vardır ve eksik tüketim yaşanmaktadır. Bu noktada her ne kadar birbiriyle ilişkili olsa da ticari aşırı üretimle, sermayenin aşırı üretiminin iki ayrı olgu olduğunu altını çizmek

gerekıyor. Sorun satılamayan bir ticari ya da mal bolluğu sorunu değildir, sorun, satışların belirli bir kar oranı üzerinden gerçekleştirilemiyor oluşundan kaynaklanmaktadır.

Peki bu fazla üretim sorunu nasıl aşılacaktır. İşte o an devreye Marx’ın bir boyutuyla peygamber, yani kurtarıcı, diğer boyutuyla üçkağıtçı, yani dolandırıcı diye tanımladığı finans, spekülasyon devreye girer ⁽⁶⁾. Yığılmış malın tüketilmesi doğrultusunda spekülasyon hareketleri başlar, yani kredi sistemi, Mortgage ve kredi kartı ve sıcak para hareketleri gibi... alım gücü olmayana sanal bir imkan yaratılıp, yığılmış malı tüketmek doğrultusunda operasyonlara girilir. Bir anlamda tüketim terörü yaratılır. Bu operasyon bir başka boyutuyla sınıfın devrimci kimyasını bozucu içeriktir. Alım gücü olmayan bir işçi kredi kartları ve kredilerle borçlandırılıp bir taraftan sistemin rektifikasyon aracına dönüştürülür, diğer taraftan kendi geleceğini uzun yıllar ipotek altına aldığından dolayı greve, direnişe çıkması pek mümkün olmaz. İşsizlik tehdidi bu baskılandırmayı daha da artırır. Sistem böylece kendisi için yıkıcı bir gücü absorbe ederek sistemin problemlerini aşmada son derece organizeli bir şekilde kullanır. Aslında spekülasyon burada da görüldüğü gibi bir semptom tedavisidir. Hastalık sürmektedir, hatta artmaktadır ama belirtileri semptom tedavisiyle ortadan kaldırılmaktadır. Böylece hastalığın kendisi en fazla ötelenmektedir.

Kapitalist kriz tiplerine girmeden önce yaşadığımız bu krizi, yani finans sektöründen başlayıp hızla üretim sektörüne yansıyan ve büyük bunalım niteliği taşıyan kapitalist krizi ve buradaki finansal aktiviteleri anlamak için Marx’a döndüğümüzde son derece çarpıcı çözümlerler görürüz.

Marx 1848 Devrimleri için yaptığı yorum son derece aydınlatıcı ve bugünü tanımlayıcı içeriktir: “*Aşırı üretim dönemlerinde spekülasyon düzenli olarak oluşur. Spekülasyon aşırı üretim sonunda geçici piyasa olanakları sağlayarak bir rahatlatma yaratırsa da tam da bu nedenle krizin patlak verme sürecine katılır; ve patlamanın şiddetini artırır. Kriz önce spekülasyon alanında başlar; ondan sonra üretimi vurur. Yüzeysel bir gözlemciye (göre siz bunu burjuva iktisatçılar ve sol liberaller diye okuyun V.Y.) krizin nedeni aşırı üretim değil, aşırı spekülasyon olarak görülür; halbuki bu aşırı üretimin bir semptomudur.*”

Yine Marx’ın *Kapital* 3’te konuya ilişkin başka bir yorumu ise şöyledir:

“*Yeniden-üretim sürecinin tüm sürekliliğinin krediye dayandığı bir üretim sisteminde, kredinin*

birden bire kesildiği ve ancak nakit ödemelerin geçerli olduğu sıralarda – ödeme araçlarına olan büyük hücum karşısında – bir bunalımın mutlaka ortaya çıkacağı açıktır. Bu yüzden, ilk bakışta bütün bunalımın sırf bir kredi ve para bunalımı gibi görünür. Ve aslında bu, yalnızca, poliçelerin paraya çevrilebilme sorunudur. Ne var ki bu poliçelerin çoğunluğu, fiili alım-satımları temsil eder ve bu alım-satımların genişliğinin toplumun gereksinmelerinin çok üzerinde olması, en sonunda, bütün bu bunalımın temelidir. Aynı zamanda, bu poliçelerin muazzam bir miktarı, şimdi gün ışığına çıkan ve sabun köpüğü gibi sönen düpedüz bir dolandırıcılığı; ayrıca başkalarının sermayesiyle yapılan başarısız spekülasyonları; ve en sonu, değer kaybeden ya da hiç satılamayan meta-sermayeyi, ya da hiçbir zaman tekrar gerçekleştirilemeyecek olan geriye dönüşleri temsil eder. Yeniden-üretim sürecindeki zoraki genişlemeye dayanan bu baştan sona yapay sisteme, hiç kuşkusuz İngiltere Bankası gibi bir bankanın, bütün dolandırıcılara, senetleri yoluyla değersiz sermaye vermesi ve değer kaybetmiş bütün metaları eski nominal değerleri üzerinden satın almasıyla çare bulunamaz. Ayrıca burada her şey çarpıtılmış bir görünüştedir, çünkü bu senet dünyasında, gerçek fiyat ile bunun gerçek temeli hiçbir yerde görünmez, yalnız külçeler, madeni sikkeler, banknotlar, poliçeler, senetler vardır.”⁽⁷⁾

(Devam edecek...)

Dipnotlar:

(*) Karl Marx, *Grundrisse*; Birikim Yay., 1979, s. 279-464

(1) Şöyle bir vurgunun yapılması da yararlı olacaktır. Marx *Kapital*'de en gelişmiş kapitalist ülke olarak İngiltere'yi model aldı. İngiltere ekonomisi, üzerinde güneş batmayan imparatorluk vasfıyla bir anlamda dünya çapında kapitalist ilişkileri simgeledi. Marx Londra'dan bakarak yaptığı projeksiyonla uluslararası kapitalist sistemi analiz etti.

(2) Marx şöyle der: “Böylece mülklerinden zorla sökülüp çıkarılan ve serseriliğe mahkum edilen kır nüfusu korkunç bir terör aracı olarak yararlanılan kanunlar altında kırbaça dövülmek, kızgın demirle dağlanmak ve her türlü işkence altında inletilmek suretiyle ücretli iş sisteminin zorunlu kıldığı disipline alıştırıldılar. Bir yandan, bir uçta işin maddi şartlarının sermaye olarak belirlemesi, öte yandan, diğer uçta işgüçlerinden gayri satacak hiçbir şeyleri olmayan insanların ortaya çıkması yetmiyordu. Bunların kendilerini gönüllü olarak satmaya zorlanmaları da yetmez. Kapitalist üretimin gelişmesiyle birlikte, eğitimleri, gelenekleri ve alışkanlıkları dolayısıyla bu üretim biçiminin zorunluluklarını apaşıkara doğa kanunlarıymış gibi gören bir işçi sınıfı meydana gelir.”

(3) Kapitalizmin bu temel çelişkisi, krizin potansiyellerini açığa çıkartır. Değişim değeri zamanla özerklik kazanır. Bu süreç bir yanıyla da spekülatif sermayenin muazzam gelişmesini işaretler. Spekülatif sermaye üretim kapasitesine ve bağlantılı olarak canlı emeğe geçici bir zaman ihtiyaç duyar ya da onları kullanıp atar. Yoluna bir kasırga şiddetiyle durmadan devam eder. Bu değişim değerinin mantığıdır. İnsanın gerçek ihtiyaçlarından bağımsız bir süreçtir. Tam anlamıyla bir illüzyon gücüdür, yıkıcı bir illüzyon. Kriz kullanım değeri ile değişim değeri arasındaki açıklıktan ortaya çıkar. İşte bu aralık Marx'ın kriz

tanımlamasını yaptığı alandır.

(4) “Büyük sanayi geliştikçe... Emek üretim sürecinin içsel bir ögesinden çok, üretim sürecinin denetçisi ve düzenleyicisi konumunu almaya başlar... İşçi üretim sürecinin başlıca faktörü olacak yerde, sürecin kenarında duran bakıcı haline gelir... İşbölümü aracılığıyla, işçinin işlevleri giderek o ölçüde mekanik hale getirilir ki, belli bir noktada artık mekanizma onun yerine geçebilir.” (Karl Marx, *Grundrisse*, Birikim Yay., 1979, s.650-652)

Marx *Grundrisse*'deki bu sözleriyle canlı emeğin üretimin içsel ögesi olmaktan çıkmaya başladığını ve yerini makineye bıraktığını belirtir. Bu adım her ne kadar işgününün kısaltılması yönünde bir basınç yaratsa da, sermaye süreci ters yönde işler. İnsan emeğine gereksinim azaldıkça işsizlik büyür. Çünkü sermaye makineleri işçinin daha az çalışması için değil, işçinin daha çok, daha yoğun çalışması ve kendine daha fazla tabi olması için kullanır. Bu nedenle kapitalizmin gireceği her formasyona ya da teknolojik yenilenme ve mekanizasyona rağmen kapitalizmin canlı emeğe ihtiyacı vardır ve bu ihtiyaç ontolojik bir ihtiyaçtır. Çünkü canlı emek artı değer üretiminin tek kaynağıdır ve canlı emeğin tümüyle üretim sürecinin dışına çıkması demek, artı değer üretiminin, kar için üretimin ve bunun dolayımalarının ortadan kalkması demektir. Bu durum daha özlü bir ifadeyle kapitalizmi kapitalizm yapan öğelerin yok olması anlamına gelir.

(5) Marx, sermayenin organik birleşimini, sabit sermayenin değişir sermayeye oranı olarak tanımlar. Sermaye birikimi sürecinde artan mekanizasyon, sermayenin organik birleşiminin yükselmesine yol açar. Toplam sermaye içinde sabit sermaye oranı, bir başka ifadeyle cansız emeğin canlı emeğe oranı, sürekli olarak artma yönündedir. Bunun sonucu olarak ortalama kar oranı düşme “eğilimi” içine girer. Kar oranı sermayenin organik birleşimiyle ters orantılıdır. Sermayenin organik birleşiminin artması kar oranında düşmeye neden olur. Artık-değerin toplam sermayeye oranı olarak tanımlanan kar oranı, emek daha az üretken olduğundan dolayı değil, tam tersine daha çok üretken hale geldiği için ya da işçi daha az sömürüldüğü için değil, emeğin kullanımın oranının cansız emeğe yapılan yatırımdan daha az olduğu için düşmektedir. Yani iş sürecinin makineleşmesi ve teknolojik gelişme emek üretkenliğini artırarak, artı-değer kitlesini yükseltirken, aynı süreç sabit sermayenin değişir sermayeye oranını yükseltir. Bu aynı zamanda kar oranlarındaki düşme eğiliminde nedenidir. Marx bunu kapitalist üretim tarzının bir “yasası” olarak niteler.

(6) Sanayi sermayesinin 1974-75 sonrasında ikincil sermaye tipine dönüşmesiyle, spekülatif sermaye birincil sermaye tipi haline geldi. Bu süreç önemli gelişmelere yol açtı. Bu konu başlı başına özel olarak incelenecek bir içeriktedir. Finans kapitalin bu yeni evresi birçok tartışmayı beraberinde getirdi. Fakat son zamanlarda spekülatif sermayenin bağımsızlaştığına ait farklı mistifikasyonlar yapılmaktadır. Yeni sermaye birikim rejiminin temel varyasyonu olan spekülatif sermayenin ya da finanslaşmanın “bağımsız varoluş kazanması” bir taraftan bu sermayenin üretim alanı tarafından belirlenmesi anlamına gelir. Evet finanslaşma reel üretim süreçlerinden uzaklaşmış ya da tam tersi bütün reel üretim süreçleriyle dolayımı da olsa iç içe geçmiştir. Aslında söz konusu olan Marx'ın *Kapital II*'de artı değer teorilerinde belirttiği gibi, yaşanan “reel üretim süreçlerinden bir kopukluk değil, çelişkili birliktir”.

(7) Karl Marx, *Kapital III*, Sol Yay., 1990, s. 434
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Entes direniş günlüğünden...

167. gün...

Kitap okurken üşüdüğümüzü fark ettik ve ateş yakmaya karar verdik. Ateş yaktığımızı gören OSB güvenliği ateş yakmamamız için uyarıda bulundu. Biz de üşüdüğümüzü söyledik. Patronun direniş alanına döktüğü molozların arasındaki çatı izolasyon malzemelerini de yakacak olarak kullandık. Sürekli devriye gezen OSB güvenliği bu sefer OSB başkanı ile beraber çıkageldi. Tekrar bu ateşi yakamazsınız dediler ve biz de üşüyoruz yakarız dedik. Bizim umursamadığımızı görünce bu sefer yangın tüpüyle beraber teşrif ettiler. Ateşi söndürerek oradan uzaklaştılar. Bunun üzerine lokantadan aldığımız büyük yağ tenekesinin içinde ateşimizi yakmaya devam ettik. Gün boyu devriye gezdiler ama bir daha yanımıza uğramadılar.

Emekçi Kadın Komisyonları ziyaret gerçekleştirdi. (...)

TÜMTİS Sendikası'nda örgütlü bir işçi ateş yaktığımızı görünce yakacak ve yiyecek bıraktı. işyerindeki işçilere de anlatarak Entes direnişine destek olmak noktasında bir şeyler yapmak istediini söyledi. (...)

168. gün...

(...) Yoldan geçen iki işçi merak edip kaç gündür direndiğimi, mahkemeye verip vermediğimi ve direnişin ne zamana kadar devam edeceğini sordu. “*Umarım mahkemeyi kazanırsın, Allah yardımcın olsun*” diyerek yanımdan ayrıldılar. OSB'nin verdiği meslek kurslarına katılan işçiler de direniş yerini ziyaret edenler arasındaydı.

171. gün...

Metal işçileri birliğini sağlamak için yapacağımız Metal İşçileri Kurultayı'nın eğitim toplantılarından birini daha gerçekleştirdik. Ardından Direniş Platformu'nun toplantısına katıldım. (...)

172. gün...

Esenyurt Belediye işçilerinin dayanışma etkinliğine katıldım. Oldukça geniş katılıma sahip bir etkinlik oldu. En güzel yanı da direnişteki işçiler bir aradaydık. Entes, Sinter Metal, Esenyurt Belediyesi pazar işçileri, direnişteki Sabiha Gökçen hava işçileri, grevleri sona eren Halkalı Kâğıt işçileri de oradaydı. (...)

174. gün...

Her Salı olduğu gibi Emekçi Kadın Komisyonları bugün de direniş alanında nöbetteydiler. (...)

Yakın bir fabrikaya tıra mal yüklemek için gelen ve yükleme esnasında boş vakitlerini bizimle geçiren tır şoförleri Entes direnişi hakkında bilgi almak istediler. Kaç kişilik bir fabrika olduğunu, sendika olup olmadığını sordular. Sendikasız bir fabrika olduğunu öğrenince tek başına nasıl direndiğimi sordular. Ben de sendikada örgütlü olmadığımı ama bölgede var olan bir işçi derneğinde örgütlü olduğumu söyledim. Bunun üzerine daha önce çalıştıkları bir yurt dışı firmasından 50 bin Euro alacakları olduğunu anlatan işçiler ne yapabileceklerini sordular. (...)

175. gün

İşçi-Köylü gazetesi muhabiri ziyaretime geldi. Herhangi bir gelişme olup olmadığını sordu. Direnişe katkıda bulundu. Birlikte Sinter Metal işçilerinin yanına gittik. (...)

Sağlıkta ticaret ölüm demektir...

Kapitalist sistem domuz gribini kendi kâr hırsı için kullanarak insanların hayatını hiçe saymaya devam ediyor. Domuz gribi aşısının güvenli olup olmadığına dair tartışmalar sürerken sermaye devleti ilaç tekelleriyle masaya oturuyor. İnsanları bu ilacı kullanmaya ikna etmek de Sağlık Bakanı'na kalıyor.

Geçtiğimiz hafta “Türkiye’de domuz gribinden ikinci ölüm!” olarak duyurulan 28 yaşındaki Yusuf Demirtaş’ın ölüm sebebinin domuz gribi olmadığı ortaya çıktı. Akciğer enfeksiyonu sebebiyle yaşamını yitiren Yusuf, kapitalizmin, sayısına rakamların yetişemeyeceği kurbanlarından biri oldu. İstanbul’da domuz gribi olan arkadaşlarıyla temasının ardından rahatsızlanan ve hastaneye giden Yusuf’u kapitalist sistem ve onun rant alanına çevirmiş olduğu sağlık sistemi karşılamıştır. Yeşil kartının süresi dolduğu için tedavi edilmeyen Yusuf, daha fazla dayanamamış ve memleketi Manisa’ya dönmüştür. Yaklaşık sekiz saatlik yolda daha da kötüleşen Yusuf, Manisa’da gittiği hastanede bürokratizmin eserleri olan işlemleri gerçekleştirmek için elinde kağıtlarla kapı kapı dolaşmıştır. Sonunda tedavi için hastaneye yatırılan Yusuf için artık geç kalınmış, Yusuf yaşama veda etmiştir.

Yusuf’un ölüm sebebi ne domuz gribidir, ne de akciğer enfeksiyonu! Yusuf’un ölüm sebebi, kamusal bir alan olan sağlık alanının kapitalist sistemin kâr alanlarından biri olarak görülmesi ve sağlık hizmetinin paralı hale getirilmiş olmasıdır. Kapitalizmde parası olmayan sağlık hizmeti alamaz. Yani parası olmayan yaşayamaz! Yusuf da, bu sistemde yaşmaması gerekenlerden biriydi. Sağlığın ticarileştirilmesi sonucu hayatını kaybeden ilk can da değildir. Toplu bebek ölümleri, yanlış ameliyatlara yaşamlarını yitirenler, hastane kapılarında can verenler vb.

Yusuf’un ölüm sebebi medyaya domuz gribi olarak yansıtılmış, sağlık sisteminin sorunlarının üzerinden atlanmıştır. Ölüm sebebi laboratuvarlarda yapılan testler sonucu yalanlanınca topluma “müjde!” verilmiştir. Yusuf’un katili “meğer domuz gribi değilmiş, sakinleşin” denilmiştir.

Böylece sorunun esas kaynağı gözlerden kaçırılmak istenmekte, her seferinde bir günah keçisi bulunmaktadır. Bu bazen bir personel, bazen ölenin ta kendisi, bazen de şimdi olduğu gibi hastalığın öldürücü gücü olabilmektedir. Domuz gribi telaşının arkasına saklanmak istenen sağlık sisteminin üst üste biriktirdiği sorunlarıdır. Sadece Yusuf değil, domuz gribinden ölen 13 yaşındaki Betül Bilgili de kapitalizmin kurbanıdır. Bu sefer teşhis doğrudur. Ancak Esra’nın kalbini durduran H1N1 virüsü değil, hastaneler arasında gidip gelen, hiç susmayan ambulans sirenleridir! Zamanında yapılamayan müdahale sonucu Betül yaşamını yitirmiştir.

Hiçbir salgın hastalık kapitalizmin kendisinden daha tehlikeli değildir. Sağlık harcamalarında gidilen kısıtlamalar, sağlık ocaklarının kapatılması hemen hepsi salgın hastalıklara davetiye çıkarmaktadır. Kapitalist sistemde insan yaşamına değer verilmez, tek değerli şey daha fazla kârdır!

Davutpaşa’da 18. hafta...

İstanbul Davutpaşa’da yaşanan patlama sonucu hayatını kaybeden ve yaralananların aileleri 31 Eki günü Taksim Tramvay Durağı’nda 18. hafta bulaşmalarını gerçekleştirdiler.

Aileler, “Davutpaşa’yı unutmadık,!” pankartı ve “Sorumlular yargılsın, adalet istiyoruz” dövizlerini taşıdılar. Eylemde basın açıklamasını aileler adına Davutpaşa katliamında yaşamını yitiren Hasan Akhan’ın yakını Önder Özden gerçekleştirdi. Özden yaptığı açıklamada, patlamanın üzerinden 22 ay geçmesine rağmen halen dava dosyasının açılmamasına tepki gösterdi. “Adalet Bakanlığı, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, görevli savcılık ne yapmaktaydı Yasal yetkilerini kullanmaktan neden kaçınmaktadır” diye sordu. Özden, herkesin vergileriyle maaşını alan ve verilen görevi yapacağını beyan etmiş olan bütün seçilmiş ve atanmışların ihmallerinden dolayı yargılanabilmelerinin önündeki bütün engellerin kaldırılmasını istedi. Adalet ve adil yargılanma istemeye devam edeceklerini söyleyen Özden, yetkililerin yetkilerini davayı süruncemede bırakmak için kullanmasına izin vermeyeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Grip değil, yoksulluk öldürür!

KESK KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Tabip Odası ve Dev Sağlık-İş, domuz gribi ile ilgili 4 Kasım günü eylem gerçekleştirerek, hükümetin uygulamalarını protesto etti.

Ayasofya önünde bir araya gelen kurumlar, dövizler açarak, sloganlarla İstanbul Valiliği önüne yürüdüler.

Valilik önüne gelindiğinde, “Mikroplar hastalandırır, yoksulluk/yoksunluk, kötü yönetim öldürür / İTO, Dev Sağlık-İş, KESK İstanbul Şubeler Platformu” pankartı açıldı.

Basın açıklamasını İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen okudu.

Demirdizen yaptığı açıklamada, domuz gribinden bugüne kadar 11 kişinin öldüğünü ve binlerce kişinin hastalığa yakalandığını ifade etti. Domuz gribi ile ilgili yoğun tartışmaların yaşandığını belirten Demirdizen, bunu sebebinin Sağlık Bakanlığı ve hükümetin politikalarına olan güvensizlik olduğunu vurguladı.

Sağlık Bakanlığı ve hükümetin, sağlığı piyasaya havale ederek tekellerin insafına terkettiğini belirten Demirdizen, domuz gribine karşı yapılması gereken önlemleri maddeler halinde sıraladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gençlikten...

YTÜ'de Ekim Gençliği çalışmalarından...

YTÜ Ekim Gençliği, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde gerçekleştirdiği çalışmalar ile paralı eğitim uygulamalarını teşhir ediyor ve gençliğe 6 Kasım'da alanlarda olma çağrısı yapıyor.

6 Kasım çalışmaları kapsamında "YÖK düzeninin krizine ve geleceksizliğe karşı 6 Kasım'da alanlara / Ekim Gençliği" başlıklı duvar gazetesini, 6 Kasım'da alanlara çıkmaya çağrı yapan afişleri TonoZ Kantin, yemekhane ve fakültelerde yaygın olarak kullanıyor. YÖK düzeninin icraatlarını teşhir eden, buna karşı mücadeleye çağırان bildiri dağıtımlarını gerçekleştiriyor.

Ayrıca "YTÜ Öğrencileri" imzası ile başlatılan ortak kampanya kapsamında YTÜ'de kimlik kartlarının, turnikelerden elektronik kartlı geçişin sağlanması ve zorunlu bankamatik kartı olarak kullanılması (Yıldız Elektronik Kart-YEK) uygulamasına karşı çalışmalar sürüyor. "Müşteri değil öğrenciyiz!", "YEK iptal edilsin!" şiarlarıyla örgütlenen kampanya kapsamında YEK uygulamasına dikkat çekmek için anket çalışması, yaka kartı dağıtımı, YEK'in iptal edilmesi için imza kampanyası gerçekleştiriliyor. YEK uygulaması ile öğrencilerin kendi iradeleri dışında zorunlu olarak İş Bankası müşterisi yapıldığına, bununla birlikte elektronik kart uygulamasının öğrencilerin fişlenmesinde bir araç olduğuna vurgu yapan duvar gazetesi ve afişler kullanılıyor, bildiri dağıtımı gerçekleştiriliyor.

Ekim Gençliği, 6 Kasım çalışmaları ve YEK karşıtı kampanyanın yanısıra gündemleri işleyen duvar gazetelerini yaygın olarak kullanıyor. Ayrıca düzenli olarak açılan Ekim Gençliği masası ile dergi satışı gerçekleştiriliyor.

YTÜ Ekim Gençliği

İLGP faaliyetlerinden...

İzmir Liseli Gençlik Platformu çalışmalarına ara vermeden devam ediyor.

2 Kasım günü Çiğli'deki liselerin önünde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Bir lisenin önünde konumlanmış olan sermaye devletinin kolluk kuvvetleri dağıtım engel olmaya çalıştı. Kolluk güçleri tarafından önce okulun önünün kamuya açık bir alan olmadığı ve dağıtımın okulun önünde yapılamayacağı söylendi. Faaliyeti engelleme çabası, sergilenen kararlı tutum sonrasında tehditlerle sürdü. Kolluk güçleri gözaltına almakla ve milyarlarca lira ceza yazmakla tehdit etti. Ne olursa olsun faaliyetin süreceği ve hiçbir tehdidin sökmeyeceğinin ifade edildiği dağıtım sırasında liselilerden de faaliyeti sahiplenenler oldu. Daha sonra kolluk güçleri GBT kontrolü gerçekleştirdi.

Dağıtım sırasında birçok liseliyle disiplin yönetmeliği, gerici, faşist ders müfredatları, staj sömürüsü ve bu dönem sadece adı değişen ama mantığı aynı olan "Sınıfsal Eleme Sınavları" üzerinden tartışma imkanı yakalandı. Liselilerin bildiriye ilgisi yoğundu. Hatta o gün okula hasta olduğu için gelemeyen arkadaşlarına vermek için birkaç tane birden bildiri alan liseliler de oldu.

İzmir Liseli Gençlik Platformu (İLGP)

İzmir'de 6 Kasım çalışmaları...

İzmir'de 6 Kasım üzerinden yaşanan politik ayrışmaların ardından Genç-Sen, Ekim Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği, Özgürlükçü Gençlik Derneği, Yeni Demokrat Gençlik, EHP Gençliği, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç, Demokratik Gençlik Hareketi ve Devrimci Öğrenci Birliği çalışmalarını sürdürüyor.

Dokuz Eylül Üniversitesi ve Ege Üniversitesi'nde açılan ortak masalardan etkinliklere ve yürüyüşlere çağrı bildirileri dağıtılıyor. Afişler yaygın olarak kullanılıyor.

Aynı zamanda her iki üniversitede Genç-Sen, yerellerde örgütlenen eylemlere çağrı yaparken bir yandan da 7 Kasım günü gerçekleştirilecek 7merkezi eylemin çalışmalarını yürütüyor.

Merkezi Ekim Gençliği afişleri ve bildirileri yaygın olarak kullanılıyor. "YÖK düzeninin krizine ve geleceksizleştirilmeye karşı 6 Kasım'da alanlara!" şiarlı ozalitlerle öğrenci kitlelerine çağrı yapıyor.

Ekim Gençliği İzmir

Genç-Sen çalışmasına polis saldırısı

Çukurova Üniversitesi'nde 6 Kasım yaklaşırken devletin kolluk güçleri de saldırılarını arttırıyor.

4 Kasım günü Adana Genç-Sen bileşenleri 7 Kasım tarihinde gerçekleşecek merkezi Ankara eylemine çağrı yapan "Üniversiteler bizimle özgürleşecek!" şiarlı bildirileri R1- R2 dersliklerine dağıttıkları sırada Devrimci Genç-Senliler'den bir kişi gözaltına alındı.

Kolluk güçleri tarafından gözaltına alınan Devrimci Genç-Senli, Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin "Açılım Yapıyoruz, Formasyon Hakkımızı İstiyoruz" eylemine ve YÖK'ün kuruluşunu protesto etmek için 5 Kasım Adana'da gerçekleştirilecek eylemin çağrısının yapılacağı panele katılımının engellenmesi için 4.5 saat Sarıçam Karakolu'nda zorla tutuldu. Daha sonra Kabahatler Kanunu'na muhalefetten 1500 TL para cezası kesilerek serbest bırakıldı.

Devlet, devrimci faaliyeti engellemek için her türlü baskı ve zor aygıtını kullanmaya devam edecektir. Bu baskılar ne iltir, ne de son olacaktır. Devrimci Genç-Senliler baskılara boyun eğmeyecek, üniversitedeki devrimci faaliyeti sürdürmeye devam edecek...

Adana'dan Devrimci Genç-Senliler

Adana'da 6 Kasım çalışmalarına polis saldırısı

Çukurova Üniversitesi'nde 6 Kasım çalışması yürüten öğrencilere 2 Kasım günü düzenin kolluk güçleri tarafından saldırı gerçekleştirildi.

Üniversitede 6 Kasım çalışmaları kapsamında devrimci-demokrat öğrenciler tarafından gerçekleştirilecek eyleme çağrı yapan stikırların kampüsün çeşitli bölümlerine yapıştırılması sırasında düzenin kolluk güçleri tarafından taciz edilen öğrenciler buna rağmen çalışmalarını sürdürdüler.

Ancak çalışma sonrasında bir Ekim Gençliği okuru Fen-Edebiyat kantininde gözaltına alındı ve yaklaşık iki saat kadar polis karakolunda tutuldu. Adli Tıp Kurumu'na sevk edilen Ekim Gençliği okuru sağlık kontrolünün ardından serbest bırakıldı.

Adana Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

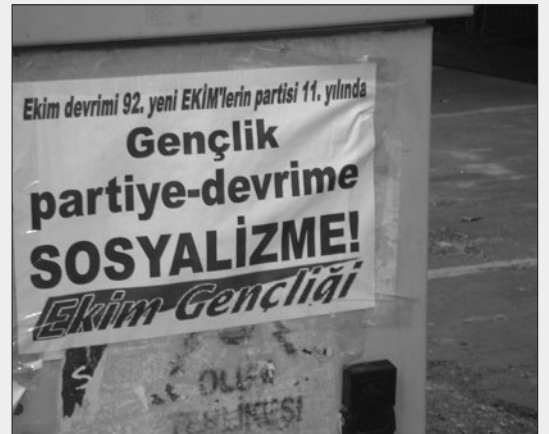
Adana Ekim Gençliği faaliyetlerini 6 Kasım ve Ekim Devrimi gündemleri üzerinden gerçekleştiriyor.

Adana Ekim Gençliği yerelde gerçekleştirilecek 6 Kasım öncesinde, çalışmaları etkin bir şekilde sürdürüyor.

Ortak faaliyetle beraber Ekim Gençliği materyallerinin kullanıldığı bağımsız siyasal faaliyet de devam ediyor. Gençliğin geleceksizleştirildiği ve her türlü hak arama eyleminin YÖK eliyle bastırılmaya çalışıldığı bir dönemde gençliğin taleplerini, YÖK'ün kaldırılması talebiyle birleştirmeye çalışan bir faaliyet yürütölmeye çalışılıyor.

6 Kasım çalışmasının yanında Ekim Devrimi ve Yeni Ekimler'in Partisi'nin kuruluş yıldönümleri üzerinden yaklaşık 1 aydır sürdürölen çalışma, yerel materyaller üzerinden ilerliyor. Gerçekleştirilecek etkinliğe gençlik cephesinden anlamlı bir katılım sağlanmaya çalışılıyor.

Adana Ekim Gençliği

Siyonist İsrail, Filistin halkını susuz bırakıyor...

Filistin halkı kazanacak!

Siyonist İsrail, kurulduğundan bu yana Filistin halkını yaşlı-çocuk demeden katletmiş, halkın en temel ihtiyaçlarını karşılamasını engelleyerek yüzbinlerce Filistinli'yi açlığa ve ölüme mahkum etmiştir.

Baskı, terör ve katliamdan başka politikası olmayan siyonist İsrail, Hitler faşizmini aratmayan uygulamalarla Filistin halkını yoketmeye devam etmektedir. Modern teknoloji silahlarının yetmediği yerde, Filistinliler'in en temel yaşamsal ihtiyaçlarına ulaşmasını engelleyerek Filistinliler'i toptan yoketme politikası uygulamaktadır.

Uluslararası Af Örgütü'nün 27 Ekim günü yayımladığı rapor, siyonist İsrail'in katliamcı yüzünü bir kez daha belgelemiştir. Uluslararası Af Örgütü'nün küresel yoksulluğu yaratan ve derinleştiren politikalara son vermek üzere başlattığı "Onurunu İste" kampanyası kapsamında yayınlanan rapor "Adaletle susamak: Filistinlilerin suya erişimleri kısıtlanıyor" başlığıyla kamuoyuna açıklandı.

Siyonist İsrail Filistin halkına su vermiyor!

Rapora göre İsrail işgal ettiği yerleşim birimlerinde, halkın suya ulaşımını engellemekte, yağmur suyunun dolması için yapılan sarnıçları dozer ve askeri araçlarla yıkmaktadır

* İsrail, Filistin'in ana yeraltı suyu kaynağı konumundaki Akifer Dağı'ndan gelen suyun %80'ini kendisi için kullanırken, Filistinliler'e suyun %20 kadarını bırakıyor. Filistin'de kişi başı günlük su tüketimi güçlükle 70 litreyi bulurken, İsrail'de tüketim dört katından fazlaya, 300 litrenin üzerine çıkıyor. Bazı kırsal bölgelerde yaşayan Filistinliler, 20 litre suyla hayatta kalmaya çalışıyorlar. Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tarafından tavsiye edilen günlük miktar ise 100 litredir.

* Kırsal alanda yaşayan 180-200 bin civarında Filistinli'nin musluklarından su akmamasına rağmen İsrail ordusu sıklıkla yağmur suyunu toplamalarına bile izin vermiyor. Batı Şeria'yı işgal eden İsraili yerleşimciler, yoğun sulama yapılan çiftliklere, yeşil bahçelere ve yüzme havuzlarına sahipler.

* Gazze Şeridi'nde kullanılan suyun %90-95'i sahilde bulunan, kirli ve insan kullanımına uygun olmayan yeraltı sularından oluşuyor. İsrail, Batı Şeria'daki Akifer Dağı'ndan Gazze'ye su taşınmasına halen izin vermiyor. Ayrıca içme suyu kanalizasyon ve deniz suyuyla kirleniyor. Altyapının geliştirilmesi ve onarımı için Gazze'ye giren malzeme ve ekipman üzerinde İsrail tarafından uygulanan engellemeler yüzünden bölgedeki su ve sağlık koşulları Filistin halkının hayatını tehdit etmektedir.

İsrail suyu Filistin halkına karşı silah olarak kullanıyor!

İsrail'in suyu engelleme girişimlerine karşı Filistinliler, tanklerle satılan kaynağı belirsiz suları yüksek fiyatlara satın almak zorunda bırakılıyorlar. Su tankerleri, İsrail kontrol noktalarından geçmemek için uzun yolları dolaşarak Filistinliler'e ulaşıyor. Bu da su fiyatlarının daha da fahiş olmasına neden oluyor. Bazı Filistin köylerinde ise suya ulaşamadığı için tarım yapılamıyor, kendi ihtiyaçları için bile ürün yetiştiremiyorlar.

Siyonist İsrail Akifer Dağı'ndan gelen suya el koyarken, Filistinliler'in Ürdün Irmağı'ndan suya

ulaşımını engelleyerek tamamını kendisi için kullanıyor. Filistin halkının temel geçim kaynakları tarım ve hayvancılık. Bu nedenle Filistin halkı hiçbir şey üretmiyor. Zor koşullarda üretilebilenler ise İsrail askerleri tarafından sökülüyor. Filistinliler ancak sınırlı sayıda ve hayatta kalmalarını sağlayacak kadar hayvan besleyebiliyorlar.

Yanısıra susuzluktan kaynaklı salgın hastalıklar Filistin halkının yaşamını tehdit etmektedir. İsrail, Filistin halkını mülteci bir hayat yaşamaya zorlamaktadır.

Filistinliler'in, suyu saklayabilmek için evlerinin üzerinde kurdukları su tankları ise İsraili askerlerin atış poligonu haline gelmektedir. Af Örgütü'nün, bir İsrail askerine su tanklarına neden ateş ediyorsunuz sorusuna verdiği yanıt durumun boyutlarını gözler önüne sermektedir: *"Su tankları atış talimi yapmak için iyi yerler; bunlardan her yerde var, hedef almak ve silahınızı kalibre etmek için uygun bir boyuta sahip, tatminsizliğinizden kurtulmanın bir yolu, mahallede size taş atan ve yakalayamadığınız çocuklara bir ders vermeye veya nöbet hizmetinin getirdiği kısıtlanmanın monotonluğundan kurtulmaya da yarıyor."*

Siyonist İsrail'in bu insanlık dışı uygulamalarına karşı, Filistin halkı mücadeleyi bırakmıyor. Filistin

halkının yaşadığı yerleşim alanlarını çeşitli zorbalıklarla boşaltma girişimleri Filistin halkının direnişine çarpıyor.

Hillary Clinton ırkçı-siyonistlere kalkan oluyor!

Gazze'ye karşı giriştiği vahşi saldırıda işlediği savaş suçlarının uluslararası kurumlar tarafından da belgelenmesi, siyonist İsrail devletinin dünya nezdinde teşhir olmasını önlemeye dönük girişimleri boşa düşürdü. Medya tekellerinde mevzilenen siyonizm yardakçılarının çabaları da sonucu değiştiremedi. Yahudi asıllı Güney Afrikalı savcı Goldstone liderliğinde hazırlanan raporda, İsrail'in Gazze'de işlediği savaş suçlarının belgelenmesinin ardından Birleşmiş Milletler'le Uluslararası Adalet Divanı da İsrail'in savaş suçlusu, çocuk katili, ırkçı bir devlet olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Katliamcı yüzünün dünya nezdinde teşhir olması, siyonist rejim üzerinde belli bir basınca yol açsa da, İsrail'in Filistin halkına karşı izlediği malum politikalarda bir değişiklik olmadı: Doğu Kudüs'te Arap nüfusun taciz edilmesi, Batı Şeria'da yeni Yahudi yerleşimlerinin kurulması, İsrail vatandaşı Araplar'a karşı ırk ayrımcı uygulamaların yaygınlaştırılması, hava saldırıları vb...

Tüm bunlar olurken, Barack Obama yönetimi Filistin ile İsrail'in "barış görüşmeleri"ne yeniden başlamalarını sağlamak için ısrarcı olduğunu ilan ediyor. Gerici çıkar hesaplarının yanısıra ABD'nin Ortadoğu halkları nezdinde yerlerde sürünen imajını kısmen de olsa düzeltmek için Filistin sorunda iğreti de olsa bir çözüme varmak istiyorlar; oysa son gelişmeler, Barack Obama yönetiminin böyle bir çözüm üretme kudretinden bile yoksun olduğunu ortaya koydu.

"Barış süreci"nin yeniden canlandırılması için Ortadoğu turuna çıkan Obama yönetimin dışişleri bakanı Clinton, önce Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas, ardından siyonist şef Benyamin Netanyahu ve İsraili bakanlarla görüştü. İddialı bir şekilde yaptığı görüşmelerin ardından İsrail başbakanı ile ortak basın toplantısı düzenleyen Clinton, tam bir siyonist şef gibi konuştu.

"İsrail'le Filistin yönetiminin en kısa zamanda barış görüşmelerine başladıklarını görmek istediklerini" söyleyen Clinton, Filistin tarafının görüşmelerin yeniden başlatılması için ısrarla dile getirdiği Yahudi yerleşimlerinin dondurulması talebine karşı çıktı. "İsrail'in, Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimleri için görülmemiş ölçüde ödünler verdiğini" öne süren Clinton, Filistin halkıyla küstahça alay etti.

ABD'li bakanın siyonist şeflerle aynı telden çalması, Barack Obama'nın daha önce sık sık gündeme getirdiği, "İsrail Yahudi yerleşimleri kurmayı durdurmalıdır" yönündeki talebinin geri çekilmesi anlamına geliyor. Bu yaklaşım, Filistin yönetimine onursuz bir teslimiyet dayatmaktan başka bir anlam taşıyor.

Nitekim tüm umutlarını Amerikancı iğreti çözüme bağlayan Mahmud Abbas liderliğindeki Filistin yönetimi, Clinton'ın dayatmalarını reddettiğini ilan etti.

Açıklamayı yapan Filistinli başmüzakereci Saib Erakat, *"Sayın Clinton, yerleşim birimlerinin tamamen durdurulmasını öngörmeyen anlaşma temelinde müzakerelerin başlatılmasını istedi. Öneriyi reddettik"* dedi.

Barack Obama yönetiminin alçaltıcı dayatmasına karşı çıkan Mahmud Abbas da, Yahudi yerleşimleri durdurulmadan İsrail'le yenide görüşmelere başlamanın mümkün olmadığını belirtti.

İrkçı-siyonist tezlerle Filistin yönetiminin karşısına çıkan Clinton'ın girişimi, "barış görüşmeleri"nin başlatılması konusunda çok iddialı bir görüntü çizmeye çalışsa da, tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Bu sonuç, Amerikancı çözüme bel bağlayanları bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.

Pentagon'un savaş baronlarının yıllık bütçesi 680 milyar dolar!

Konuyla ilgili uluslararası kuruluşların hesaplamalarına göre yerküremizdeki beslenme, barınma, sağlık, eğitim gibi temel insani ihtiyaçların karşılanmasında yaşanan sorunların çözümü için yaklaşık 500 milyar dolar gerekmektedir. Buna karşın kapitalist devletlerin “savunma” adı altında yaptıkları yıllık harcamalar 1.3 trilyon doları aşmış bulunuyor. Yani yıkım ve kıyımlar için dünyada bir yılda harcanan paranın yarısından daha az bir miktar, insan türünü aşağılayan yoksulluk, sefillik belalarının yanısıra eğitim, sağlık, barınma sorunlarının çözümüne de yetiyor.

Milyarlarca insanın acı çekmesine yolaçan bu sorunlar durmaksızın artarken, kapitalizmin egemen olduğu dünyamızda temel insani ihtiyaçların karşılanması için yapılan harcamalar sistemli bir şekilde azaltılmaktadır. Öte yandan “savunma” adı altında savaş aygıtlarının donanımı için yapılan harcamalar her yıl on milyarlarca dolar artarak devasa boyutlara ulaşmıştır. Üstelik açıklanan rakamlar sadece resmi olan bütçeleri kapsıyor. Oysa ülkemizden de bildiğimiz gibi savaş aygıtlarına “örtülü ödenek”, “fon” gibi adlar altında resmi kayıtlara geçmeyen büyük kaynaklar da akıtılmaktadır.

Kapitalist/emperyalist düzenin en büyük gücü olan ABD, 680 milyar dolar ile dünyada savaş aygıtlarına yapılan toplam harcamaların yarısına tekabül eden bir bütçe ayırıyor.

Geçen yıla göre yüzde 3.4 oranında arttırılarak 680 milyar doları bulan ABD savaş bütçesini, tıpkı önceki başkanlar gibi Barack Obama da tereddütsüz imzaladı. Aksinin olması zaten düşünülmezdi. Zira her ABD başkanı gibi Barack Obama da büyük tekellerin çıkarlarını gözeten emperyalist, yayılmacı politikaları hayata geçirmekle yükümlüdür.

Hal böyleyken, Barack Obama savaş bütçesini onaylarken demagoji yapmaktan geri durmadı. Beyaz Saray'da düzenlenen törende yaptığı açıklamada, “ülkemizin güvenliğini sağlamak için vergi yükümlülerinin milyarlarca dolarını saçıp savurmamız gerektiği düşüncesini her zaman reddettim” şeklinde konuşan Obama'ya göre, 680 milyar doların abartılacak bir tarafı bulunmuyor. Ne de olsa dünya jandarmalığını sürdürmek için her yola başvuran ABD emperyalizminin Irak, Afganistan başta olmak üzere birçok ülkede bulunan işgalci güçlerini beslemek, lojistik ihtiyaçlarını karşılamak, dahası yeni silahlar geliştirip bunları halklar üzerinde denemek gibi “masraflı” işleri vardır.

Verili koşullarda ABD, halen dünyanın en büyük ekonomisi, en büyük emperyalist gücüdür; yine de bu ülkede yaşayan halklar kapitalizmin her gün yeniden ürettiği işsizlik, yoksulluk sefillik vb. sorunlardan muaf değiller. Kapitalizmin küresel krizinin patlak vermesinden sonra ise, pek çok ülkede olduğu gibi ABD'de de sömürü ve kölelik düzenin kurbanlarının sayısında büyük bir artış oldu.

680 milyarlık savaş bütçesinin açıklanmasından birkaç gün önce ABD Ulusal Bilimler Akademisi'nin (NAS) yaptığı hesaplamaların sonuçlarına göre, ülkede yoksulluk oranı yüzde 15.8 düzeyine ulaşmış. Yani artık her 6 Amerikalı'dan biri yoksul. Başka bir ifadeyle ABD'de 47.4 milyon yoksul bulunuyor.

Yoksulluk oranı 65 yaş ve üzerindeki Amerikalılar'da yüzde 18.7'ye ulaşırken, 18-64 yaş

arasındakilerin yüzde 14.3'ü, çocukların ise yüzde 17.9'u yoksulluk içinde yaşıyor.

Kapitalist emperyalizmin “rüyalar ülkesi” ABD'den yansıyan bu kara tablo, sömürü ve kölelik düzeninin akıl dışılığını çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermektedir. Sefilliği bir yanda serveti diğer yanda biriktiren kapitalizm, azınlığın çoğunluk üzerinde, emperyalist güçlerin ezilen halklar

üzerinde egemenliğini şart koştuğu için, savaş aygıtlarını da kesintisiz bir şekilde tahkim etmeye devam ediyor. Kapitalizmin egemenliği devam ettiği sürece bu gidişatın değişmesi sözkonusu bile olamaz. İnsanlığı barbarlık içinde çöküşe sürükleyen bu gidişi durdurmanın tek yolu var; o da insan türünün, tüm kurumlarıyla birlikte kapitalist sistemi yıkıp sosyalizmi inşa etmesidir.

Honduras halkının kararlı direnişi sayesinde Manuel Zelaya, yeniden devlet başkanı...

Honduras Devlet Başkanı Manuel Zelaya, 28 Haziran'da gerçekleştirilen ABD destekli askeri bir darbeyle görevden uzaklaştırılıp zorla sürgüne gönderilmişti. Sicili kanlı Honduras ordusunun darbenin ardından kurduğu cunta, Barack Obama yönetiminin desteğine rağmen, ancak dört ay ayakta kalabildi. Zira son ana kadar askeri cuntaya destek veren Washington'daki savaş baronları, gelinen yerde Zelaya'nın yeniden devlet başkanlığı görevine dönmelerini kabul etmek zorunda kaldılar.

Honduras halkının kararlı direnişinden güç alan Zelaya, cunta şeflerinin tehditlerine rağmen gizli yollarla ülkeye dönerek fiili bir durum yaratınca, darbeciler devrik devlet başkanıyla masaya oturmak zorunda kaldılar. Yaklaşık iki hafta süren görüşmeler, cunta şeflerinin Zelaya'nın yeniden göreve dönmelerini kabul etmemelerinden dolayı tıkanıp. Bunun üzerine cunta yönetimine meydan okuyan Zelaya, zafer kazanana kadar mücadele edeceklerini, bu amaca ulaşmalarının ise yakın olduğunu ilan etti.

Bu gelişmelerin hemen ardından Honduras'a heyet gönderen cuntanın Washington'daki hamileri, Zelaya'nın devlet başkanlığı görevine dönmelerinin yolunu açacak bir anlaşmanın yapılmasını sağladılar.

Anlaşmaya varıldığını açıklayan Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) Siyasi İlişkiler Sekreteri Victor Rico, söz konusu anlaşmanın, Honduras halkı ve Honduras demokrasisi için yararlı bir gelişme olduğunu söyledi. Anlaşma metnini basına açıklamayan Rico, Zelaya'nın görevine iadesinin yolunun açıldığını belirtti.

Kısa süre öncesine kadar tehditler savuran cunta şefi Roberto Micheletti, Washington'daki efendilerinden gelen emre uyararak, Zelaya'nın görevine dönüşünü sağlayacak anlaşmayı imzalamaya hazır olduğunu açıkladı.

Anlaşmayı değerlendiren Manuel Zelaya ise, bu gelişmeyi “Honduras demokrasisi için bir zafer” diye niteledi.

Manuel Zelaya'nın ülkesine dönüşünden duyduğu rahatsızlığı saklamayan Barack Obama yönetimi de, anlaşmadan memnun izlenimi yaratmaya çalışıyor. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Pakistan ziyareti sırasında gazetecilere yaptığı açıklamada, “Honduras halkını, Başkan Zelaya ve Başkan Micheletti'yi vardıkları tarihi anlaşmadan dolayı tebrik ederim” dedi. Bu sözleri sarf eden Clinton'ın, ülkesine dönmekte kararlı davranan Zelaya'yı bizzat tehdit eden kişi olduğunu belirtelim.

Hem darbeyi tezgâhlayan hem ardından kurulan cunta hükümetini destekleyen Obama yönetimi, Honduras halkının kararlı direnişi sonucu, Zelaya'nın göreve dönmelerinin yolunu açmak zorunda kaldı. Elbette Zelaya'yı belli konularda tavizler vermeye zorlayarak yaptı bunu. Ancak anlaşmanın içeriğinden bağımsız olarak ABD, tezgahladığı bir darbenin başarısızlığa uğradığını fiilen kabul etmiş oldu.

Honduraslı emekçilerle ilerici-devrimci güçlerin kararlı direnişiyle sağlanan bu başarı, askeri cuntaları da püskürtmenin mümkün olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Hatırlanacağı üzere Nisan 2003'te Hugo Chavez'e karşı girişilen CIA patentli darbe, Venezüellalı emekçilerin kararlı direnişiyle üç günde püskürtülmüştü.

Ulaşılan başarının elbette sınırları var. Zira cunta şeflerinin hiçbirinden henüz hesap sorulmuş değil. Oysa darbeciler, -diğer suçlarının yanısıra- cuntaya karşı mücadele eden 30'a yakın emekçiyi katlettiler. Fakat kazanımlar sınırlı olsa da, zorbaları püskürtmenin direnişten başka yolunun olmadığı, bu örnek üzerinden de kanıtlanmıştır.

Washington'daki savaş baronlarının geri adım atmalarını zorunlu kılan nedenlerin başında, Honduras halkının cunta karşıtı mücadelesinin daha militan daha kitlesel bir noktaya sıçramasından duyulan endişe yer almaktadır. Manuel Zelaya'nın göreve dönmesi Honduraslı emekçilerin mücadelesinin kısmen durulmasını sağlayabilir. Ancak kararlı direnişiyle askeri cunta püskürtmüş bir halkın kazandığı özgüvenin, devam eden sınıf çatışmalarında yankısını bulmasını hiçbir güç engelleyemez.

Dünyanın dört bir yanında grevler...

Arjantin’de grev...

Arjantin’in başkenti Buenos Aires’te öğretmenler, doktorlar ve metro çalışanları greve gitti. Grev başkenti felce uğrattı. Doktorlar son 6 ay içinde 4. kez greve gittiler.

Kamusal sağlık sisteminde düzenlemelere gidilmesini talep eden doktorlar planlanan kısıtlamaları protesto ediyorlar.

Sili’de maden işçileri grevde

Bakır üretimi yapan Spence Maden Ocağı’nda çalışan işçiler 13 Ekim günü başlattıkları grevi sürdürüyor.

Dünyanın en büyük maden şirketi olan BHP Billiton’a bakır üretimi yapan Spence Maden Ocağı’nda gerçekleştirilen grev üretimi tamamen durdurarak şirkete ağır bir darbe indirmiş oldu.

BHP yetkilileri maden çıkarma, kırma ve istifleme işlerinin tamamının grev dolayısıyla ertelendiğini söyledi.

Sendika başkanı Andres Ramirez ise BHP’nin teklif ettiği zammın yeterli olmadığını söyledi.

Şirket, Spence Maden Ocağı’nda yılda 172,685 ton bakır ürettiğini ve önümüzdeki yıl 200 bin ton üretim yapma hedefinde olduklarını söylemişti.

Şirket, talepleri dikkate almazsa işçilerin yolu keserek bakır nakliyatını engelleyebilecekleri söylendi.

Royal Mail’de grev zamanı

İngiltere’de Birleşik Krallık Posta Servisi “Royal Mail”de posta servisi çalışanları geçen hafta ülke genelinde çıktıkları iki günlük grevden sonra Perşembe günü de üç günlüğüne yeniden greve gittiler.

Greve, Royal Mail yetkilileri ile posta servisi çalışanları arasında hafta içinde süren görüşmelerde anlaşmaya varılmaması üzerine çıkıldı.

Posta servisi çalışanları çalışma koşullarının iyileştirilmesini, işten atılmaların durdurulmasını, ücret zammı ve kurumda yapısal yenilenmelere gidilmesini talep ediyorlar.

Geçen hafta gidilen iki günlük grevin ilk gününde posta ayıklama merkezlerinden 40 bin işçi, ikinci gün ise dağıtım ve diğer alanlardan toplam 80 bin Royal Mail işçisi katılmıştı. Grev nedeniyle 30 milyondan fazla mektup ve kargo dağıtılmadı.

Kamuya ait posta ve paket kurumu Royal Mail’in 2007 yılında özelleştirme kapsamına alınmasından bu yana 63 bin işçi işini kaybetti, çalışma saatleri uzatıldı, ücret artışları sınırlandı. İşten atılmalara ve hak gasplarına karşı direnen işçiler Londra’da kısa süreliğine greve gitmişlerdi ama ülke genelinde grev yaşanmamıştı.

Hindistan’da çelik işçileri grevde

Hindistan’da 150 bin çelik ve maden işçisi 48 saatliğine greve gitti. İşçiler ücret artışı ve sosyal hak taleplerinin karşılanmaması nedeniyle greve gittiler.

Greve giden işçilerin çalıştığı işyerleri Hindistan’ın en büyük çelik tekeli olan Steel Authority of India Limited’e (SAIL) ait.

Fujitsu’da işçiler grev kararı aldı!

İngiltere’de Tokyo merkezli dev teknoloji şirketi Fujitsu’da çalışan sendikalı işçiler ücret kesintisine ve işten atmalara karşı grev kararı aldı.

Sendika temsilcileri 2 Kasım günü yaptıkları görüşmede bir sonraki adımın ne olacağını tartıştılar. İşçilerin %74’ünün oylamaya katıldığı ve bunlardan

%92’sinin grev kararı aldığı açıklandı.

İşçilerin yapacağı kitlesel bir eylemin bazı önemli kamu hizmetlerini önemli ölçüde etkileyeceği düşünülüyor.

Shougang’de grev sona erdi...

Peru’da bulunan Çin şirketi Shougang Çelik Tesisi’nde çalışan maden işçileri geçtiğimiz ay zam talebiyle greve çıkmıştı. 15 günlük grevin ardından işçilerle şirket arasında anlaşma sağlandı ve grev sona erdi.

İşçilerin grevi şirketin 2008 Temmuz ayında aldığı günlük %1.91 dolarlık zam kararını uygulamamasının ardından başlamıştı. Marcona Maden Ocağı’nda çalışan 1,200 işçinin tamamı greve katılmış, şirket 15 günlük grev süresince 500 bin ton demir üretimi kadar zarar etmişti.

Grevin ardından işçilerle şirket arasında yapılan anlaşmaya göre işçilere söz verilen zamlarla beraber 35 dolar ikramiye ödenecek. Ayrıca greve katılan işçilere şirket tarafından herhangi bir baskı uygulanmayacak.

British Airways yılbaşını grevle karşılayabilir!

British Airways’te (BA) çalışan kabin görevlileri grev uyarısında bulundu.

İşçilerin şirketin uygulamalarına karşı duydukları öfkeyi dile getirdikleri sendika toplantısında 3 bin işçinin yılbaşı tatilinin başlayacağı 21 Aralık’ta greve çıkabileceği açıklandı.

BA kabin görevlilerinin grev tehdidi çalışma

koşullarının düzeltilmesi, işten atılmaların durdurulması ve 2 yıllık maaş dondurma kararının iptali için yapıldı.

Henüz kesin olarak grev kararı alınmasa da işçilerin bu uyarısı ülkede şimdiden etkisini gösteriyor. Yılbaşı tatili için havayollarında yer ayırtan yolcular seyahat edip edemeyecekleri konusunda endişeye kapılıyor.

Güney Kore’de genel greve doğru...

KCTU (Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı Lim Sung-kyu, ülkenin en büyük sendikası olan Hyundai Motor İşçileri Sendikası’nın diğer KCTU sendikalarıyla birlikte genel greve katılacağını açıkladı.

Lim, birkaç gün önce Hyundai Motor’da örgütlü sendikanın başkanıyla genel grevi konuşmak için bir görüşme yaptığını söyledi.

45 bin üyesiyle KCTU’ya bağlı en büyük sendika olan Hyundai Motor İşçileri Sendikası’yla yapılacak olan anlaşmanın oldukça önemli olduğu söylendi. Bu yüzden konfederasyonla sendika arasında yapılan görüşmelerin hükümet ve şirket yetkilileri tarafından da yakından takip edildiği belirtiliyor.

Genel grev görüşmeleri, Çalışma Bakanlığı’nın birden fazla sendikanın tek bir şirkette örgütlenebilmesi ve şirketlerin sendikalarda tam zamanlı çalışan üyelerin maaşlarını ödememesine ilişkin planlarını protesto etmek için FKU sendikasının grev çağrısı yapmasının ardından başlamıştı.

“Kapitalizm krizde, çözüm sosyalizmde!”

Yurtdışında her yıl gerçekleştirdiğimiz merkezi gece etkinliğine hazırlanıyoruz. Bu yılki etkinliğimizi kapitalizmin kriz içinde debelendiği bir süreçte gerçekleştireceğiz. Kriz her geçen gün derinleşiyor ve sadece yoksul ülkelerde değil, dünyanın gelişmiş ülkelerinde de giderek ağırlaşan ve hissedilen iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlara ve yıkımlara yol açıyor.

İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşama koşulları giderek kötüleşiyor. Siyasal gericilik topluma nüfuz ediyor, Avrupa’nın, “demokrasisi” ile övünen tüm devletleri gitgide özüne yani polis rejimine dönüşüyor. Kapitalizm çöküşünü hazırlarken sosyalizme karşı da düşmanlık yaratmaya çalışıyor. Devrimci sembollere ve değerlere yönelik anti-komünist kampanyalar yürütülüyor, yasaklar getiriliyor.

Tam da bu gelişmelerden hareketle etkinliği “Kapitalizm krizde, çözüm sosyalizmde!” şiarıyla düzenleyecek, politik ve pratik çalışmalar yürüteceğiz. Şanlı Ekim Devrimi’nin 92. yıldönümü vesilesiyle kapitalizmi suçlayan, krize karşı devrim ve sosyalizm seçeneğini gösteren, devrimci ve komünist değerlere ve sembollere sahip çıkan bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti gerçekleştireceğiz. Yeni Ekimler’e vurgu yaparak bir kez daha devrim ve sosyalizmin zaferi için, devrimci bir sınıf partisinin yaşamsallığına dikkat çekeceğiz. Başta emekçiler olmak üzere tüm samimi devrimcileri bu çabayı ve etkinliği desteklemeye çağıracağız.

Etkinliğe çağrı materyalleri ve program gecenin politik içeriğine uygun hazırlandı. Gecenin temel vurguları parti, devrim, sınıf ve sosyalizmdir.

Her yıl yaptığımız gibi tok bir faaliyet yürüterek emekçileri etkinliğimize çağıracağız. Bir kez daha iddialıyız ve yine başaracağız!

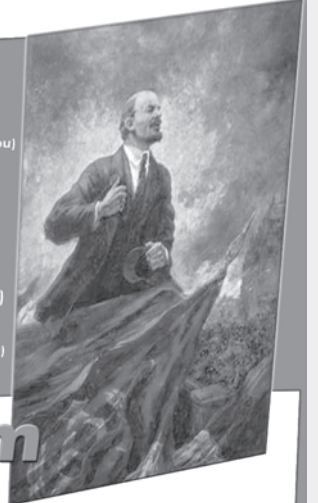
Yurtdışından komünistler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapitalizm Krizde!

Program:

- ✓Konuşma
- ✓Zündstoff (Müzik Grubu)
- ✓Grup Su
- ✓Folklor
- ✓Gençlik programı
- ✓Sinevizyon
- ✓Ateş Hırsızları (Şiir)
- ✓Volkan Yaraşır
(Tez-Kop İş Eğitim Danışmanı)

Çözüm Sosyalizmde!

21 Kasım 2009 Saat: 17:00

Stadthalle Köln-Mülheim
Jan-Wellem-str.2 51065 Köln (Wiener Platz)
Gece Tertip Komitesi

Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı

Ücretli çalışan mühendis, mimar ve şehir plancıları açısından son yıllar mesleki alanda köklü değişimlerin yaşandığı bir dönem oldu. Ağırlıklı olarak mavi yakalı işçilerin sorunları gibi görünen işsizlik, düşük ücret, uzun çalışma saatleri, ücret gaspları vb. sorunlarla yüzleşmek durumunda kalan ücretli teknik elemanlar, konumlarını daha sık tartışmaya başladılar.

Bu kapsamda 2007 yılında TMMOB ve bağlı odalar bünyesinde “*TMMOB Mühendislik, Ücretlendirme ve İstihdam Sempozyumu*” düzenlendi. Mühendis, mimar ve plancıların meslek yaşamında karşılaştığı sorunlar ve örgütlenme biçimleri tartışmaya açılmış oldu. TMMOB’nin 2008 yılında gerçekleşen 40. Dönem Genel Kurulu’nda da ücretli ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancılarının sorunları ile ilgili kararların alınacağı bir kurultay yapılması kararı alındı. Bu karara uygun olarak 14-15 Kasım ‘09 tarihinde “Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı” yapılması karara bağlandı.

Kurultayın yerel toplantılarla ve kurultaylarla örgütlenmeye çalışılması, böylece geniş bir kesimi kapsaması amaçlanmıştır. Ancak bu açıdan çok da istenen bir tablonun oluştuğunu söylemek zordur. Gerek kurultayların, gerekse de toplantıların ön çalışmasında ortaya çıkan eksiklikler, kurultayın yeterince duyurulamaması, mühendis, mimar ve şehir plancılarının yoğun olarak çalıştığı yerlerde yapılması planlanan tartışma toplantılarının yeterince etkin yapılamaması kurultay sürecinin en belirgin zayıflıkları olarak sıralanabilir.

Bu zayıflıklara rağmen kurultay birçok çevrede heyecan yarattı. Teknik elemanların sınıfsal yapısı, çalışma yaşamındaki sorunları ve örgütlenmesi üzerine ciddi bir tartışma ortamı yaratılmış oldu. Öncesinde yapılan yerel kurultayların forum şeklinde örgütlenmesi, Kurultayı, sırf yapılmış olması için yapılan başka bir dizi etkinlikten ayıran yönü oldu. Ayrıca kurultaya sadece ücretli çalışanların katılacağına açıklanması, sembolik olarak da olsa, görmeye çok da alışık olmadığımız bir tutumun ifadesi sayılabilir.

Kurultayın tartışma başlıkları ise şöyle:

* *Ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarının çalışma yaşamını belirleyen yasalar.*

* *Ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarının çalışma koşulları.*

* *Ücretli mühendis, mimar ve şehir plancıları için asgari ücret ve ücret.*

* *Kamu ve özel sektörde çalışan ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarının özlük hakları ve iş güvencesi.*

* *Kapitalizmin dünyadaki ekonomik krizi ve özlük haklarına etkileri.*

* *İşsizliğin ve güvencesizliğin mühendis, mimar ve şehir plancıları üzerinde etkileri.*

* *Ücretli ve işsiz kadın mühendis, mimar ve şehir plancılarının çalışma yaşamında karşılaştıkları sorunlar ve çözümleri.*

* *Özelleştirmenin mühendis, mimar ve şehir plancıları üzerindeki etkileri.*

* *Çalışma yaşamında karşılaşılan diğer sorunlar ve çözüm önerileri.*

* *Örgütlenme; TMMOB, sendikalaşma ve diğerleri.*

Teknik elemanların örgütlenmesi tartışması çok

eskiye dayansa da bu tartışmanın teknik elemanların sınıfsal konumları ile birlikte ele alınarak yapılması yeni bir olgu olarak tanımlanabilir. Kapitalizmin değişen dengeleri içinde geçmişin ayrıcalıklı işçileri konumundaki teknik elemanlar büyük bir yıkım ve konum kaybı yaşadılar. Krizle birlikte teknik elemanların kapitalizmin yıkımından muaf olmadığı ortaya çıkarken teknik elemanların sınıfsal zeminde bir örgütlenmeden yoksun oldukları için burjuvazinin saldırıları karşısında savunmasız durumda oldukları anlaşılmış oldu. Bu noktada mühendis, mimar ve şehir plancılarının mesleki örgütü konumundaki TMMOB, bu tartışmaların muhatabı konumuna geldi.

Her ne kadar toplumsal muhalefetin içinde önemli ve köklü bir yere sahip olsa da TMMOB, ne bugünkü gibi ağırlıklı olarak patronlardan oluşan yönetimleriyle ne de bir meslek örgütü kimliğiyle bu yükü kaldırabilecek bir noktada değildir. TMMOB bugün durduğu noktaya hiç de bir sınıf örgütü kimliğiyle değil ancak aydın kimliğiyle gelmiş, sınıfsal açıdan heterojen bir meslek örgütüdür. Tüm bunlara karşın TMMOB, gerek toplumsal muhalefet içindeki yeri, gerekse de yarattığı güçlü muhalefet geleneğiyle halihazırda bu alandaki tek mücadele örgütü konumunu korumaya devam etmektedir.

Örgütün yapısına da bakıldığında yaklaşık 350 bin üyesinin 280 bininin ücretli çalışan olduğu ortaya çıkmaktadır. Bunun büyük bir kısmının da ağır çalışma koşulları altında çalıştığı bilinen bir gerçektir. Ancak örgüt hem kendi bürokratik yapısıyla, hem de mühendis, mimar ve şehir plancılarının ön yargıları nedeniyle kendi tabanıyla buluşmayı başaramamaktadır. Ayrıca sınıf hareketinin gerilemesinden beslenen bu kopukluk çelişik bir tablo ortaya çıkarmıştır.

Tablo özetle şöyledir; siyasal yelpazenin solunda mesleki bir örgüt, bu örgütün patron yöneticileri, ücretli çalışan ama ne siyasal ne de örgütsel olarak emek cephesinde yer alan üye ağırlığı...

Böylesi karmaşık bir denklemin içinde debelenmenin doğal sonucu ise bir dizi ileri unsur için net politik bir çerçeve oluşturamamak olmaktadır. Ancak devrimci politika açısından mesele bu karışık denkleme bir çözüm oluşturmak değil nesnel gerçekler

üzerinden politika üretmek olmalıdır. Yani her ne kadar TMMOB, mühendis, mimar ve plancıları açısından tek örgüt konumunda olsa da, teknik emekgücünün örgütlenmesi sınıfsal bir sorundur ve bu savunulmak zorundadır. Bu bir iyi niyet söylemi olarak veya işçilerle dayanışma anlamında değil işin sınıfsal tahlilinin bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Bu noktada birleşik bir tarzda emekten yana unsurlar ile güçlü bir muhalefet cephesi örmek TMMOB gibi önemli bir mevzi açısından ama asıl olarak sınıf hareketi açısından izlenmesi gereken hatırdır.

“*Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı*” bu noktada ön açıcı bir rol oynamalıdır. Kurultayın en geniş katılımı yapılması ve bu noktada tüm sorumluluk kurultay organizasyonuna atılmadan güçlü bir çağrının örgütlenmesi gerekmektedir. Elbette katılım ilk elden duyarlı çevreler üzerinden gelişecektir ancak bu nesnellığe teslim olunmadan çağrı ücretli çalışan tüm mühendis, mimar ve şehir plancılarına ulaşmalıdır.

Kurultayın bir dizi dar grupçu anlayışın çektiği bir alan olmaması, hele de seçimlerin yaklaştığı bir dönemde dikkat edilmesi gereken bir noktadır. Böylesi bir durum önemli bir imkanın heba edilmesi anlamına gelecektir.

Kurultaya az bir zaman kala bazı eksiklikler yaşansa da ardından gelen ve 21-22 Kasım tarihlerinde yapılacak olan “*TMMOB Kadın Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı*” ve seçim süreci halen büyük olanaklar taşımaktadır. Ancak bu olanağı sonuç üreten bir biçimde kullanmak için sürecin öncesinde ve sonrasında herkes üzerine düşeni yapmalıdır. Kurultay seçim hesaplarının bir sonucu olarak koltuk kapmak isteyen anlayışların heba ettiği bir imkan değildir. Kurultay, ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarını sınıf mücadelesinin bir parçası haline getirmeye çalışmanın bir imkanı olarak görülmelidir. Tersini savunan tüm liberal ve bürokratik anlayışlarla bu çerçevede hesaplaşmak gerekmektedir. Ayrışma çıkar kavgaları üzerinden değil sınıfsal bir eksende yaratılmalıdır. Bu anlamda kurultay önemli bir başlangıç noktası olabilir.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları olarak bizler işçi sınıfının bir parçası olarak teknik elemanların sorunlarının kaynağının kapitalist sistem olduğunu biliyoruz. Gerek düşük ücretler, hak gaspları, ücretsiz mesailer, işsizlik gibi çalışma yaşamındaki sorunların, gerekse de iş güvenliği, mesleğin onuruna uygun olmayan işlerde çalışmak, insanlığa değil sermayeye göre üretim yapmak gibi mesleki sorunların kaynağı sermaye düzenidir. Bu kapsamda bir meslek örgütü olan TMMOB bu gerçeğe uygun politikaların yapılabileceği bir alan olarak görülmeli, ancak örgütlenmenin asıl adresi sınıf örgütleri olmalıdır. Bunu başarmak hem TMMOB’yi, hem de teknik emekgücü hareketini ileriye taşıyacak tek yoldur. “*Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı*”na da bu kapsamda bakılmalı alınacak kararlar bu mücadeleye bir kılavuz olmalıdır.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları

TMMOB Ücretli-İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı

Tarih: 14-15 Kasım 2009

Yer: İTÜ Maçka Kampüsü Mustafa Kemal Anfisi

“Demokratik Türkiye ulusu” hakkında birkaç söz -II-

M. Can Yüce

Hemen görüş ve yargımızı çok net bir biçimde ortaya koyalım: **“Demokratik Türkiye ulusu” “Teorisi”, Kürtler’i inkâr ve imha çizgisi olan resmi çizgiyi, Kürtler’e kabul ettirme ve özümsetme, resmi Türk ulus teorisini bir kalem darbesiyle restore etme ve “Kürtler” eliyle meşrulaştırma ve “sonsuzlaştırma” girişimidir!**

Bu girişimin hiçbir tarihsel, toplumsal ve kültürel temeli, dayanağı yoktur. Ancak Kürtler’in bilincini bulandırma, onları bu düzene bağlama ve özgürlük istemlerini geriletme işlevi vardır.

Resmi Türk ulus tanımını restore etme, restore ederek yeniden üretme girişimi, TC’nin de en son esneme marjını ortaya koymaktadır. Gündemdeki “açılım sürecinin” de dayandığı “temel” bu olmaktadır. Bu, aslında “Tek vatan, tek ulus ve tek devlet” “amentüsünün” başka bir ifadesidir.

Bol “tırnak”lı bir yazı yazdığımızın farkındayız. Çünkü tartıştığımız konu, gerçekten bilimsellikten, tarihsel ve toplumsal gerçeklikten yoksun bir girişimdir. Kısaca açmakta yarar var:

Bir ulus yaratma ihtiyacı, Osmanlı aydınlarının ve Osmanlı yönetici sınıflarının 19. ve 20. yüzyıllardaki en temel ihtiyaçlarından biri olmuştur. Yaratılan ve geliştirilen milliyetçi ideolojilerin merkezinde bu ihtiyaç vardır. Osmanlılık, Pan-Türkizm, Pan-İslamizm ve Kemalizm gibi milliyetçiliklerin odağında bir ulus yaratma hedefi var. Ayrıntıya girmiyoruz.

TC’nin kuruluş felsefesi ve TC’yi var eden temel çizgi, Misak-î Milli sınırları içinde devlet eliyle ve zoruyla Türk ulusunu yaratma, bu hedefle çelişen bütün unsurları inkâr etme, yok etme, eritme ve asimile etme hedeflerini içermektedir. Bu çizgi, aslında İttihat Terakki Fırkası’nın köklerine uzanmaktadır. Ermeni soykırımını, bu çizginin ilk ve en dehşet uygulamasıdır.

Başka halkların ve ulusların inkârı ve imhası üzerine kurulu bulunan bir ulus tanımı, onu var eden devlet ve çizgi için herhangi bir amaç değil, bir var oluş ve sürdürüş gerekçesi olmaktadır. Kürt halkını ve diğer halkları inkâr ve imha etmeyi kendi varoluş koşulu sayan bir devlet ve çizginin, aslında kendini yenileme, bu anlamda aşma şansı, olanağı yoktur. İnkâr, imha, eritme ve asimilasyon, onun özüdür; bunların dışında bir eğilime açık olması mümkün değildir.

Esneme, kendini yenileme ve aşma şansı olmayan resmi çizgi ve devletin, en fazla yapacağı ve bugüne kadar yapmaya çalıştığı, kavramlarla oynama, böylece resmi Türk ulus tanımını kabul ettirme ve çözümünü burada arama girişimi dışında başka bir şey olmamıştır. Bugüne dek egemenler cephesinde en “ileri” düzeyde ortaya konulan rapor özelliğini taşıyan SHP’nin “Güneydoğu Raporu” da buna en iyi ve somut örnektir. Resmi çizgiyi ve o bağlamda gündeme getirilen “Açılımları” deşifre etmenin en temel ölçütü ulus tanımı ve bu bağlamda uluslar gerçeği karşısındaki duruştur.

Şunu çok net biliyorlar: 86 yıllık resmi Türk ulus teorisi, resmi çizgi iflas etmiştir. Son çeyrek asrın gelişmeleri ve olayları göstermiş ve kanıtlamıştır ki, Kürtleri resmi Türk ulus tanımı içinde tutmak, Kürtleri buna sığdırmak olanaklı değildir. Bu apaçık gerçeklik karşısında çözüm olarak üretilen, resmi Türk ulus

teorisinin özüne ve temellerine dokunmadan yeni kavramlar geliştirmek ve Kürtleri bu “yeni” kavramların içine sıkıştırmak olmuştur. “Üst-kimlik”, “Alt-kimlik”, “Türkiyelilik”, “Anayasal vatandaşlık” ve en son Öcalan tarafından ortaya konulan “Demokratik Türkiye ulusu” bu girişimlerin somut adlarıdır. 86 yıldır TC’nin başaramadığını Öcalan eliyle başarmak istiyorlar. “Üst-kimlik”, “Türkiyelilik” gibi tanımlar, giderek geniş bir “tarafara” dayanmakla birlikte henüz resmi düzeyde kabul görmemektedir. Son açılım süreci bu doğrultuda bir eğilimi ifade etse de ne kadar işe yarayacağı konusunda emin değildirlir. Öcalan tarafından dillendirilse de Kürtler tarafından kabul görme olasılığının zayıf olduğunu da biliyorlar.

“Türkiye ulusu” tanımında Kürtler, sözcük düzeyinde var. Ama ulus gerçeği, inkâr ediliyor; inkâr, gerçekliğinin çarpıtılması, “etnik unsur” derekesine indirgenmesi biçiminde olmaktadır. Bu tanımda, bütün “unsurlar” alt-kimlik olarak tanımlanıyor gibi yansıtılıyor. Ama bu çok büyük bir yanılsamadır. Adına ne denirse denilsin, “kucaklayıcı”, kapsayıcı olarak gösterilen teori, resmi Türk ulus teorisinin, cila tutmayan biçiminden başka bir şey değildir.

Diğer halklar ve gruplar bir yana iki farklı ulus olan Türkleri ve Kürtleri, ortak bir üst-ulus kimliğinde bütünleştirmek, bunu birkaç kalem darbesi ve kelime oyunu ile başarmayı sanmak, sadece somut güncel ve tarihsel gerçekliklerle oynamak değil, aynı zamanda kendi kendini de kandırmaktır. Bugün yapılan bu...

Kürtler açısından en sıradan demokratik çözümün anahtar kavramı, mihenk taşı şudur: Kendilerini nasıl görüyor ve tanımlıyorlar? Yani bir ulus mu, yoksa “Türkiye ulusunun”, böyle bir üst-kimliğin parçası, unsuru bir topluluk mu?

Öncelikle bu soruyu doğru ve ikirciksiz bir biçimde yanıtlamalılardır. Aslında bu sorunun kendisi ve yanıtı ‘70’li yıllarda çözülmüştü. O dönemde “bir

ulus muyuz, ulus değil miyiz” sorusunun tartışılması bile anlamsız ve geri bulunuyordu. Sorun şöyle konuluyordu:

Kürdistan bir ülkedir, bütün hakları ve her şeyi elinden alınan inkâr ve yok edilmek istenen sömürge bir ülke, Kürtler sömürge bir halktır. Onun bağımsızlık ve özgürlüğe ihtiyacı vardır. Bunun için mücadele etmek kaçınılmazdır!

Ancak ne yazık, Kürt ulusunun kaderini ve geleceğini kendisine ve yaşamına bağlamış Öcalan, bu basit gerçekleri ve onların bilincini tersyüz etmek, çarpıtmak ve bunları resmi çizgi bağlamında yeniden üretmek için yoğun bir çaba sergilemektedir. Bunun sonucunda birçok kavram ve değer tersyüz edildiği gibi ulus kavramının da içi boşaltıldı; dahası resmi ulus teorisi bilinçlere ve bilinç altına işlenmeye devam ediliyor. Bundan dolayı ‘70’li yıllarda tamamlanan tartışmaları yeniden yapmak durumunda kalıyoruz.

Kendini ulus olarak tanımlamayan bir tarafın, kendini “barış tarafı” olarak tanımlarken eşit bir konumda görmesi mümkün mü? Kürt tarafı son 10 yıldır neden kendisini eşit bir taraf olarak görmüyor? Rastlantı mı?

Kendi kendini tanımlarken bir “unsur”, bir parça, bir “alt-kimlik” olarak tanımlayanların, kendilerini ruhsal ve düşünsel olarak eşit görmeleri mümkün mü?

Teslimiyet ve tasfiye çizgisi olan İmrâlı, Kürtleri her açıdan ve cephede silahsızlandırmaya çalışmaktadır; en önemlisi de bilinç ve ruh düzeyinde vurduğu darbelerdir... 86 yıldır cumhuriyetin yapamadığını yapmaya çalışmak ve bunu büyük bir pişkinlik ve pervasızlıkla yapmak tarihimizin tanık olduğu en kapsamlı tasfiye hareketi değilse nedir? Peki, bunun vebalı az bir şey mi? Bunda bu sürece onay verenlerin tarih karşısında kendini aklama şansları var mı?

3 Kasım ‘09

Kayıp yakınları eylemde

İstanbul Şubesi ve kayıp yakınlarının, kayıpların bulunması ve sorumluların yargılanması talebiyle Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri buluşmaların 240.’sı 31 Ekim günü Galatasay Lisesi önünde gerçekleştirildi.

Kayıp yakınlarının bu haftaki buluşmasında; 14 yıl önce gözaltına alınarak kaybedilen 3 köylünün dosyası açıldı.

İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına açıklamayı Hasan Ocak’ın ağabeyi **Hüseyin Ocak** gerçekleştirdi. Ocak yaptığı açıklamada, 27 Ekim 1995’te, Binbaşı Mehmet Emin Yurdakul komutasındaki Yüksekova Komando Taburu ile Bolu Komando Tugay Komutanlığı’na bağlı askerlerin, Hakkari’nin Yüksekova ilçesine bağlı Ağaçalı köyüne askeri bir operasyon düzenlediklerini belirtti.

Ocak, bu operasyonda 73 yaşındaki Şemsettin Yurtseven, 18 yaşındaki Mikdat Özekan ve 13 yaşındaki Münür Sarıtaş’ın askerler tarafından gözaltına alınarak askeri bir araçla götürüldüklerini ve bir daha da onlardan haber alınmadığını söyledi. Ailelerin yaptığı tüm başvuruların sonuçsuz kaldığını söyleyen Ocak, yüzlerce köylünün gözleri önünde askeri araçla götürülen 3 köylü için tüm resmi kurumların, “Gözaltına alınmamışlardır” dediklerini belirtti.

Açıklamada, devlet adına çalışan itirafçı Kahraman Bilgiç’in 3 köylünün katledilişini anlattığı ifadeleri de hatırlatıldı.

Ocak, 2003 yılında işbaşında olan AKP hükümetine, dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek’e ve Başbakan Erdoğan’a seslenerek, suçu kabullenmenin yetmeyeceğini söyledi. Suçluların yargılanması, üç köylünün akıbetlerinin açıklanması için ne yaptıklarını ve AİHM kararında adı geçen Binbaşı Mehmet Emin Yurdakul hakkında ne işlem yaptıklarını sordu. AİHM kararında da adları geçen faillerin Ergenekon kapsamında yargılanmalarını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sincan F Fipi Cezaevi'nden mektup...

“Ekim Devrimi’nin 92. yılını tüm coşkumuzla, özgürlüğe olan tutkumuzla selamlıyoruz!”

Merhaba yoldaşlar,

Bir kez daha merhaba! Öncelikle nasılsınız diye soralım? Bizler bildiğiniz gibi gayet iyiyiz. Ekim Devrimi’nin 93. yılına gireceğimiz şu günlerde tatlı bir telaş ve coşku içindeyiz. Bu mektupta coşkumuzu sizlere de iletmek istedik.

Doğa uyanırken hayata, toprak gebeyken yeni doğumlara, mavi sarmış onu sonsuzluğuyla. Mavi gökyüzü olmuş, deniz olmuş. Sevdalanmış, adı özgürlük olmuş.

Düşmanları da olmuş mavinin. Onun özgürlüğe olan sevdasından korkmuşlar. Gökyüzüne, denizlere yıllarca sürecek bir savaş açmışlar. Ve maviyi “tutsak” almış, hapse koymuşlar...

Mavi soğuk duvarlar arasında demir kapı olmuş, camları boyalı pencereleri saran demir parmaklık olmuş. Düşmanları sanmışlar ki; zafer kazandılar, mavinin özgürlüğe olan sevdasını doğanın karnından söküp kopardılar. Sanmışlar, çünkü hayatı hep kendi ördükleri duvarların içinde yaşamışlar ve yalnızca duvarların içinden bakmışlar. Yıllar böyle sürmüş gitmiş. Onlar maviden kurtulduklarını sanmakta, doğa maviyi düşmanlarından sakınmakta...

Maviyi tutsak ettikleri gibi bizi de tutsak ettiler duvarların ardına. Şimdi biz yalnızca 30 adımda sonu gelen, etrafi duvarlarla örülü havalandırmamızdayız. Başımızın üstünde telaşlı kuşlar, yıldızlar, ay... Başımızın üstünde her günbatımında kızılığ koynuna alan özgür bir mavi. Yalnız biz biliyoruz onun tutsak edilemeyeceğini. Ve onun sevdasına tutkun yüreğimizle hapisane duvarlarına inat göğe salıyoruz özgür düşlerimizi, öfkemiz büyüdükçe denizleşiyoruz. Sonsuz bir maviliğe çalıyor benliğimiz...

“Tutsaklığımızda” dışarıyı yaşıyoruz. Yüreğimiz kavganın ortasında atıyor. 1917’de Rusya’da Bolşevik Parti öncülüğünde gerçekleştirilen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin 93. yılına giriyoruz. Bizler, işçi sınıfının Büyük Sosyalist Devrimi’ni tüm coşkumuzla, özgürlüğe olan tutkumuzla selamlıyoruz. 93. yıl vesilesiyle tarihin sayfalarına geri dönüp baktığımızda, Ekim Devrimi’nin gerçekleştiği süreçte dünyada emperyalist paylaşım savaşlarının yaşandığını görüyoruz. Bu dönemde kapitalist çarklarını daha da sağlamlaştıran büyük devletler bir yandan da emperyalist saldırganlıklarıyla dünya halklarına kan kusturmaktadırlar. Birinci Dünya Savaşı’nın içinde olan Rusya’da da burjuvazi kendi işçi sınıfının kanı üzerinden çarklarını büyütme planları yapmaktadır. Ancak Rusya’da, işler burjuvazinin istediği gibi gitmemiş ve Rusya işçi sınıfı emperyalist ile kapitalist politikaları reddederek, burjuvaziye karşı tarihe adını altın harflerle yazdıracak bir sosyalist devrim gerçekleştirmiştir. O dönemde dünyanın tablosuna baktığımızda işçi sınıfı adına kapitalizmin vahşetinden, savaşlarından, açlıktan, ölümlerden başka bir şey görünmezken, Rusya’da gerçekleşen bu devrim tüm dünya halklarına, işçilere, emekçilere bir umut ışığı olmuştur. Ekim Devrimi bir kıvılcım yakmış, bu kıvılcım giderek pek çok ülkeye yayılmış, bu

ülkelerdeki işçi sınıfı mücadelelerini tetiklemiş, yeni devrimler doğurmuştur. Artık, dünyayı kendi tekelinde olarak gören emperyalist efendilerin karşısında bu yağmaya “dur” diyen bir işçi sınıfı durmaktadır.

93 yıl önce yazılan bu tarihin sayfalarını çevirip bugüne geldiğimizde Ekim Devrimi’nin günümüze de ışık tuttuğunu görüyoruz.

“Tarih sınıf savaşımı tarihidir” der Karl Marks. Bugün için sınıf savaşı burjuvazinin üstünlüğüyle sürüyor. Ancak burjuvazinin temsil ettiği kapitalist ideoloji kendi çelişkileriyle giderek daha da çürüyor. Kapitalizm, yaşadığı her gün, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uçurum daha da derinleşiyor. Kapitalistlerin aşırı kâr hırsı sürekli yeni krizler doğuruyor. Öte yandan krizlerin yol açtığı yoksulluk, açlık, savaşlar bu sisteme yeni “mezar kazıcıları” yaratıyor.

Bugün Türkiye’de açlık sınırı sermayenin sözcülerinin dillendirdiğine göre yaklaşık 1.200 TL iken, yeni açıklanan rakamlara göre Türkiye’nin en zengin ailesi Koç ve Sabancılar’ın geliri 6 milyon doların üzerine çıkıyor. Bir gazete haberi “krizde en yoğun stresi yaşayan kesimlerin başında gelen iş adamları ve aileleri, zor psikolojik koşullar altında alışveriş yerine farklı deneyimler yaşamayı tercih ettiler” diye yazarak onların seyahat planlarından bahsederken, kriz nedeniyle işten atılan, ev kirasını ödeyemeyen, çocuğunu okula gönderemeyen milyonlarca emekçi intihara sürükleniyor, cinnet geçirip akıl almaz cinayetler işliyor. Sermaye, krizi kendi cephesinden kolaylıkla atlatabilmek için İMF-DB gibi emperyalist efendilerle işbirliği yapıyor. Vergilerle, zamlarla, sağlık, eğitim gibi temel hakların piyasalaştırılmasıyla krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yüklüyor. Ve kapitalizm her sarsıntılı sürecinde bilinçten yoksun ve örgütsüz bir tablo sergileyen işçi sınıfının sırtına yaslanarak yeniden doğruluyor. Sınıf bilinciyle hareket eden burjuvazi kendi sisteminin çürük olduğunu biliyor ve çürüdükçe saldırılarını artırıyor. Bu yüzden şu an hala ağır bir şekilde yaşanan kriz döneminde sermayenin efendilerinin Karl Marks’ı yeniden hatırlamalarına hiç de şaşırmamak gerekir. Karl Marks, daha yüzyıllar öncesinden işçi sınıfının kurtuluşunun ancak sosyalizmle olacağını söylemiştir. “Sermaye, ölü emektir ve ancak vampir gibi canlı emeği emerek yaşayabilir, ve ne kadar çok emek

emerse, o kadar çok yaşar” diyerek kapitalizmin gerçek yüzünü teşhir etmiş, onun bir gün tarihin çöplüğüne gömüleceğini ilan etmiştir. İşte burjuvazi bu gerçeğin bilincinde olduğu için onunla yüzleşmekten korkmaktadır. İşçi sınıfının devrimci başkaldırısından korkmaktadır. Ekim Devrimi’nin bize bıraktığı mirastan korkmaktadır. Korktuğu için saldırısını yalnızca ekonomik alanla sınırlamaz, ideolojik olarak da saldırır. Nasıl mı? Hatırlayalım: İMF-DB başkanı Türkiye’ye gelişinin arifesinde “sosyalist” olduğunu ilan etmemiş miydi? Koç’un sponsorluğunda gerçekleştirilen Bienal’in sözcüleri vahşi kapitalizmin karşısında “Ya barbarlık ya sosyalizm” dememişler miydi? Sermaye cephesinden gelen bu “cüretkâr” çıkıştan hiç de onların değiştiğini zannetmiyoruz. Ortada bir değişim varsa bu da ancak sermayenin sosyalizmin içini boşaltıp, onu kendilerince değiştirme çabalarıdır. Yani onların “sosyalizm”i sınıf savaşını gölgeleyerek, “ebedi düzen (!)” “kapitalizm içerisinde sorunsuz nasıl yaşanır?” yanıtıdır. Ya da kapitalizmin tek alternatifinin sosyalizm olduğunu iyi biliyor olmalarından kaynaklı ve işçi sınıfının bu alternatifi görebilme olasılığına karşı zihin bulanıklığı yaratmak ve sınıfın karşısına çıkıp, “sizin aradığınız sosyalizm işte bizim düşüncelerimizdir” demektir.

Kapitalizmin vahşetini her geçen gün artırdığı, sosyalist ideolojiye azgınca saldırdığı bir dönemde Ekim Devrimi’nin bize bıraktıklarını bir kez daha hatırlamak ve hayata geçirmek bugünün acil ihtiyacıdır.

Ekim Devrimi, sağlıktan eğitime, ulaşım sorunundan barınmaya, kadın sorununa kadar bugün kapitalist sistem içerisinde çözülmez görünen pek çok sorunun, tüm zenginlikleri yaratan işçi sınıfının iktidarında nasıl kolayca çözülebildiğini ve insandan yana, eşit, özgür bir geleceğin ancak sosyalizmle mümkün olabileceğini göstermiştir.

Gün gelecek yaşamı “demir parmaklıklardan değil, asma bahçelerden” seyredeceğimiz günleri yazacak tarih sayfaları. O gün tüm renklerin yılları bulan tutsaklığı son bulacak, maviler ve tüm renkler özgür olacak. Tüm dostları, yoldaşları mavi düşlerimizin sonsuzluğu ile kucaklıyoruz.

BDSP’li tutsaklar

Mücadele Postası

Basel'de seminer

Derneğimiz Gökkuşağı'nın 2009 sonbahar programı kapsamında örgütlediği seminer dizilerinden "İsviçre'de sendikalar ve iş hukuku" konulu semineri, 1 Kasım Pazar günü, 200 bin üyeli UNIA sendikasının yöneticilerinden biri olan deneyimli bir sendikacının katılımıyla derneğimizde gerçekleştirdik.

İsviçre'deki iş kanunu ve sendikal yasalara hakim olan konuşmacının, örneklerle zenginleştirdiği canlı sunum katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi.

Canlı tartışmaların yaşandığı seminerde İsviçre'de sendikaların yasal zemin ve dayanakları yoksun olduğu, hatta sıradan bir dernekten daha farklı değerlendirilemeyeceği ifade edildi. Asgari ücretin yasayla belirlenmediği ender ülkelerden biri olan İsviçre'nin sendikal kanunlarının da muz cumhuriyeti Afrika ülkelerindekilerden daha geri olduğunu aktaran konuşmacı, demokrasinin beşiği gibi algılanan İsviçre'de her şeyin işverenlerin iki dudağı arasında olduğunu, zaman zaman toplu sözleşmelerin iş verenler tarafından tek taraflı fesh edilmesinin bile yaşanabildiğini belirtti. Konuşmacı, çoğunluğu göçmen kökenli emekçilerin (başta İtalyanlar ve Fransızlar) belli bir taban örgütlenmesi olmasından kaynaklı toplu sözleşmelerin imzalanabildiği ifade etti.

Seminerde dile getirilen çarpıcı bir açıklama da, her yıl sendikaya katılan yeni üye sayısı kadar emekçinin, sendikaya olan güvensizlikten dolayı üyelikten istifa ettiği bilgisiydi.

30'un üzerinde katılımcıyla gerçekleştirilen seminer soru-cevap ve canlı tartışmalarla son buldu. Önümüzdeki dönemde farklı konu başlıkları ile seminerler dizisini sürdürmeye devam edeceğiz...

Basel BİR-KAR

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Halklar arasına kin ve düşmanlık ekmeye çalışanlar fırtına biçecekler!

Sessiz sedasız bir şekilde ülkeye girişleri beklenen ve devletin büyük bir lütfuymuş gibi gösterilmeye çalışılan barış gruplarının ülkeye gelişleri Kürt halkı tarafından tüm Kürdistan illerinde ve ülkenin birçok bölgesinde şenliklerle ve şölenlerle karşılandı. Ardından şovenizm önce hükümet ve ordu, ardından sivil faşist beslemeler tarafından tırmandırılmaya başlandı. Her kesimden ağzı salya dolu açıklamalar gelmeye başladı. “Şehit aileleri” edebiyatıyla ülkenin bir çok yerinde şovenist eylemler ve mitingler tezgahlandı, linç girişimleri gerçekleştirildi.

Sermaye devletin kalemşörleri de duruma el attı. “Vatan-millet-Sakarya” teraneleri gazete köşelerinde ve medyada boy göstermeye başladı. Foseptik çukurunda debelenen kimi yazarlar ise ağızlarındaki pisliği kusmak için yarışa koyuldular. Bunlardan Akşam gazetesi yazarı Serdar Turgut öne çıkanlar arasında bulunmaktadır. Bu pisliğe bulaşmış yazar müsveddesi “PKK Teröristi Olmadığıma Pişmanım” başlıklı köşe yazısında Kürt halkının yıllarca onuruyla yürüttüğü mücadeleye azgınca dil uzatmaktadır. “Dağdan gelenlerin” hem “devlet” hem de Kürt halkı tarafından iyi karşılandığından dem vuran Turgut, “Devlet bana bir gün bile iyi davranmadı. Beni hiç sevmedi. Bu PKK'lıların adalet sisteminden gördüğü anlayışı ben hiçbir zaman göremedim” diyerek veryansın etmektedir.

Kürt halkının her gün onlarca şehit verdiği mücadelesine minik beyniyle atıfta bulunan zat, “PKK'lı olarak dağa çıkabilir, arada bir dağdan inip birkaç Türk öldürebilirdim. No problem. Bu benim için bir sorun yaratmazdı. PKK'nın basın hücrelerinde militan olarak yer alırdım, olur biterdi iş. Canım sıkılınca arada bir dağdan inip yayın yönetmeni öldürürüm, her şey yoluna giriverirdi. Tıkır tıkır işlerdi bütün herşey” diyerek kin kusmaya devam etmektedir.

Kürt halkının katline yıllarca çanak tutan, Kürt çocuklarının kanı üzerinden şizofrenik nutuklar atan, hem cinsel hem ulusal hem de sınıfsal olarak sömürüye maruz kalan Kürt kadınlarına yönelik sermayenin kolluk güçleri tarafından uygulanan taciz ve tecavüzlere ağzı salyalı bir şekilde sahip çıkan iğrençlik abidesi yazar, Kürt kadınları şahsında Kürt sanatçı Rojin'e zehir dolu dilini uzatmaktan da geri durmamaktadır.

Kuş beyniyle yıllarca Kürt ulusunun mücadelesini karalamak için yazılan iğrenç senaryoları kendine dayanak yaparak “dağda toplu seks partileri yapıldığı”nı ima etmeye çalışan Serdar Turgut, “...dağda Öcalan'ın açıklamalarıyla anladığım kadariyle arada bir toplu seks partileri de oluyor. Bunlara da mutlaka militan bir aktiflikle katılırdım. Bugüne kadar hoşlandığım PKK'lı bir kadın henüz görmedim ama olsun. Dağda bulamazsam da bir hücre oluşturup, şehri basıp Rojin'i dağa kaldırırverirdim olur biterdi. Hatta belki Rojin'e evlenme bile teklif edebilirdim. Rojin ile evliliğimin şu andaki evliliğimden daha tehlikeli ve dehşet verici geçmesi de mümkün değildi” diyerek iğrençliğin sınırı olmadığını göstermektedir.

Rojin'in bu iğrençlik karşısında, Serdar Turgut'un yazısını barışa düşman bir manevra olarak gördüğünü belirttikten sonra “Serdar Turgut, bu çirkin amaç için adımı da aynı çirkinlikte kullanmıştır. ‘Dağa kaldırmak’, ‘seks kölesi yapmak’ gibi ağzı salyalı erkek edebiyatının en ucube cümlelerini fütursuzca kullanmaya cesaret etmesinin nedeni benim Kürt olmam mı hele de kadın olmam mıdır?” demesi üzerine söylemlerini düzeltmek zorunda kalan sermaye uşağı bu zat, aklınca kelime oyunu yaparak kendini mağdur göstermeye çalışmakta, kargaların bile tiksintiyle bakacağı “mizah anlayışı”nın anlaşılmadığından dem vurmaktadır. Ardından açılım sürecine de destek verdiğini belirterek yazının Habur'da yaşananlara ve sonrasındaki gelişmelere tepki olduğunu belirtmeye çalışmaktadır.

Ruhlarını çanaklarını yaladığı efendilerine satmış olanlar Kürt halkının yıllardır yaşadığı baskı ve zulümden, inkar ve imhadan bir şey anlayamazlar. Kürt halkının haklı ve onurlu mücadelesini karalamayı kendilerine iş edinirler. Serdar Turgut gibileri yıkılmaya mahkum olan sermaye düzenlerinin altında ezilmekten kurtulamayacaklardır.

A. Güney

DTFC'de faşist saldırı

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde 2 Kasım günü devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere bir grup faşist saldırı.

Yemekhanede meydana gelen saldırı öğlen saatlerinde gerçekleştirildi. Faşistlerin saldırısını geri püskürtten öğrenciler okuldan toplu çıkış yaptı.

Çevik kuvvetin, Dil Tarih-Coğrafya Fakültesi bahçesinde kurduğu barikat ile faşistleri koruduğu çatışma sonrasında, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler, okulun önünde saldırıya karşı dayanışmaya gelen diğer öğrencilerle birleşerek sloganlarla Sakarya Caddesi'ne doğru yürüdü.

Sakarya Caddesi'ne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Faşist saldırılara karşı mücadelenin süreceğinin ifade edildiği açıklamada, saldırının dışarıdan gelen bir grup tarafından provokasyon amacıyla düzenlendiğini belirtildi.

Ekim Devrimi 92., Yeni Ekimliler'in Partisi 11. yılında!